

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

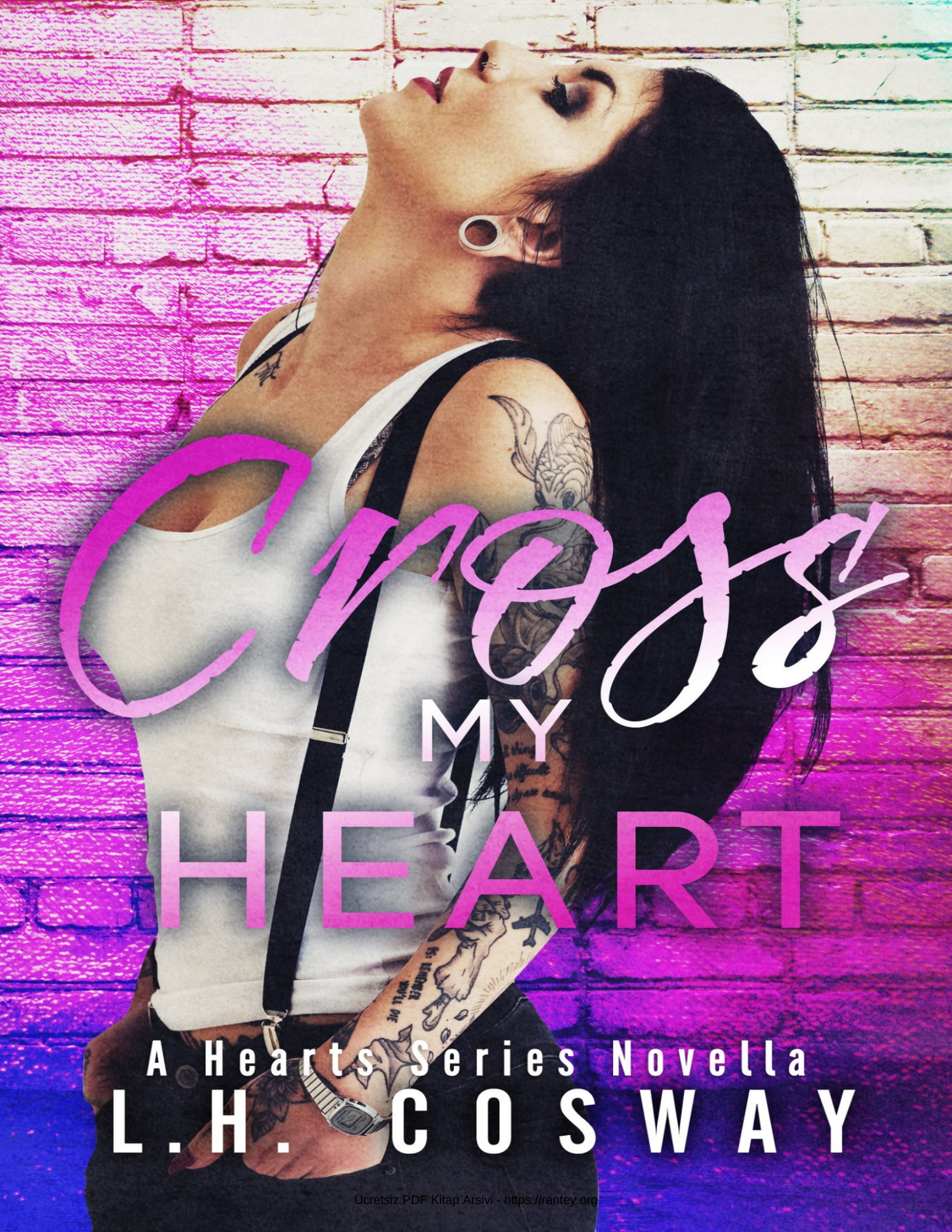
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A woman with long dark hair, a large hoop earring, and multiple tattoos (including a fish on her shoulder and a cartoon character on her arm) is looking upwards against a brick wall. She is wearing a white tank top and black suspenders. The background is a brick wall with a purple and blue gradient at the bottom.

Cross MY HEART

A Hearts Series Novella
L.H. COSWAY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

KALBİMİ ÇAPRAZLA

L.H. Cosway'den

Bir Kalpler

Romanı

Telif Hakkı © 2017 L.H. Cosway.

Tüm hakları saklıdır.

Making Manuscripts'te Marion Archer tarafından düzenlenmiştir.

Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap eleştirisinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

www.lhcoswayauthor.com

İçindekiler

Bir İki

Üç

Dört

Beş

Altı

Yedi

Sekiz

Havadaki Kalpler Alıntı

Bowie ve yakaladığı hayaller için.

Bir

Mars'ta yaşam mı?

Ne zaman kendimi kötü hissetsem *Dancin' in the Street* filminin müziksiz versiyonunu izlerdim.

Ne?

Bir vakası için mükemmel bir ilaçtı.

Sonra orijinal versiyonunu izledim, benim gibi tuhaflar için nihai kedi nanesi. Bowie benim gurum, sürekli yoldaşım, hayali arkadaşımdı. Mezarın ötesinden beni ziyaret ederdi, her seferinde birçok kılığında birini giyerdi.

Bazıları bunun hayatımın dibe vurmasının nedeni olduğunu söyleyebilir, ama onlar

insanlar gidip parlak Ziggy Stardust çizmelerimi öpebilir. Tamam, yalan söylüyorum. Bir çift parlak Ziggy Stardust botum yoktu. Bu tür bir şans sadece gerçekten kutsanmış olanlara düşer. Ancak Bowie ve onun çılgın yaşam *becerileri* hakkında ansiklopedik bir bilgiye sahiptim.

Örneğin, David'in (onu ilk ismiyle hitap edecek kadar iyi tanıdığımı hissediyordum) kendi hayran forumunda 'Sailor' kod adıyla anonim olarak yorum yaptığını biliyor muydunuz? İnsanların onu selamlarken "Merhaba Denizci" demek zorunda kalmalarından büyük keyif alırdı.

Devam etmemi sağlayan şey bu tür ufak tefek şeylerdi. Biliyorum, biraz üzücü. Ne yazık ki, yirmi yaşında, evsiz ve geçimini sağlamak için bulaşık yıkayan biriyseniz, küçük şeyler size parlak umut ışıkları gibi görünür.

Ben *bardağın dolu tarafını* gören bir kızdım. Öyle olmak zorundaydım, aksi takdirde *uyuşturucu piposunu bana uzatan* bir kız olurdu.

Çömeldiğim binanın dışından bir araba yüksek sesle korna çaldı ve Bay Hector'un uyku tulumundan atlayıp koşmaya başlamasına neden oldu. Küçük korkak. Bay Hector benim sokak kedim. Ona sahip falan değildim, sürekli karşıma çıkıyordu. Ona *Evde Tek Başına 2* filmindeki kapıcıdan esinlenerek Bay Hector adını verdim, çünkü aynı küçümseyici, züppe kişiliğe ve yüz ifadelerine sahipti.

Evet, kedilerin yüz ifadeleri vardı.

En azından öyle olduklarını hayal etmeyi seviyordum ve oldukça canlı bir hayal gücüm vardı, bu yüzden hayali Bowie ziyaretlerim vardı. Yıkık dökük pencere kenarında oturmuş, Londra'nın unutulmuş bir bölgesinin ölü çevresine bakıyordu.

"Muhtemelen yakında burayı soylulaştırmaya çalışacaklar," diye iç geçirdi Bowie.

cam küresini bir avucundan diğerine geçirdi. Bu sabah Goblin Kral Jareth'ti.

"Peki bu seni nereye götürecekt?"

"O zamana kadar bir daire kiralamak için yeterli depozitom olacak," diye cevap verdim.

"Ama önceki ev sahiplerinden hiç referansınız yok. Bugünlerde herkes referans istiyor. Artık 1970'lerde değiliz," diye devam etti, alaycı, iyi toplanmış bir kaşını kaldırarak.

Lanet olası hayali Bowie, her zaman planlarımdaki kusurları gösteriyor.

"Daha da acısı. Eğer 70'lerde olsaydık seninle ve Iggy Pop ile Berlin'de yaşayabilirdim."

Küresinin yuvarlanmasını durdurdu. *"Bu yaşam tarzını hackleyemezsin."*

Ona bakakaldım ve elimle etrafımı işaret ettim. "Merhaba, ben bir gecekonduya yaşıyorum. Her türlü yaşam tarzına uyum sağlayabilirim. Ayrıca, kiralamama izin verecek bir yer bulabileceğime eminim. Belki nakit ödersem görmezden gelirler."

Bowie ikna olmuş görünmüyordu. Odanın uzak köşesinde oturmuş erlerini yalayan Bay Hector da ikna olmuş görünmüyordu. Bay Hector ve erlerinin başka bir odaya gitmesi gerekiyordu.

Çatlamış ama hala çalışan çalar saatimin saatine baktım ve hemen harekete geçtim. İki saat sonra The Grub Hut'ta vardiyam vardı ve kendimi kokladıktan sonra yıkanmam gerektiğini anladım. Bu da yerel halka açık yüzme havuzunu ziyaret etmek ve duşlarından yararlanmak anlamına geliyordu.

Lütfen, yargılamayın. Yapmam gerekeni yaptım.

Haftada sadece iki kez yüzme havuzuna gidebiliyordum. En fazla üç kez. Diğer günler ya iş yerindeki tuvaleti kullanıyordum ya da dişlerimi fırçalayıp yüzümü buradaki gecekondu da bir şişe suyla yıkıyordum. Binada akan su yoktu. Hatta elektrik bile yoktu ve hava karardığında tek ışık kaynağım zaman içinde biriktirdiğim mum koleksiyonuydu.

Bowie ve Bay Hector'a veda ederek dışarı çıktım. Üç aydır burada yaşıyordum ve şimdiye kadar çok iyiydim. Başka bir deyişle, hiçbir polis kapımı çalmamıştı. Bu eninde sonunda gelmeyecekleri anlamına gelmiyordu elbette. Bir acil durum planına ihtiyacım vardı, ancak iş ve bir keşin yaşam alanımı gasp etmediğinden emin olmak arasında, B planını bulmak için çok fazla zamanım yoktu.

Benim hikayem tipik bir hikayeydi. Annem ben on dört yaşındayken aşırı dozdan öldükten sonra bakım altına alındım. On sekiz yaşında sistemden çıktım ve o zamandan beri hayatta kalmak için elimden geleni yapıyorum.

Benim felsefem, kimsenin gelip bana bir ev vermeyeceğiydi. Bunun için savaşmalıyım ve nasıl savaşacağımı bilmemin tek yolu çok çalışmaktır. Umut çok güçlü bir şeydi. Pozitifliğe ve umuda tutunduğum sürece durumumu iyileştireceğimi biliyordum. *Yapmak zorundaydım.*

İşe geldiğimde saçlarım hâlâ biraz ıslaktı. Patronum Lee inanılmaz biriydi. İşi olup olmadığını sormak için geldiğimde bana şöyle bir bakmış ve bir şekilde çaresizliğimi hissetmişti. Belki daha önce benim durumumda olmuştu, belki de sadece iyi bir insandı, ama ona işimi veremeyeceğimi itiraf ettiğimde bana kancamı atmamı söylemedi.

adres. Bunun yerine ağırbaşlı bir şekilde başını salladı ve zamanında gelirim ve işimi iyi yaparsam diğer yavaşını çevireceğini söyledi.

iPod'umu dinlenme odasında gizlice şarj ettiğim için kendimi biraz kötü hissettim.

vardiyalarım sırasında. On üçüncü yaş gününden beri bendeydi ve neredeyse en iyi durumda tutmayı başarmıştım. Annemin bana aldığı son şeylerden biriydi. Birçok soğuk ve yalnız gecede beni sıcak tutmuştu.

Evim olmadan yaşayabilirim.

Ailem olmadan

yaşayabilirim.

Ama müziğim olmadan yaşayamazdım.

Neyse ki Lee, biz çalışırken yerel radyo istasyonunu mutfağa bağlamayı seviyordu ve bu da vardiyalarımın daha hızlı geçmesine yardımcı oluyordu.

Restoranın önünden bir yığın kirli tabak taşıyordum ve Tanıdık bir polis üniforması gördüğümde mutfağa doğru yürüdüm. Nabzım hızlandı ve duruşum sertleşti. O içeri girdiğinde hep böyle olurdu ama nedense buna hiç alışmamıştım. İçinde bulunduğum koşullar gereği, polis gördüğümde başka yöne kaçma eğilimindeydim. Bu özel durumda, buraya benim için gelmediğini biliyordum.

Liam Cross patronumun küçük kardeşiydi. Lee her zaman eğitimini nasıl tamamladığını ve nasıl bilgisayar mühendisi olarak çalışmaya başladığını gururla anlatırdı. Onun için harika, ama benim için o kadar da harika değildi, özellikle de bana sık sık attığı şüpheli bakışları düşünürsek.

Hayatımda gördüğüm en güzel adam olmasının da bir faydası olmadı. Yakından kırpılmış açık kahverengi saçları, Akdeniz'den daha parlak mavi gözleri ve tüm dünyada kızların bayıldığı türden sıkı, kaslı bir fiziği vardı.

"Affedersiniz," diye mırıldandım, göz teması kurmadan.

Mutfağa giden koridorda durmuş, girişimi engelliyordu. Dönüp beni gördüğünde bakışları hafifçe parladı, sonra hemen donuk bir ifade takındı.

"Üzgünüm, devam et," dedi ve geçmeme izin vermek için hareket etti. "Teşekkürler," demeyi başardım ve koşarak yanından geçtim.

Birkaç dakika sonra lavabonun yanına döndüm, bulaşıkları yıkıyordum ve sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyordum. Liam Cross'ta beni bu kadar geren şey neydi? Elbette mesleği vardı ama Lee'nin karısı bir kadın polisti ve Liam'ın yaptığı gibi beni tedirgin etmiyordu. Sürekli beni izlediğini, değerlendirdiğini, kusurlarımı aradığını hissediyordum. Her zaman arka planda kalmaya çalıştığım için, bu beni ciddi şekilde sinirlendiriyordu.

Lee ona alışılmadık iş durumumdan bahsetmiş miydi?

Hayır, bunu yapacağını düşünmemiştim. Evsiz olduğumu bilmiyordu, muhtemelen kira merdivenine çıkmak için yeterince para biriktirene kadar arkadaşların kanepelerinde sörf yaptığımı sanıyordu. En azından son kısmı doğruyd.

"Iris."

Dondum kaldım. Bu . Neden benimle konuşuyordu? Benimle hiç konuşmazdı.

Suyu kapattım ve yavaşça döndüm. Tanrım, onun güzel olduğu konusunda haklıydım. Yakından daha da kötüydü. ne kadar polisten uzak durmaya çalışsam da üniformanın seksi olduğunu inkâr edemezdim. En azından onun üzerinde öyleydi.

"E-evet?" Kekeleydim ve ellerimi önlüğümde kuruladım.

Gözlerim onunkilerle kilitlendi ve aramızda bir an geçti. Kollarımdaki minik tüyler diken diken oldu ve fark etmemesini umdum. Bakışları gözlerimden burnuma kaydı, sonra dudaklarımda durdu. Gözlerinin kararması beni biraz ürpertti. Kahretsin, titriyor muydum?

Boğazını temizledi. "Masa dokuzda bir dökülme oldu. Lee sordu Bir paspas kova alıp temizleyebilirsen." Ne kadar *romantik*.

"Oh doğru, evet, elbette."

Liam Cross'un bana karşı herhangi bir ilgi beslediğini düşünüyorsam aklım başımdan gitmiş demektir.

Başımı salladım ve yanından geçmek için hareket ettim ama bir anda bileğimi tuttu. Sorgulayarak ona baktım. Gözleri dikkatle benimkiler arasında gezindi. Kendimi küçük hissettim. Sergileniyordum. İncelenmiş. Liam çok uzun boylu bir adam değildi, ama benim boyum 1.80 olduğu için o beni neredeyse cüce gibi görüyordu.

"İyi misin?"

Rahat görünmek için elimden geleni yaptım. "Evet. Neden olmayayım ki?" "Biraz sarsılmış görünüyorsun."

Kaşlarımı çattım. Çok açık sözlü biriydi. Zayıf bir kahkaha attım. "Sarsılmak mı?"

Ben iyiyim. Ciddiyim."

Bileğimi bırakmadı ve bu sadece beni daha da panikletme işlevi gördü. Bakışları biraz daha daraldı, yüzünde düşüncelerimi okumaya çalışıyormuş gibi bir ifade belirdi. "Yalan söylüyorsun."

"Ben ."

"Öylesin."

Dişlerimi gıcırdatıyorum, artık ona kızgıyım. "Bırak beni."

Ufacık bir tereddüt anından sonra bıraktı ve ben de kaçtım.

Müşterilerden biri kolasını yere dökmüştü, ben de biri gelip kaymadan önce onu temizlemekle meşguldüm. Öğle yemeği vakti olduğu için her yer tıklım tıklımdı. Beş dakika sonra işim bitmiş ve lavabonun yanındaki yerime dönmüştüm; durulama ve istifleme, durulama ve istifleme gibi bitmek bilmeyen bir rutin. Elbette monotondur ama paramı aldığım sürece umurumda değildi.

Gerçek bir açlık yaşadığınızda, karnınızda yiyecek kalması için her şeyi yaparsınız. Gecekonduya döndüğümde bir somun ekmek, biraz fıstık ezmesi ve birkaç kırık mobilya parçasının arkasına göze çarpmayacak şekilde saklanmış bir paket bisküvi vardı. Onları düşündükçe midem gurulduyordu. Bay Hector'un gizli zulamı keşfetmemesini umuyordum çünkü kendisi azılı bir yiyecek hırsızıydı. Yine de burada çalışmanın iyi tarafı yemeklerin karşılanıyor olmasıydı ki bu da benim için bulunmaz bir nimetti.

Birinin dikkatini çektiğimi hissettiğimde Talking Heads'in *Psycho Killer* şarkısını mırıldanıyordum. Öğle yemeği telaşı sona ermişti ve Lee akşam yemeğine hazırlanmak için ekibi toplamıştı. Aşçı ekibinin bir parçası olmayı çok isterdim ama bu iş için yeterli değildim. Lee'ye beni eğitip eğitmeyeceğini sormak için içimde gizli bir istek vardı ama hâlâ cesaretimi topluyordum. Ayrıca yemek konusunda biraz takıntılıyım, ancak bunun sürekli aç olmaktan mı yoksa doğal bir bağdan mı kaynaklandığından emin değildim.

Hızlıca yan tarafa baktım ve Liam'ın tezgahlardan birinin yanında durduğunu, elinde bir kase spagetti yediğini ve gözlerini benden ayırmadığını gördüm. Gerçekten bırakmasını diledim. Psikopat bir katil hakkında mırıldanıyor olabilirdim ama bu tehlikeli olduğum anlamına gelmiyordu. Sadece çalışıyordum. Beni izlemeye devam ettiği için bir cinayet davasının baş şüphelisi olduğuma yemin edebilirdiniz.

Onu görmezden gelmeye çalıştım ve bulaşıkları yıkamaya devam ettim, mırıldanmaya devam edemeyecek kadar bilinçliydim.

"Iris," dedi Lee ve ben sıçradım. Lanet olası Liam ve onun sürekli gözetlemesi.

"Evet mi?"

"Artık molaya çıkabilirsin. Isıtmak istersen buzdolabında biraz süzme turta var."

"Tamam, teşekkürler," diye cevap verdim, bugünün öğle yemeği karbonhidrat ağırlıklı bir şey olduğu için minnettardım. Çorba ya da salata yaptığı günlerden nefret ederdim. Çoğu insan, bir sonraki öğünün ne zaman ve nereden geleceğini bilmediğin için doyabildiğin kadar doyma ihtiyacını anlamıyordu.

Lastik eldivenlerimi çıkarırken Liam'ın dikkatini özenle görmezden geldim ama yemek yemek için dinlenme odasına oturur oturmaz karşımdaki sandalye hareket etti.

Kafamı kaldırdığımda Liam oradaydı ve masada bana katılıyordu.

Ne be?

Bugün molaya en son ben çıktığım için etrafta başka kimse yoktu. Evet, hem korktuğum hem de hoşlandığım bir adam olan Liam Cross ile tamamen yalnızdım.

Dudağımı ısırırken kaşlarım çatıldı, gözlerim otomatik olarak masanın altında hala şarjda olan iPod'uma gitti. Liam bakışlarımı takip etti, dikkati bana dönmeden önce ince pembe aletin üzerindeydi.

"Senin mi?"

"Evet, şarjım bitti," diye mırıldandım ve fişi çekmek için uzandım.

"Evde şarj edemediniz mi?"

Başımı salladım. "Unutmuşum."

Hiçbir şey söylemedi, sadece beni inceledi.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Sesimin titremesini engellemeye çalışarak sordum.

" sayılmaz."

"O zaman neden burada oturuyorsun? Yemeğim soğuyor" diye yakındım, sinirlenmeye başlamıştım.

"Sadece sohbet edebiliriz diye düşünmüştüm. Sen hariç, kardeşimin personeliyle oldukça dostane ilişkilerim var."

Oturduğum yerde kıpırdandım, süzme turta kokusu yukarı doğru yayıldı ve ağzım sulandı. Lanet olsun ona. Onu vahşi bir hayvan gibi mideye indirmek istiyordum ama belli ki bunu bir seyirci eşliğinde yapamazdım. "Kendime saklamayı severim."

"Fark ettim."

Bakışları artık çok ve midemi bulandırıyor. *Seni biliyor. Her şeyi biliyor,* beynim panikledi.

"Öyle mi?"

Bunun üzerine yanakları hafifçe kızardı ve kaçırıldı. Bekle, *ne oldu?* Utanmış mıydı?

Boğazını temizledi ve bakışları bana döndü. "Seni çok izliyorum."

Biliyorum.

"Öyle mi?"

Biraz gülümsedi. "Sanki fark etmedin."

"Yapmadım." *Benim var.* "Çoğu zaman kendi küçük dünyamdayım."

Bir dakika hiçbir şey söylemedi, sonra, "Evet, sanırım beni bu kadar ilgilendiren bu. Çok yalnızsın."

"Ben mi?" Tanrım, neden aynı anda iki kelimedenden fazlasını söyleyemiyorum?

Bugün mü?

Soruma cevap vermek yerine başıyla yemeğimi işaret etti ve "Ye" dedi.

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu. Turtayı iştahla mideye indirdim. Kahvaltıda yediğim fıstık ezmeli bir dilim ekmek dışında bütün gün yediğim tek şey buydu. Bir iki dakika geçti ve Liam konuşmadı. Onun yerine yememi izledi. Yemek bu kadar güzel olmasaydı ve ben bu kadar aç olmasaydım muhtemelen kendimi garip hissederdim.

"Bu senin doğal saç rengin mi?"

Yukarı baktım. "Ha?"

"Saçların. Çok koyu. Doğal mı?"

Elimi bilinçsizce gevşek topuzumun üzerinde gezdirdim. "Ah, evet. Bu doğal."

"Dövmelerin yüzünden boyalı olabileceğini düşünmüştüm. Goth görünümü için gittiğini düşündüm."

Hafifçe güldüm. "Ben daha çok bir serseriyim."

"Ah."

"Peki, o kadar mürekkebi nereden buldun?"

Bir lokma yuttum ve cevap verip vermeme konusunda düşündüm. Şaşırtıcı bir şekilde, beynim bunun şüpheli bir fikir olduğunu düşünse bile ağzım Liam'la konuşmak istiyordu. "Eskiden bir arkadaşım vardı. Hevesli bir dövmeci idi."

Sanatçı ve benim üzerimde çalışmasına izin verdim." Görmesi için kolumu uzattım, üzerimde kısa kollu bir tişört olduğu için tenim görünüyordu. Liam'ın bakışları doğuya özgü balıkları, beş köşeli yıldızları ve diğer rastgele illüstrasyonları ilgiyle inceledi. Gözeneklerim karıncalandı.

"Sen onun mıydın?" "Evet."

"Pişman ?"

Başımı hararetle salladım. "Hayır, kesinlikle olmaz. Arkadaşım ... öldü.

Ondan bana kalan tek şey

bunlar." "Kahretsin,

üzgünüm."

"Olma."

"Ona ne oldu?"

Bir nefes verdim. Bu konuşma hastalıklı bir hal almıştı. "Yanlış zamanda yanlış yerdeydi. Zorlu bir mahallede yaşıyorduk ve iki çete arasında bir çatışma çıktı. Becky çapraz ateşe yakalandı."

Liam sert bir nefes çekti. "Tanrım, orada mıydın?"

"Hayır, ama keşke . Onun yalnız öleceğini düşünmekten nefret ediyorum."

Düşüncelerim geçmişe gitti, acı kalbimi kavradı. Becky ve ben on beş yaşındayken koruyucu ailede tanışmıştık ve iki kısa yıl boyunca birbirimizden ayrılmamıştık. Kardeşlik. En azından aileme en yakın olan şey oydu. Hayatıma renk katmıştı ve o gittiğinde her şey boş gelmeye başladı. Tekrar.

Liam sessizleşti ve ben de dikkatimi yemeğe verdim. Yemeğimi bitirdiğimde oradaydı, hâlâ konuşmuyordu. Aklından neler geçtiğini merak ediyordum. Midem nefis bir şekilde doluydu ve bu da Becky'yi hatırlarken kendimi çok kötü hissetmemi engelliyordu.

"Senin işe dönmen gerekmiyor mu?" İşaret ederek sordum Üniformasını.

Kaşlarını kaldırdı. "Öyle değil mi?"

Saate bir göz attım. "On dakikam kaldı."

"Ne tesadüf. Ben de öyle." Şimdi gülümsüyordu. Bu beni tuhaf hissettirdi.

"Polis olmak nasıl bir şey?" Merakımı tutamayarak sordum.

Gülümsemesi ısındı. "Neden? Katılmak ister misin?"

Ağzımı buruşturdum. "Hayır. Tanrım, hayır."

"Kanunla bir sorunun mu var, küçük serseri?" Masanın üzerine doğru eğildi ve parfümünün esintisi duyularımı işgal etti. Güzel kokuyordu. Narenciye gibi.

"Hayır. Ve bana öyle deme."

Ağzı seğirdi. "Ama sen bir serseri olduğunu söylemiştin." Yüzümü buruşturdum. "Lakap takmayı sevmem."

Başını salladı. "Tamam, takma isim yok. Gerçek adın zaten kullanılmayacak kadar güzel."

Bir kahkaha attım. "Bu bir çizgi mi?" "Eğer öyleyse?"

"Size başka bir tane denemenizi tavsiye ederim."

"Not edildi. Peki, kardeşim için bulaşık yıkamadığın zamanlarda ne yapıyorsun, *Iris*?"

Adımı söyleme şekli gözeneklerimin yeniden karıncalanmasına neden oldu. Lüks hissettirdi.

Bir şekilde, okşar gibi. "Kedimle konuşuyorum. Okuyorum. Gezinirim." *Bowie ile konuş.*

"Geziliyor musun?"

"Evet, bir başlangıç noktası seçmeyi ve ayaklarımın bana göstermesini seviyorum." Bunu duyunca hoşnutsuz göründü. "Umarım sadece gündüzleri."

Hah. Benim için endişeleniyor muydu? Hayır, sadece polislik yapıyordu. Meraklı. Omuz silktim.

"Bazen geceleri. Yine de görünmez olmakta iyiyim, bu yüzden nadiren başım belaya giriyor."

Hoşnutsuzluğu daha da arttı. "Ne sıklıkla nadiren?"

Başımı öne eğdim. "Neden umursuyorsun ki?"

Yüz ifadesi ciddileşti. "Senin gibi küçücük bir şeyin karanlıkta ortalıkta dolaşması belaya davetiye çıkarmaktır. Birinin seni sokaktan çekip almasının ve istediğini yapmasının ne kadar kolay olacağının farkında mısın?"

Ha! Bu bir kahkahaydı. Sokak benim evimdi. Orada nasıl hayatta kalacağımı biliyordum ve şimdiye kadar da iyi idare etmiştim. "Küçük olmam sert olmadığım anlamına gelmez. Bırakın bir piç *beni kaldırmaya* çalışsın. Sonu onun için iyi olmaz." Demek istediğimi vurgulamak için çatalımı boş tabağa kuvvetle sapladım.

Nedense bu hareket onu tekrar gülümsetti, ama bu sefer Gözlerinin ardında bir hesaplama kıvılcımı vardı. "Yani şimdi seni tutup şu duvara doğru itecek olsam," durdu ve kapının yanındaki duvarı işaret etti, "beni savuşturabilir misin?"

Yutkundum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bu görüntü beni olması gerektiği kadar korkutmadı. Bunun yerine içim beklentiyle doldu. Yap şunu.

Yap .

Kayıtsızca başımı salladım. "Elbette."

"Deneyelim o zaman." Ayağa kalkmak için hareketlendi ve birden cesaretim kaçtı. Zorla bir kahkaha attım. "Hayır, teşekkürler."

Bana alaycı bir bakış fırlattı.

"Hayır mı?" "Hayır."

"Demek hep konuşuyorsun." Kendinden memnun bir şekilde kollarını kavuşturdu ve bu bende onu yumruklama isteği uyandırdı. Bir meydan okumadan geri çekilme konusunda hiç iyi olmamıştım.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Tamam."

Bakışları benimkilere kaydı, göz bebekleri büyüdü. Bunun ne anlama geldiğini düşünmek umurumda değildi. Başka bir şey söylemeden bana doğru ilerledi. Beni sandalyemden kaldırıp odanın diğer ucuna taşıdığında ve sırtımı duvara çarptığında kalbim küt küt atıyordu ve tepki veremeyecek kadar büyülenmişim. Bir eliyle boynumu kavrayıp diğer eliyle beni tuttuğunda nefesimi kesik kesik verdim. Kendimi tamamen kaptırmış bir halde ona bakarken göğsüm inip kalktı.

Şimdi ne yapacaktı? Kurtulmak için olmasa da kalçalarımı oynattım. Boğazının arkasından tuhaf bir ses çıkardı. Başımı eğdim. Kızgın görünüyordu. Hah.

"*Iris*," diye neredeyse homurdandı.

"Evet?"

"Hiçbir şey yapmıyorsun."

"Yapmalı mıyım?"

Boynumdaki eli gevşedi. "Az önce sana fiziksel saldırıda bulundum ve sen beni durdurmak için parmağını bile

kıpırdatmadı." "Üzgünüm."

Sinirli bir şekilde iç çekti. "Sakın özür dileme. Karşılık ver."

Karşılık ver.

Haklısın. Tek istediğim elbiselerimi yırtması ve bana çok ama çok kötü şeyler yapmasıyken bunu yapmak biraz zordu. Ama bir şeyi kanıtlamam gerekiyordu. Ona kendimi koruyabileceğimi göstermeliydim. Kararlılığımı toparlayarak, beni tuttuğu yerde döndüm ve bacağımı kaldırıp taşaklarına dizimi geçirmeye çalıştım. Ne yazık ki, tüm vücudu benimkine bastırılmıştı ve her türlü hareketi engelliyordu.

Gücünü test etmek için bükmeye devam ettim, ama bir tane bile bulamadım.

zayıf nokta. Sonunda hayal kırıklığına uğramış bir şekilde içimi çektim ve ettim.

"Tamam. Sen kazandın. Belki artık geceleri dolaşmaya çıkmam."

"Sik kafalı olmaya çalışmıyorum. Sadece tehlikelerin daha fazla farkına varmanı sağlamaya çalışıyorum," dedi ve beni bırakıp bir adım geri çekildi.

Hayır, gitme.

O üzerimdeyken ısınmıştım. Çok uzun zamandır olmadığım kadar sıcak. Boğazımı temizledim. "İyi "

karışmış gibiydi, gözleri önce benim üzerimde sonra da saatinde geziniyordu. Nefesinin altında küfretti. "Gitmek zorundayım."

"Tamam."

Bana ciddi ciddi baktı. "Söylediklerimi düşün, tamam mı? Beni endişelendirmeyin."

Sadece başımı salladım ve sonra gitti, havada asılı kalan bir soru vardı.

Beni tanı mıyordu bile, neden endişelensin ki?

İki

Dünyaya Düşen Adam

Ertesi gün iş yerinde, dinlenme odasındaki yerime daha yeni oturmuştum ki biri benimkinin karşısındaki sandalyeyi çekti. *Liam*. Bugün polis üniformasını giymemişti. Onun yerine kot pantolon, gri yünlü bir kazak giymiş ve yüzünde meraklı bir ifade vardı.

İlginç.

Neyse ki dünkü gibi yalnız değildik. Aşçılardan biri ve garsonlardan ikisi yakındaki bir masada yemek yiyor, Kardashian'ların son bölümü hakkında sohbet ediyorlardı. En son ne zaman televizyon izlediğimi hatırlamıyordum.

"Yine mi sen," dedim, yemeğimin üzerinden ona bakarak. Gülümsedi. "Yine ben."

Biraz spagettiye çatalıma doladım ve ağzıma attım.

Liam beni izledi.

"Bugün çalışmıyor musun?" Gözlerim kıyafetinde gezinirken sordum. İyi görünüyordu. Belki üniformasının içinde olduğundan bile daha iyiydi. Yünün sağlam bedeninde nasıl durduğuyla ilgili bir şey.

Başını iki yana salladı. "Bugün izin günüm."

"Ah. Ve siz de beni ziyaret etmeye karar verdiniz. Onur duydum."

Gülümsemesi derinleşti. Çok, ah, ilginçti. Günün yinelenen sıfatı bu gibi görünüyordu. "Lee için bir şey bırakmam gerekiyordu."

Suratımı astım. "Beni yaraladın."

Başını yakındaki masaya doğru eğdi. "Neden hiç diğerleriyle oturmuyorsun?"

Aşağı baktım, ağzım rahatsız edici bir çizgiye yerleşti. "Uzun zamandır burada değilim. Ayrıca, hepsinin kendi grupları var."

"Eminim deneseydiniz bir grubun parçası olabilirdiniz."

Evet, ama bu arkadaş edinmek anlamına gelirdi ve arkadaşlar sizin hakkınızda, aileniz hakkında, nereden geldiğiniz ve nerede *yaşadığınız* hakkında bir şeyler bilmek isterdi. Grub Hut'taki herhangi birinin durumumu öğrenmesi fikri bile beni utandırıyor. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Bazen eski, kirli uyku tulumumla yerde yattığım ve tüm işçi arkadaşlarımın gecekonduya geldiği, hayatımın gerçekliğini keşfettiklerinde gözlerinde tiksinti olduğu kabuslar görüyordum.

İlgisizmiş gibi davranarak bir omzumu kaldırdım.

"Hayır mı? Buradaki personel için çok mu havalısın? Onlar da senin karanlık ve soğuk kişiliğin için fazla ana akım mı?"

Buna güldüm. "Lee seni beni daha fazla sosyal falan mısın?" "Hayır, kendim askere yazıldım."

Neden? Sormak istedim. Onun yerine biraz spagetti yedim.

Liam başka bir şey söylemeyince ben konuştum. "Enerjini benim için harcamamalısın. Ben sadece bulaşıkları yıkıyorum. Belki de çabanı aşçılara yöneltmelisin, paranın olduğu yer orası."

"Tuhafsın, Iris."

"Ve zamanını boşa harcıyorsun. Tek bildiğin yarın gitmiş olabileceğim." Bunun üzerine çenesi sertleşti ve nedense mutsuz görünüyordu.

"Gitmeyi mi planlıyorsun?"

"Hayır, . Sadece bunun bir olasılık olduğunu söylüyordum." "Gitme."

Onu anlamadığım için kaşlarımı çatmıştım. "Neden?"

Birdenbire zihnim endişeyle doldu. Beni takip ettiği için mi gitmemi istemiyordu? Hayır, olamazdı. Polis, iyi ve medeni insanları para için rahatsız etmedikleri ya da açık alanda uyuşturucu kullanmadıkları sürece evsizleri umursamazdı. Yeter ki biz

Kimsenin bizi görerek kötü hissetmemesi için çatlaklara saklandık, yalnız kaldık. Elbette, bazıları kadar bariz bir şekilde evsiz görünmüyordum çünkü aktif olarak kendime bakıyordum ve gençtim. Birkaç yıl sonra tüm uykusuz geceler ve acı soğuklar beni yakalayacaktı.

Liam cevabını bir süre düşündükten sonra, "Çünkü senin için endişelenirdim," diye yanıtladı.

Göğsümde bir şey sıkıştı ama onu görmezden gelmeye çalıştım. Gözlerindeki gerçek endişeyi de görmezden gelmeye çalıştım. O kadar uzun süre tek başıma kaldıktan sonra, kimsenin beni umursamadığı bir ortamda, birinin endişesini dile getirmesi bana yabancı geliyordu. Kendimi savunmasız hissediyordum ve bunu anlamıyordum. Gözlerim biraz sulandı ama duygularımı geri ittim.

"Neden endişeleniyorsun ki?" Neredeyse fısıldadım.

Liam'ın yakışıklı yüz hatları üzgün ve empatik bir ifadeye büründü. "Çünkü seni kollayan kimsenin olmadığını söyleyebilirim."

Sertleştim, savunmaya geçtim. "Benim var."

Kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Kim?"

Bakışlarımı kaçırdım. "Bu seni ilgilendirmez."

"Bir banka kasası kadar kapalıysın, Iris. Sımsıkı kapalıysın çünkü birçok kez hayal kırıklığına uğradın."

Bunu nasıl bilebilir ki?

"Biliyorum çünkü ben de sizin bulunduğunuz yerde bulundum," diye devam etti. Adamım, zihinleri de okuyabiliyor muydu?

"Öyle mi?"

"Lee'den başka iki kardeşim daha olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. Stu ve Trevor restorana bir iki kez gelmişlerdi ama onlarla hiç konuşmamıştım.

"Şey," diye devam etti, "biz büyükler tarafından çok hayal kırıklığına uğratıldık.

çocuktuk. Sonunda kendimiz yetiştirmek zorunda kaldık. Lee olmasaydı

kendi başımıza hayatta kalmamız için kararlı olsaydık ne olurdu emin değilim."

Şaşkınlıkla ona bakakaldım. Elbette, patronum bana öyle bir tip gibi gelmemişti.

Süslü bir geçmişten gelen bir adamdı ama benimkine benzer bir durumda olduğunu düşünmemiştim. Birdenbire ona karşı daha da fazla sıcaklık hissettim. Sonuçta, Lee bana nezaket göstermeseydi, son birkaç haftadır karnımı doyuramayabilirdim. Doc Martin botumun ucunda saklı iki yüz pound birikimim de olmazdı. Üç yüz pound daha biriktirseydim, kira depozitosu için yeterli olacaktı.

"Ailen neredeydi?" Sessizce sordum.

"Annem vefat etti. Aşırı dozda uyuşturucu. Babam kayıptı. Bir süre teyzemiz vardı ama sonunda o da bizi terk etti."

İçimi bir ürperti kapladı. Bu yüzden mi kendimi hep Liam mı? Hikâyelerimiz çok benzer olduğu için mi? "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Hey, hayatta kaldık, değil mi?"

"Evet, yaptın."

Sessizlik çöktü ve Liam bakışlarımı tuttu. Sanki gözlerimin içinde bir kitap okuyor gibiydi. Kendimi savunmasız hissettim.

"İyi misin Iris?" diye sordu, sesi ağırdı. Bu soru Bana bakma şekli olmasaydı, birdenbire ortaya çıkmış gibi görünüyordu. Kulağa geldiği kadar açık da değildi. Bir şekilde, sadece iyi olup olmadığımı sormuyordu, güvende olup olmadığımı, *gerçekten* beni kollayan biri olup olmadığımı soruyordu.

"Elbette öyleyim," diye cevap verdim kendimden emin bir şekilde, saf bir kabadayılıkla.

"Benimle konuşabilirsin, biliyorsun. Bugün üniformalı değilim. Söyleyeceğin her şey ikimizin arasında kalacak."

Öfkelendim. "Söyleyecek bir şey yok." "Yok mu?"

"Hayır."

"Bir keresinde neredeyse hapse giriyordum," diye itiraf etti ve ben irkildim. "Ne?"

"Dedim ki, bir keresinde neredeyse hapse giriyordum ama kardeşlerim beni korudu.

Hayatlarımız her zaman yasalara bu kadar saygılı değildi."

Yasayı mı çiğnedi? Ama nasıl? Mantıklı gelmiyordu. Suçlular polis memuru olamazdı. Sistem böyle işlemiyordu. En azından ben öyle olmadığını düşünüyordum. Belki de yalan söylüyordu, konuşmam için beni sahte bir güvenlik duygusuna çekmeye çalışıyordu.

"Elbette." Alaycılığımı bıçakla bile kesebilirdin.

"Yalan söylemiyorum. Kendimizi bu bataktan başka nasıl çıkardık sanıyorsunuz? Çünkü yasalara uyarak olmadığımız kesin. Araba çaldık, bir çeteye yakalandık. Kurtulmamız uzun zaman aldı. Tekrar söylüyorum, hepsini Lee'ye borçluyum. O zamanlar nasıl bir yola girdiğimi fark edemeyecek kadar gençtim. Bazen hepimiz başkalarının yardımını kabul etmeliyiz, aksi takdirde sulara gömülürüz."

Ben onu incelerken gözleri anlamlı bir şekilde parladı. Yalan söylüyor gibi görünmüyordu ve nedense doğruyu söylüyor olmasını istiyordum. Çünkü eğer öyleyse, bu o kadar da farklı olmadığımız anlamına geliyordu. Ayrıca bir gün iyi ve normal bir hayat yaşama şansım olduğu anlamına da geliyordu. Liam ve kardeşleri bunu başarabildiyse, ben de başarabilirdim.

Yine de tüm bunları bana anlatmasının ona açılacağım anlamına geldiğini düşünüyorsa çok yanılıyordu.

"Yolunuzu değiştirdiğinizi duyduğuma sevindim," dedim ve ayağa kalktım. sesim tınısız bir şekilde masaya vurdu. "Şimdi işe dönmem gerekiyor." Sinirli bir nefes verdi. "Iris."

Bakışlarımı onunkilere çevirdim. "Ne?"

"Eğer bir arkadaşına ihtiyacın olursa ben buradayım."

İçimde kuşkular kabardı. Tecrübelerime göre insanlar arkadaşlık tekliflerini içtenlikle yapmazlardı. Hayır, eğer insan doğası hakkında bir şeyler biliyorsam, Liam Cross'un benden bir şey istediğini biliyordum. Nazik davranmasının tek nedeni buydu.

Sadece ne istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Beni mutfağa kadar takip etmedi ve gerginliğime rağmen vardiyamın geri kalanını olaysız bir şekilde bitirdim. Eve döndüğümde hava kararmıştı ve çömeldiğim terk edilmiş binaya giden köşeyi döndüğümde sesler duydum. Yüksek, gürültülü sesler.

Saçmalık.

Bir grup perişan görünümlü evsiz adam binanın dışında dükkân açmış, ucuz bira kutuları içiyor ve buz gibi soğukta şekilde yakmayı başardıkları ateşin yanında ısınıyorlardı.

Kalbim güm güm atıyor, içime bir korku yumağı çöküyordu. Eğer onlar binanın dışına bakmaları, muhtemelen içeriye de baktıkları anlamına geliyordu. Biriktirdiğim parayı hep üzerimde taşırdım, çünkü saklayacak yeterince güvenli bir yerim yoktu. Ancak tüm eşyalarım o binanın içindeydi ve çok fazla olmasalar da benimdiler.

O berduşların her birini öldürecektim, eğer eşyalarımın ellerini bile sürselerdi.

Gölgelerin arasına karışarak binanın kenarından dolandım. Ben Bu konuda uzmanım. Dikkat çekmemek için her zaman koyu renkli, çarpmayan kıyafetler giydim. Dikkat çekmek en sevdiğim şey değildi, bu da Liam Cross'un neden bir endişe kaynağı haline geldiğini açıklıyordu.

Adamlar ya çok sarhoştular ya da yanlarından geçtiğimi fark etmeyecek kadar ilgisizlerdi. Binanın içine süzıldüm ve merdivenleri ikişer ikişer çıktım, bulabileceklerim karşısında yüreğim ağzıma geldi. Bay Hector kapının girişinde oturuyordu ve onu görür görmez anladım. Dipsiz yeşil gözleri bir şekilde suçlayıcıydı.

Bunun olmasına sen izin verdin.

Evimizi mahvetmelerine izin verdin.

Uyku tulumum paramparça olmuştu. Mum koleksiyonum bir kenara atılmış ve odanın her tarafına saçılmıştı. Küçük bir spor çantasının içinde sakladığım kıyafetler her yere saçılmıştı. Belli ki adamlar değerli eşya aramışlar ve elleri boş dönmüşlerdi. Muhtemelen uyku tulumumun astarına para sakladığımı düşünmüşlerdi ama öyle bir şansları yoktu. Yine de perişan haldeydim. Sahip olduğum birkaç eşya onlar için değersiz olabilirdi ama benim için her şeydi.

Bu gece nerede uyuyacaktım?

Hava soğuktu ve daha sonra buz tutacaktı. Uyku tulumum beni donarak ölmekten koruyan tek şeydi ve artık işe yaramıyordu. Artık pek ağlamıyordum. Sanki çocukken ağlayarak o kadar çok zaman geçirmiştik ki, artık tamamen ağlamıştım. Yine de, kirli zemine doğru kayarken gözyaşlarım gözlerime batıyordu. Hıçkırığa hıçkırığa ağlarken başımı ellerimin arasına aldım ve kucağıma sıcak ve tüylü bir şey girdi. Bay Hector miyavlıyordu, muhtemelen neden böyle deli gibi davrandığımı merak ediyordu.

Anlamıyor musunuz? Her şeyi aldılar.

Ama hayır, kediler sıfırdan başlamak zorunda olma kavramını anlamadılar. Ve sıfırdan başlamak tam da şimdi yapmam gereken şeydi. Uyumak için yeni bir yer bulmalı ve yeni bir uyku tulumu almalıydım. Bu da birikimlerimi eritecekti. Yine de bu gece zor olacaktı çünkü geç olmuştu ve tüm dükkanlar kapalıydı. Yeni bir uyku tulumu yarına kadar beklemek zorunda kalacaktı.

Bay Hector'u okşadım ve yemeğimin hâlâ saklandığı yerde olup olmadığını kontrol etmek için ayağa kalktım. Şans eseri adamlar zulamı bulamamıştı. Bir dilim ekmek çıkarıp yedim ve Bay Hector'un gün boyunca yiyecek almak için nereye gittiğini merak ettim. Sıksa bir kedi değildi, o yüzden bir şeyler yiyor olmalıydı.

Bir yerlerde. Keşke insanlar çöp kutularından yemek yiyebilse ve salmonelladan hastalanmasa.

Birkaç kez daha burnumu çektim, ellerimin tersiyle gözlerimi kuruladım ve kıyafetlerimi toplamaya gittim. Spor çantam yerde boş bir şekilde duruyordu ve rahatsız edici bir şekilde iç çamaşırlarımın bir kısmı ve tişörtlerimden biri kayıptı. Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı. Bunun üzerinde çok fazla düşünmemeye çalıştım.

Her şeyi çantaya topladım ve aklıma takılan yerleri bulmaya çalıştım. gece için gidebilirdi. Burada kalamazdım. O adamlar tekrar içeri girmeye karar verebilirlerdi ve beni bulurlarsa ne yapacaklarını sadece Tanrı bilirdi.

"Neden Maude'u ziyaret etmiyorsun?" Bowie önerdi. *O bir adamdı* Bu gece *dünyaya düşen*, saçları alev gibi turuncu olan.

"Maude'a gidemem. Çok yaşlıyım ve ayrıca orada bana yer yok," diye homurdandım ve eşyalarımın geriye kalanları toplamaya devam ettim.

Maude benim eski koruyucu ailelerimden biriydi. Büyük bir evi vardı ve genellikle beş ila on arasında genç onunla yaşırdı. İşini sıkı tutardı ve çok soğuk ve pratik olmasına rağmen muhtemelen en sevdiğim bakıcım olmuştu. Ancak, on sekiz yaşına girer girmez üzülerek artık beni yanına alamayacağını söyledi. Bu yüzden kendimi sokaklarda buldum.

"Zorla uyuyamazsın. Ölürsün" dedi Bowie, gözle görülür bir şekilde benim için endişelenerek.

Sertleştım. "Daha kötülerini atlattım."

"Maude onda kalmana izin verecek. Sadece yukarı çık ve Britney gibi davran, sürtük. Özgüven insanların sana istediğini vermesini sağlar."

Kıkırdadım. "Belli ki Maude'u tanımıyorsun. O olsa bana *Bir daha orospuluk yaparsan bu süpürge sopasını kışına sokarım.*" Bowie omuz silkti. *"Denemeye değer."*

Nefesimi içime çektim ve kendimi çelikleştirdim. "Hayır, bunu yardım almadan da atlatabilirim. Bunu daha önce de yaptım."

Çürüyen binanın etrafına son bir kez bakarken Bay Hector beni takip etti. Son iki aydır evim olan odayı, sanki hiç orada bulunmamışım gibi sessizce terk ettim. Kendinizden başka güvenecek kimseniz olmadığında, nasıl hayalet olunacağını öğrenirsiniz. Kimsenin fark etmediği cisimsiz bir gölge. Güvende kalmanın tek yolu budur. Katı olduğunuzda kullanılabilir, alınabilir, *incinebilirsiniz*.

Girdiğim gibi dikkat çekmeden binadan çıktım, Bay Hector peşimdeydi, bir gölgenin gölgesi gibiydi. Neden yanımda kalmakta ısrar ettiğinden emin değildim, çünkü bazen benden pek hoşlanmadığı hissine kapılıyordum.

Belki de hayatta kalmak içindi. Sana yemek veren insanla kal.

Saatlerce yürüdüm, ama ne zaman uyuyacak bir yer bulduğumu düşünsem, başka birinin zaten orada olduğu ortaya çıktı. Eğer biri Londra'da evsizliğin salgın olmadığını söylediyse, takma dişleriyle yalan söylüyordur.

Sonunda, karanlık bir sokakta çömelmişim.

Grub Hut ve gözlerimi kapadım. Bay Hector yanıma kıvrıldı, sıcaklığı beni rahatlattı. Uzun paltomu kendime doğru çekiştirdim ve bu gece havanın daha da soğuması için dua ettim.

Uyku hiç gelmedi, sadece sürekli çevrenizin farkında olarak gidip geldiğiniz o korkunç yarı uyku geldi. Sabah olduğunda titrememi durduramıyordum. O kadar üşümüştüm ki bir daha asla ısınamayacakmışım gibi hissediyordum.

Neden dünyanın bu kadar soğuk bir yerinde evsiz kalmak zorundaydım? Neden Miami ya da Barselona gibi daha sıcak bir yerde değil?

İşe erken gitmem gerekiyordu, ben de sabah korunmak için çenemi yırtık pırtık paltomun içine sokarak caddeden aşağıya doğru yürüdüm. Hala

Her titriyordu. Restorana varıp bir süre tuvalette saklanabilmem, belki de ellerimi sıcak musluğun altında ısıtabilmem gerekiyordu.

Normalde yaptığım gibi ön girişı kullanmak yerine, temizlenmeden önce iş arkadaşlarımdan uzak durmayı umarak arkadan dolaştım. Bay Hector beni yol boyunca takip etti ve sonra ortadan kayboldu. Sanki beni bulabilmek için nerede olduğumu bildiğinden emin olmak istiyor gibiydi.

Kediler o kadar zeki miydi?

Umarım öyledir, çünkü Bay Hector'un beni terk etmesini kaldıracabileceğinden emin değildim. O ve Bowie benim tek arkadaşlarımdı. Ve belki Liam.

Şeytandan bahset.

Dehşete kapıldım, arkada park etmiş bir teslimat kamyonu vardı. Lee ve Liam kutuları açıp içeri taşıyorlardı. Belki de donma tehlikesi geçiriyordum, çünkü tepki sürem ciddi şekilde yavaşlamıştı. Kuyruğumu kıstırıp diğer yöne dönmeye fırsat bulamadan Liam beni fark etti. Sanki dahili bir radarı varmış gibiydi, çünkü hâlâ epey uzaktaydım. Bir şeylerin ters gittiğini fark etmiş gibi bana odaklandı.

Yapacak başka bir şey yoktu, dişlerim takırdasa ve kemiklerim ağrısa da yürümeye devam etmek ve her şey normalmiş gibi davranmak zorundaydım.

"Günaydın," dedim soğuktan kekeleyerek.

"Iris, ne oluyor? Bok gibi görünüyorsun."

"Tanrım, teşekkürler."

Nefesinin altında küfretti. "Siktir, demek istediğim bu değildi. Ne demek sana ne oldu?"

Rahat bir ifade takındım ve yanından geçmek için hareket ettim. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Beni dirseğimden yakaladı ve sert bir şekilde yapmasa da, o anki halimle canım çok acıyordu. "Bir hayalet kadar solgunsun ve dudakların mavi. Ve Tanrım, titriyorsun."

"Ben fi-"

Ben daha cümlemi bitiremeden beni içeri çekti. Restoranın sıcaklığı beni anında etkiledi, kahvaltının kokusu burun deliklerimi doldurdu ve midemin açlıkla sıkışmasına neden oldu. Başka bir kutu almak için dışarı çıkan Lee ikimize de şaşkın şaşkın baktı. Liam açıklama yapmak için durmadı, beni koridorun sonuna, duvara yapıştırılmış büyük bir radyatörün olduğu yere sürükledi. Tek kelime etmeden beni ona doğru itti, sonra da kollarının arasına aldı.

Ah, sıcaklık. Tatlı, lezzetli sıcaklık.

"Dondurucu soğuktasın, Iris," dedi sesi korkmuşu benziyordu.

Bir fincan kahvenin içinde eriyen bir küp şeker gibi onun sıcaklığına gömüldüm. Bunu neden yaptığından emin değildim ama kendimi çok iyi, sıcak ve canlı hissediyordum. Bense buz gibi soğuk, ölüme yakın hissediyordum. Bu yüzden bana sunduğu teselliye kabul ettim.

Kendime bunu daha önce de yaşadığımı hatırlatmaya çalıştım. Zamanında daha kötü durumlara düşmüştüm. Sadece ısınmaya ihtiyacım vardı. Liam bunu yapmama yardım edebilirdi. Yüzümü boynuna gömüp temiz tenine sokulduğumda aklımın başımda olmadığını, sağlıklı düşünemediğimi biliyordum. Dudaklarından hırıltılı bir nefes çıktı ve güçlü kollarını etrafımda sıktı.

"Tanrım," diye küfretti, elleri sanki yara arıyormuş gibi dikkatlice sırtımda aşağı ve yukarı hareket ediyordu.

"Yaralı değilim, sadece üşüyorum," diye başardım.

Yüzüne bakmadığım halde öfkesini hissediyordum. "Bunu sana kim yaptı?"

Beklenmedik bir kahkaha attım. Çıldırılmış olabilirim. donma yolu. "Hava durumu."

"Iris, benimle oyun oynama. Biri seni zincirleyip bütün gece dışarıda falan mı bıraktı?"

"Hayır, hepsini kendim yaptım."

Başımı çevirip bana baktı, kaşları çekici bir şekilde çatılmıştı. Dişlerim takırdadı. Beni incelerken gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, bir tür sessiz farkındalığa varıyordu. Tekrar küfretti. Boynuna gömüldüm, durumumu anlamış olabileceği gerçeğini düşünmek yerine beni ısıtırken anı yaşamak istiyordum.

"Seni benimkine geri götürüyorum," dedi sert bir sesle. İhtiyacım olan bir kova soğuk su buydu. Bir anda ondan uzaklaştım, sonunda aklım başıma gelmişti.

"Yapamazsın. İşim var."

"Bu halinle çalışamazsın. Tanrım, Iris, şu haline bak," dedi, gözleri hüzünlüydü.

Silahlarıma yapıştım. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

Bana doğru uzandı ama ben birkaç adım geri attım. "Beni rahat bırak yoksa Lee'ye beni taciz ettiğini söylerim," diye kekeledim.

Bu aşağı bir vuruştı, bunu biliyordum, özellikle de nasıl bana yardım etmeye çalışıyordu. Ama gurur tuhaf bir şeydi ve benimki durumumu Liam'a itiraf etmeme izin vermiyordu. Kendisi çoktan tahmin olsa bile.

"Iris, ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Lee'ye yalan söylesem bile Liam varken bana inanmayacağını biliyordum. Lanet olsun, ben de kendime inanmazdım. Ben mürekkep yalamış, üstü başı perişan, evsiz barksız küçük bir hiçtim ve Liam Cross bir polis memuruydu. Arkadaşları, ailesi ve bir hayatı vardı. İnanılması gereken oydu.

Dudağım titredi. Onu böyle tehdit ettiğim için kendimi çok kötü hissediyordum. "Az bana sarıldığın için teşekkür ederim. Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin ama

Sizi temin ederim, benimle hiçbir şey yapmak istemezsiniz. Ben sadece seni aşağı çekerim."

O cevap vermeden önce döndüm ve aceleyle personel gittim. Kilidi ters çevirdim ve derin bir nefes verdim.

Artık donarak ölme tehlikesiyle karşı karşıya olmayabilirim ama Liam'ın kolları beni sardığında kalbim üşüdü.

Üç

Ziggy Gitar Çaldı

Titremem geçene kadar ellerimi sıcak musluğun altında uzun dakikalar boyunca gezdirdim. Banyodan çıktığımda Liam gitmişti ve rahatlamış bir iç çekişle gidip mesaiye başladım. Yine gelmedi ama patronumun birkaç sorgulayıcı bakışını yakaladım. Lee belli ki kardeşiyle aramda neler olduğunu merak ediyordu.

Bu gerçek, mola sırasında bana yaklaştığında doğrulandı. "Seni ve Liam'ı daha önce gördüm. Ne hakkında konuşuyordunuz?"

Hiç kimse Lee Cross'u lafı dolandırmakla suçlayamaz. Omuz silktim. "Sanırım arkadaş olabiliriz."

Lee'nin dudakları gülümsemek ister gibi kıpırdadı. "Bu konuda pek mutlu görünmüyorsun."

"Evet ama bu konuda fazla söz hakkım yoktu." Dürüst olmak gerekirse, bu sabahki davranışından sonra hâlâ arkadaşım olmak istediğinden emin değildim.

"Kulağa doğru geliyor. Liam'ımız inatçı biridir. Sessiz biri, Ailenin derin düşünürü. Birini, bir kişiyi halkından biri olarak seçtiğinde bu büyük bir olaydır. Sizde bir şeyler gördüğü anlamına gelir. Beş yaşından beri aynı en iyi arkadaşı var. Gary adında bir adam, iyi bir adam, biraz kuru bir piç ama iyi bir tip."

"Doğru."

Lee beni inceledi. "En son ne zaman biriyle ilgilendiğini hatırlamıyorum."

"Uh huh."

"Iris, kendini iyi hissediyor musun? Biraz görünüyorsun."

"Bu hoş, hastalıklı solgunlukla doğduğumu bilmenizi isterim." Espri girişiminin onun dikkatini çekmemesini umuyordum ama onunki gibi

Kardeşim, Lee çok anlayışlıydı.

Beni bırakmadı. Onun yerine bana bakmaya devam etti ve sordu. "şu yaşam düzenlemelerini hallettin mi hiç?"

Kalbim gm güm attı ve hastalıklı bir korku duygusu kapladı. "Henüz değil."

Beni kovmayın, lütfen beni kovmayın.

Lee kaşlarını kaldırdı. "Bir arkadaşında mı kalıyordun?"

"Onun gibi bir şey."

Sessizlik kt. Gidip yemeğimi yemek istiyordum ama kabalık etmeyi göze alamazdım. "Kiralık bir yer mi arıyorsunuz?" Lee devam etti.

Başımı salladım. "Evet, Londra'da uygun fiyatlı bir yer bulmak zor. Ve Bunu yapsanız bile, aynı yer için yarışan elli kişiyle karşi karşıyasınız."

"Benimkinde boş bir oda var," dedi ve ben de hemen el salladım.

O kapalı.

"Benim için yeterince şey yaptın zaten."

"Bitirmeme izin vermedin. Bir süredir kiraya vermeyi düşünüyordum, neden sana vermeyeyim? Sen en alışkan işilerimden birisin ve sana güveniyorum Iris."

Gğsm ağrıyordu. Bana çok iyi davranıyordu. Nasıl karşılayacağımı bilemedim.

o. Yine de Lee'nin evine taşınma, geceleri uyuyacak sıcak ve güvenli bir yere sahip olma fikri kulağa cennet gibi geliyordu. "Bunu bir düşüneyim, tamam mı?" dediğimde sesim biraz boğuk çıkmıştı.

"Elbette. Bunu bir düşün. Sadece çok uzun düşünme," dedi nazik bir gülümsemeyle ve beni oğle yemeğimle baş başa bıraktı.

Mola verdiğim süre boyunca kafam düşüncelerle doluydu, en önemlisi de Lee'nin teklifini kabul edersem Liam ve benim aynı çatı altında yaşayacağımızdı. Bu fikir hem heyecan verici hem de korkutucuydu. Bu beni korkutuyordu çünkü Liam uzun zamandır duvarlarımı aşmayı başaran ilk kişiydi. Bunun ne kadar kolay olacağını ancak hayal edebilirdim.

ona aşık olmak için. Ya işler ters giderse ve hala ev arkadaşı olmak zorunda kalırsak? Bu kimse için hoş bir durum olmazdı.

Dolambaçlı düşüncelerime bir ara vermem gerekiyordu, köpeği çıkardım- *Büyük Umutlar*'ın kulaklı kopyasını okuyordum ve yemek yerken hikâyeye dalmıştım. Pip'i gerçekten sevmiştim, ikimiz de yetim olduğumuz için onunla ilişki kurabiliyordum. İkimiz de dünyada yalnızdık. Kurgusal bir karakter olsa bile tek olmadığımı bilmek güzeldi.

Restoranda Liam'ın sesini duyduğumda mesaimin sonuna yaklaşıyordum. Binlerce geveze ruhun arasından onu seçebildiğime yemin edebilirim, ses tonu derin ve ayırt ediciydi.

"*Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?*" dedi Bowie. Tezgâhın kenarına tünemiş oturuyordu, bugün Ziggy Stardust.

"İn oradan aşağı. Çalışmaya çalışıyorum," diye azarladım. Islak bir bez parçası kopardı.

tabağı lastik eldivenli elimden alıp yere bıraktım.

"*Şimdi yardım ediyorum.*" Sırıttı.

"Öbür dünya o kadar sıkıcı mı ki burada bulaşık yıkamama yardım etmeyi tercih ediyorsun?" diye sordum.

"*oldukça sıkıcı olabiliyor, evet, ama dün geceki fiyaskodan sonra hâlâ hayatta olduğundan emin olmak için geldim.*"

"Elbette hayattayım. Eğer olmasaydım, sizin ormanda ortaya çıktığımı görürdünüz."

Bowie ellerini havaya kaldırdı. "*Nereden bileyim senin daha sıcak iklimlere mi gidiyorsun?*"

Ona biraz bulaşık deterjanı köpüğü sıçrattım. "Güven oyu için teşekkürler."

"*Bu her zaman bir olasılıktır.*"

"Senin yazman gereken şarkılar yok mu? İtiraf etmeliyim ki, geçirdiğin tüm farklı evreler arasında en az sevdiğim bu."

Bana kendini küçümseyen bir bakış fırlattı. "*Belli ki sen benim doksanların sonundan kalma şeyler.*"

"Tamam, belki ölüm senin *Hours* albümünden daha iyidir," diye izin verdim.

Bowie saate baktı ve benim yere bırakışma kendininkiyle karşılık verdi.

"Görünüşe göre senin için ev vakti geldi. Oh bekle, senin bir evin yok."

"Çok komik. Neden benim mutsuzluğumu ?"

Gülümsedi. *"Seni gerçekten sevdiğimi biliyorsun."*

Ben de ona gülümsedim. "Ve sen her zaman benim en değerli idol."

Eşyalarımı toplayıp çıktım, önümüzdeki geceyi iple çekmiyordum. Hâlâ yeni bir uyku tulumu alacak vaktim olmamıştı ama uyuyacak bir yerim de yoktu. Lee'nin teklifi her geçen dakika daha da cazip görünüyordu.

Restoranın önünden geçerken Liam'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Üniformasıyla barın yanında oturuyordu ve yemeğini yeni bitirmiş gibi görünüyordu. Hayal mi görüyordum yoksa burada normalden çok daha fazla mı vakit geçiriyordu? Soğuğa doğru adım atmadan önce kısa bir göz teması kurduk. Vardiyam sırasında ısınmayı başarmış olsam da, kemiklerimde hâlâ bir ürperti vardı. Bu gece daha da kötülesecekti.

Belki indirime girmişlerdir umuduyla en yakın *Argos*'a doğru yürüdüm. Grub Hut'tan çok uzaklaşmamıştım ki birinin yürüdüğünü hissettim. Çok yakın. Başımı biraz yana çevirdim ve tanıdık bir üniforma gördüm.

Etrafımda döndüm.

"Şimdi de beni mi takip ediyorsun?"

Liam olduğu yerde durdu. "Daha önce olanlar için özür dilemek istiyorum. Haddimi aştım ve özür dilerim. Sadece senin için endişeleniyorum, Iris."

Özrü beni hazırlıksız yakaladı. Ona baktım ve gözlerinde gerçek bir pişmanlık gördüm. Aslında pişmanlık duymasını gerektirecek bir şey yoktu. Tek istediği yardım etmek olduğu halde onu iten pislik bendim. Arkadaş olmak.

"Üzgün olmanı bir şey yok."

Bana verdiği ifade aynı fikirde olduğunu ama yine de özrünün arkasında duracağını gösteriyordu. Üniformasında onu daha yaşlı ve otoriter bir şeyler vardı ama yirmi beş yaşından büyük olamayacağını biliyordum.

" bir yere gidip ve konuşabilir miyiz?" Liam sordu.
"Starbucks veya

Bir şey mi?"

Dükkânlar kapanmadan önce fazla zamanım yoktu ve bu da buz gibi soğuk bir gece daha demekti. Ona hayır dediğim için kendimi kaba hissediyordum ama başka seçeneğim de yoktu. "Gelemem. Yapmam gereken bazı işler var."

"O zaman ben de seninle geleyim. Zaten şu anda görevde değilim ve sen işlerini hallederken konuşabiliriz."

Buna ne diyeceğimi bilemedim. İçten içe, Liam'ı gerçekten arkadaş, tehlikeli olsa bile. Ve onu tekrar kendimden uzaklaştırırsam onu kaybedeceğimi biliyordum. İnsanlar kendilerini ancak bu kadar çok ortaya koyabilirdi. "Tamam o zaman," dedim ve endişeyle yutkundum.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ama yine de endişeli bir ifade vardı. Hâlâ sabahki halimi düşünüyordu. "Bu sabah olduğundan çok daha iyi görünüyorsun" diyerek bunu doğruladı.

"Evet, hissediyorum." Zar zor. Gözümü kırpmadan uyuduğum ve tüm gün çalıştığım için hâlâ bitkin durumdaydım.

Bana dikkatle baktı. "Yorgun musun?" "Mm-hmm."

"Lee bana sana yaptığı tekliften bahsetti."

Nabzım gümbür gümbür atıyordu. "Söyledi, değil mi?"

Liam başıyla onayladı. "Evet, bence sen de katılmalısın. Bizim gafi seveceksin. Oturma odasında seksen inçlik düz ekran bir televizyon var."

"Ne kadar gösterişli."

"Hey! Denemeden eleştirme." Kıkırdadı. "Kendi evinizin konforunda özel bir sinemaya sahip olmak gibi."

"Ve düşünün ki, dışarıda bir ev sahibi bile olmayan insanlar var. Televizyon," diye .

Liam beni yanımdan dürttü. ". Bizimle birlikte yaşama fikrini sana kabul ettirmeye çalışıyorum, hepsi bu."

"Biliyorum."

"Peki, bir karar verdin mi?"

Ağzımdan nefesimi üfledim ve etrafıma bakındım. "İnsanlar muhtemelen beni tutukladığınızı düşünüyor."

Liam kaşlarını çatı. "Bunu nasıl tahmin ediyorsun?"

Kendimi işaret ettim ve güldüm. "Bana bir bak; siyah kapüşonlu, kirli saçlar, dövme, kötü bir yüz. Her yerimde suçlu yazıyor."

Durdu ve önümde durdu, yüz ifadesi yumuşaktı. "Benim gördüğüm bu değil."

Ona dik bakarken söylediği sözler boğazımı tıkadı. "Ne yapıyorsun Görüyor musun?"

"İlgi çekici bir moda anlayışı, neredeyse mavi olacak kadar siyah saçlar, sanat eseri gibi bir cilt, muhteşem bir yüz. Hayır, öyle değil. Güzel lanet yüz. Üzgün gözler."

Söyledikleri karşısında neredeyse nefesim kesiliyordu, kalbim yerinden fırlayacak gibi olurken nötr bir ifade takınmak için elimden geleni yapıyordum. Daha önce hiç kimse bana böyle iltifat etmemişti. Hem de hiç. Bayılacak türden bir kadın değildim ama şu anda kesinlikle bayılabilirdim.

Yere baktım. "Neden bana karşı bu kadar iyisin?"

Liam'ın parmakları çeneme dokundu ve tekrar ona bakabilmem için başımı yukarı kaldırdı. "Çünkü senden hoşlanıyorum. Ve her nedense o hüzünlü gözlerini mutlu etmek için yanıp tutuşuyorum."

"Rahibe Theresa uzaktan mı?"

"Hayır. Gerçi büyükbabam Cray'lerle akraba olduğumuzu söylediler."

Kendimi tutamadım, güldüm. "Ben olsam bu konuda böbürlenmezdim, özellikle de senin işinde."

"Ve büyüleyici bir gülümseme. Bunu da listeye ekle," diye mırıldandı Liam, başparmağı

Elini bırakmadan önce bir kez çeneme sürttü.

Bir an öylece birbirimize baktığımız bir an geçti. Ondan yayılan yoğunluğa daha fazla dayanamayınca gözlerimi kırıştırdım ve başka tarafa baktım.

"Yapacak işlerim olduğunu söylerken yalan söylemiyordum. Harekete geçmeliyiz."

Eliyle bir jest yaptı. "buyurun."

Döndüm ve tekrar yürümeye başladım, bize doğru atılan birkaç garip bakışı fark ettim. Birlikte kesinlikle tuhaf görünüyorduk. Saygın üniformalı memur Liam ve yirmi yaşındaki pasaklı ben.

Argos'a vardığımızda birkaç dakika önce kapanıyordu. Ben kataloglara doğru ilerlerken Liam bir vitrine göz atıyordu. Arkamdan geldiğinde en ucuz uyku tulumunu bulmuştum. Hay aksi. O ne aldığımı fark etmeden alışverişimi yapıp sırt çantama atmayı umuyordum.

"Iris, neden uyku tulumu alıyorsun?" diye sordu. Sesindeki öfke notası beni tedirgin etti.

Yalan söylerken gözlerimi katalogdan ayırmadım, "Kamp gezisine gidiyorum.

önümüzdeki hafta sonu bazı

arkadaşlarla." "Iris."

"Hmmm?"

"Lütfen bana karşı dürüst ol."

"Kasalar kapanmadan önce gidip bu siparişi vermem gerekiyor," dedim ve onun ricasını görmezden gelerek mağazanın diğer ucuna doğru ilerledim. Liam da peşimden hızla geldi. Hiçbir şey söylemedi ama ona şöyle bir baktığımda sinirli bir şekilde çenesini gıcırdatıyor gibiydi.

Havayı yumuşatmak için, "Birin kaputunda arı var," dedim. "Ayın kaç, memur bey?"

Liam cevap vermedi, sessizliği korkunç bir gerilim yarattı. I neden bu kadar kızgın olduğunu anlamıyordu. Zor şartlarda uyumak zorunda kalan o değildi ki. Siparişim getirildiğinde neredeyse çıkmaya hazırdım. Öfkeli görünüyordu ve ben de bu tür bir ilgiyle uğraşamayacak kadar yorgun ve açtım.

Dükânın önüne geldiğimizde durdum. "iyi olacak." Liam gözlerimin içine baktı. "Seninle eve kadar yürüyeceğim."

"Gerek yok," dedim, onu savmaya çalışarak. "İstemiyorum seni söndürür."

"Beni dışarı çıkarmayacaksın. Seninle yürümek istiyorum." Sesinde tartışmaya yer bırakmayan bir çelik vardı ve paniklemeye başladım.

"Cidden, Liam-"

"Iris, seni eve bırakıyorum, hadi ."

Endişeyle başımı salladım ve bir plan düşünmeye çalışarak yürümeye başladım. Onu bir apartman bloğuna götürebilir, birinin beni içeri almasını umabilir ve o gidene kadar bekleyebilirdim. Evet, bu işe yarayabilirdi. İçeri girmenin kolay olacağı bir yer düşünmeye çalıştım. Maude'un evinde yaşarken takıldığım bir apartman bloğu vardı. Süslü bir yer değildi ve güvenlik de hiç yoktu, bu yüzden içeri girmekte sorun yaşamayabilirdim.

Birkaç dakika geçti ve Liam hâlâ tek kelime etmemişti. "Benimle konuşmak istediğini söyleyen biri için çok sessizsin."

"Seninle bizim eve taşınma konusunu konuşmak istiyordum ama biliyorum ki bu konuyu açarsam sadece konuyu değiştireceksin."

Buna verecek bir cevabım yoktu. Bunun yerine onu bir aşağı bir yukarı süzdüm.

"Kaç sen?" diye sordu.

Sol gözünde, inat etmeye devam etmemin onu gerçekten rahatsız ettiğini gösteren küçük bir seğirme vardı. "Yirmi dört," diye cevap verdi, sesi sertti.

"Bu seni benden dört yaş büyük yapar. Doğum günün ne zaman?" Liam bir kaşını kaldırdı. "Bana bir hediye almayı mı planlıyorsun?"

Ona küçük bir gülümseme attım. "Belki."

"²⁷ Haziran."

"artık! Benimki ³⁰ Haziran'da. Bu ikimizi de kanser yapar."

Biraz buzları çözüldü. "Birbirimize çok benzediğimiz mi bu kadar çok tartışıyoruz?"

"Olabilir. Lee bana inatçı olduğunu söyledi. Ben de inatçıyım."

Alçak sesle kıkırdadı. "Yok artık." Bana yan yan bakarken bir duraksama oldu. "Lee başka ne dedi?"

"Uzun zamandır kız arkadaşın olmadığını söyledi. Kuru bir dönemden mi geçiyorsun?"

Yalan söylüyordum - bir . Lee bunu o kadar çok kelimeyle söylememişti ama

Bana mazoşist diyebilirsiniz ama Liam'ın aşk hayatını gerçekten bilmek istiyorum.

Başını salladı ve biraz daha kıkırdadı. "Onunla konuşmam gerekecek hakkında konuşmak istiyorum. Ayrıca kız arkadaşının olmaması da bir dönem kurak geçtiği anlamına gelmez," diye devam etti, gözlerini bana dikerek.

"Doğru. Eminim kadınlar bu üniformaya bayılıyordur," diye takıldım ve yakasını çekıştirmek için.

Gözleri karardı. "Bazılarının var. Peki ya sen?" "Peki ya ben?"

"Üniformamı beğendin mi?"

Tereddüt ettim. Bütün gün donarken nasıl birdenbire bu kadar ısınmışım? Benimle flört ediyordu, bu çok açıktı. Dürüst olmak gerekirse anlamamıştım. Gece kulüplerinde ve barlarda ona yaklaşan kadınları hayal ediyordum, dar elbiseler ve süslü ayakkabılar giyen temiz, hoş kokulu kadınlar. Bense tam tersiydim, her tarafım kir içindeydi ve umutsuzca sabun ve suya ihtiyaç duyuyordum.

"Vücudunuzu örtüyor ve çıplak dolaşmanızı engelliyor, yani sanırım yapması gerekeni yapıyor," diye cevap verdim sonunda, rahat bir ses tonuyla.

Liam başını salladı ve gökyüzüne baktı. "Doğru sorudan kaçmakta ustasın, bunu biliyor muydun?"

"Aslında, ben hiçbir fikrim yok ne sen konuşuyorsun hakkında," ben cevap verdim

masumca ve önümüzde duran binaya başıyla işaret etti. "Bu arada, bu benim."

Liam apartman bloğunu sanki bir ev partisinde etrafta pudra dolu küçük plastik torbalar dolaştıran kurnaz görünümlü bir bunakmış gibi inceledi. Dikkati tekrar bana yöneldi. "Burada mı yaşıyorsun?"

"Elbette."

"Daire numaranız nedir?"

Kahretsin. Beynimi karıştırdım. "Otuz altı."

Liam kapı giriş sistemine yaklaştı ve düğme sırasını taradı. "Bunlar sadece otuza kadar çıkıyor."

Elimi alnıma vurdum. "Otuz altı mı dedim ben? Yirmi altı demek istemiştim. Evet, yirmi altı numaralı daire, yaşadığım yer orası, sakın yıpratma." Tanrım, biri ağzımı bantlasın lütfen.

Liam bana o kadar sert baktı ki yemin ederim bir damarı patlayacaktı. Benimle tartışmaya başlayacağını sanmışım ama onun yerine elimi tuttu ve beni dairelerden uzaklaştırmaya başladı. "Um, nereye gidiyoruz?"

"Benim evime."

"Ama-"

"ederim Iris, bana bir kez daha yalan söylersen seni tutuklarım."

"Beni tutuklayamazsınız. Hiçbir yasayı çiğnemedim," diye itiraz ettim. "Bir şeyler düşüneceğim."

"Ama o zaman yasaları çiğnemiş olursunuz."

Bana karanlık bir bakış attı ve tehditkâr olması gerekse de biraz seksiydi. "Bunu daha önce de yaptım. Yine yapabilirim."

Bu beni hemen susturdu. Liam taksi çağırmak için elini kaldırdı ve ben daha ne olduğunu anlamadan beni siyah bir taksinin arkasına bindirdi.

"İyi akşamlar, memur bey," diye selamladı taksici. "Nereye?"

Liam konuşmasını geveledikten sonra arkasına yaslandı ve bana bakmaktan kaçındı. Ben de ona bakmaya devam ettim. Şoförün duymasını istemediğim için kısık bir sesle "Bu adam kaçırmaktır," dedim.

Uzun, yorgun bir nefes verdi ve bedenini bana doğru çevirdi. Karanlık takside gözlerimiz buluştuğunda, bana bakmasına izin vermem için yalvarıyor gibiydi.

İkimiz de yardıma ihtiyacın olduğunu biliyoruz, o yüzden izin ver sana yardım edeyim, dediler.

Senden hoşlanıyorum, Iris. Bununla savaşmayı bırak, dediler.

Benimle gelmezsen başına gelebileceklerden korkuyorum, dediler.

Belki de soğuğa o kadar alışmıştım ki, sıcaklık teklifi gözümün içine bakarken bunu fark edemedim. Ya da belki de bana sunulduğunda hayırseverliği kabul edemeyecek kadar inatçıydım. *Çok gururluydum.*

Çenemi dışarı çıkardım ve gururumu yuttum. Sonunda ışığı görene kadar yutkundum ve yutkundum. Liam ve kardeşinden gelen kiralık oda teklifini kabul etmek zayıf olduğum anlamına gelmiyordu. Hayatta kaldığım anlamına geliyordu. Kendime her zaman, hak etmesem bile bir şeyleri bedavaya almayacağımı söylerdim. Bebekler her şeyi bedavaya alır. Onları doğuran yetişkinlerin korumasını alırlar. Bu şekilde kendilerine nasıl bakacaklarını bilen yetişkinlere dönüştüler. Ve kira ödemeye hazır değildim. Tıpkı başka bir yerde oda kiraliyormuşum gibi geçimimi sağlayacaktım.

"Peki," dedim tüm zamanların en uzun sessizliğinden sonra. "Lee'nin teklifini kabul edeceğim."

Dört

Değişiklikler

Liam anahtarını kapıya soktu, sonra da benim için kapıyı açtı. İçeri girdiğimde ev sessizdi ve yeni pişmiş yemek kokusu vardı. Muhtemelen birileri yeni yemek yemişti. Sert bir el sırt çantamın askısının altından geçti. Omzumun üzerinden baktım.

Liam sessizce, "İzin verin bunu sizin için ben alayım," dedi.

İtiraz etmedim, geçirdiğim gün ve geceden sonra çok yorgundum. Onun yerine ağır sırt çantamı alıp eve taşımaya izin verdim. Oturma odasının kapısını iterek açtı ve şık, modern bir düzen ortaya çıktı. Siyah deri koltukta iki kadın oturmuş televizyon izliyordu. Biri açık kahverengi saçlı, diğeri sarışındı. Kahverengi saçlı olanı birkaç kez restorana gittiğim için hayal meyal tanıyordum.

"Soph, buralarda olup olmayacağını bilmiyordum," dedi Liam esmer kıza hitaben. "Bu Iris. Lee için Grub Hut'ta çalışıyor. Stu'nun odası boş olduğu için o bizim kiracımız olacak."

"Oh," diye haykırdı kadın, beni aşağı yukarı süzerek, ama kibirli bir şekilde değil. Sadece habere şaşırmış görünüyordu. Belli ki Lee ona benden bahsetmemişti, her kimse artık. İhtiyatlı bir gülümseme takındı ki bunun için onu suçlamadım. O anda kimsenin ideal ev arkadaşı gibi görünmüyordum, olduğum gibi kirli ve yırtık pırtıktım.

"Merhaba Iris," dedi dostça bir sesle. Bir elimi kaldırdım. "Merhaba."

Diğer kadın, sarışın olan, bana düpedüz şirret bir bakış attı ama konuşmadı. Acımasız dudakları vardı, onda fark ettiğim en önemli şey de buydu.

"Bu Sophie," dedi Liam. "Benim kuzenim. Çocukları Jonathan ve Billie ile birlikte arkadaki ek binada yaşıyor. Bu da arkadaşı Valerie."

"Hey," dedi Valerie. Ses tonu bile şirretti. Tanrım.

Başımla selam verdim ve Liam'la birlikte gitmek için döndük. Tam kapıdan çıkmıştık ki Valerie'nin konuştuğunu duydum. "Bundan haberin var mıydı Soph?"

"Hayır," diye cevap verdi Sophie, susarak. "Ama sorun değil. Liam'ın dediği gibi, oda boş kalacak."

"Evet, ama en azından aynı evde kimin yaşayacağı konusunda söz sahibi olman gerekmez mi?

Senin gibi bir ev mi? Bu kız yarı vahşi görünüyor." "İyi görünüyor."

Bir alay. Liam'la göz göze geldim ve çenesinin gerildiğini gördüm. "Bir hafta dolmadan hepinizi soyup soğana çevireceğine onluğuna bahse girerim."

Bunun üzerine Liam arkasını döndü ve oturma odasına doğru yürüdü. Yapacağı şeyin ortasında kalmak istemediğim için dışarıda bekledim.

"Söyleyecek bir şeyin mi var Val?"

Sonra yüksek sesle bir huff duydum, "Ben sadece Sophie'yi kolluyorum. O benim en iyi arkadaşım ve hakkında hiçbir şey bilmediği bir yabancıyla yaşamasını önemsiyorum. Düşünülmesi gereken çocuklar olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Evet, Iris'e güvenebilir. Bu konuda söz veriyorum. Ve Sophie'nin herhangi bir endişesi varsa, bunu dile getirecek kendi ağzı var."

Rahatsızlık beni sardı. Bunun olamayacak kadar iyi olduğunu bilmeliydim. Doğru. Burada pek hoş karşılanmıyordum. Belki Lee ve Liam bunu sorun etmiyordu ama ailelerinin geri kalanı muhtemelen etmiyordu. Liam'ın sesi beni durdurduğunda ön kapıya doğru yolu yarılamaştım bile.

"Nereye gittiğini ?"

Gözlerimi yere diktim. "Bu kötü bir fikirdi. Sorun çıkarmak istemiyorum."

Birkaç kısa adımda önümdeydi. Ellerini omuzlarıma . "Val her zaman başkalarının işine burnunu sokar. Söylediği tek kelimeyi bile dinleme. Ayrıca Sophie burada kalmaktan memnun. duydun. Lee seni burada istiyor. *Ben de seni burada istiyorum, Iris.*"

Tutkuyla söylediği sözler korkularımın bir kısmını yatıştırdı, dokunuşu endişelerimi teselli etti. Derin bir nefes aldım ve ona baktım. "Tamam."

"Öyle mi?"

"Mm-hmm."

Omuzlarımı sıktı ve sonra bıraktı. Dokunuşunu şimdiden özlemiştim. "Güzel, şimdi sana odanı göstermeden önce hızlıca bir tur attırayım."

Başımı salladım ve onu takip ederek mutfığa girdim; burada bana tüm gerekli eşyaları, buzdolabını, ocağı, mikro eşyaları, dolapları gösterdi. İstedimi yemekte ve kullanmakta özgür olduğumu söyledi ama hiçbir şeye dokunmayacağımı biliyordum. Sadece bir yatak sağlayarak bana zaten çok şey veriyordu.

"Koridorun sonunda Sophie ve çocukların odaları var," diye devam etti Liam, sonra beni giriş koridoruna geri götürdü ve merdivenlerden yukarı çıkardı. En tepeye vardığımızda odaları göstermeye başladı. "Şurası Lee ve Karla'nın," dedi tavan arasını göstererek. "Şurası Trevor'ın ama şu anda dışarıda çalışıyor. Geçenlerde bir reality şovun çekimlerine başladı. Hepimiz nasıl sonuçlanacağını görmek için sabırsızlanıyoruz."

"Ah," dedim, kardeşinin restoranı birkaç kez ziyaret ettiğini hatırlayarak. Resmen cazibe ve karizma saçıyordu ve onu kesinlikle bir reality şovda görebilirdim. Son yıllarda pek izlediğimden değil.

"O benim." Nedense yüzümün kızarmasına engel olamadım. Bu kadar Uyuduğı yere yakın olmak -potansiyel olarak çıplak- damarlarımda sıcaklığın akmasına neden oldu. "Ve son olarak, bu senin," diye bitirdi ve kapıyı iterek açtı.

Oda küçük ve seyrek döşenmişti, sadece bir yatak ve bir çekmeceli dolap, manolya rengi duvarlar ve bir pencere vardı. Mükemmeldi. çok daha fazlası. Duygularım yüzeye çıktı ve boğazımı tıkadı. I

Liam'ın böylesine içten bir iyiliğin beni nasıl etkilediğini bilmesini istemediğim için yutkunmaya çalıştım.

"Ben gidip sana battaniye ve temiz çarşaf getireyim, sen de yerleştii" dedi ve hemen gitti. Belki de biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu hissetmişti. Odaya bir adım attım, sonra bir adım daha. Pencereye doğru yürüdüm ve sokağa baktım. Diğer taraftaki sıra sıra evleri görebiliyordum ama bu geniş bir kır manzarası da olabilirdi. Ve küçük oda da bir saray olabilirdi. Mutluluk ve güven duygusu iliklerime kadar işledi ve tekrar ağlamak istememe neden oldu.

Ama hayır, henüz değil. Duygularımı dışa vurmada önce Liam'ın beni tamamen kendi halime bırakmasını bekleyecektim. O odaya döndüğünde yatağa garip bir şekilde oturdum. Altımdaki yumuşaklık bana garip ve yabancı geldi. Eşikte durdu ve beni dikkatle süzdü.

"İyi misin?"

Başımı salladım ama konuşmadım. Tek kelime ettiğim anda gözyaşlarına boğulacağımı biliyordum, bu yüzden sessiz kaldım. Liam'ın bakışları yumuşadı ama beni bu konuda zorlamadı. Onun yerine bir yığın eşya uzattı. "Burada temiz çarşaf, yorgan ve yastıklar var. Duş almak istersen burada bir havlu da var. Banyo koridorun diğer ucunda."

Yine başımı salladım ve yutkundum.

Durakladı, sanki daha fazlasını söylemek istiyordu ama vazgeçti. Bana sıkı bir gülümseme vererek kapıya doğru geri çekildi, "Pekala, yerleşmene izin vereceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa kapımı çal."

O gider gitmez tekrar nefes alabildim. Onun nezaketi, onun temel insani nezaket, uzun zamandır tecrübe ettiğimden daha fazlaydı. Bunu hak ettiğimi düşünmüyordum. Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu ve yakında diğer ayakkabının düşeceğini hissediyordum.

Belki Liam ve ailesi beni fuhuşa zorlar ya da Beni esir tutup, ev kölesi yapacaktı. Josef Fritzl tarzı. Bu

Hayal gücümün sınırlarını zorluyordum elbette ama yine de bunun uzun sürmeyeceği hissinden kurtulamıyordum. Benim için hiçbir şey iyi olmadı.

"Ya da belki de dünyada iyi insanlar olduğuna inanmak istemiyorsun.

Dünya," dedi Bowie, yanımdaki yatağa gelip oturarak. "Çünkü bunu kabul edersen, sonunda bağlanabilirsin ve tüm bağılıklar kaçınılmaz olarak kalp acısıyla sonuçlanır."

Ona, giydiği seksenli yıllara ait büyük boy takım elbiseye ve tekir saç modeline baktım. "Annemi sevdim ve sonra o öldü. Becky'yi sevdim ve o da öldü. Başka birini sevmeyi ve onun benim yüzümden ölmesini ya da daha kötüsü bana ihanet etmesini kaldıramazdım."

"Ama ya bulamazlarsa? Ya, Tanrı korusun, gerçekten mutluluğu bulursanız? O zaman ne olacak?"

Bir nefes verdim. "Tecrübelerime göre bu pek olası değil."

Bowie bana kötü kötü baktı. *"Oh, bu dünyada geçirdiğin uzun yirmi yılın deneyimiyle mi?"*

"Bu kadar alaycı olmana gerek yok."

"İşte işin can alıcı noktası, sevgili Iris. Belki de evet, her şeyin büyük planında, tüm aşklar kalp acısıyla biter, çünkü hepimiz bir gün öleceğiz. Ama ya arada elli, altmış, yetmiş yıllık mutluluklar varsa?"

Bu sözlerle beni terk etti ve ben de orada oturup onun bilgeliğinin derinliğine daldım. O haklıydı. Tabii ki haklıydı. O David Bowie'ydi. Ama yine de korkuyordum. Güvensizdim. Ve korku ve güvensizlik aşılması zor engellerdi.

Kötü bir koku aldım ve bunun ben olduğumu fark ettim. Liam'ın banyodan bahsettiğini hatırlayarak hemen eşyalarımı topladım ve duşa girdim. Daha önce hiç böyle süslü bir alet kullanmadığım için her şeyin nasıl çalıştığını anlamam bir dakika sürdü.

Sıcak buhar odayı doldurdu ve soyunmadan önce kapının kilitli olduğundan emin oldum. Tereddütle spreyin altına girdiğimde sıcaktan ürktüm ve geri . Denemek için cesaretimi toplamam biraz zaman aldı.

Yine. Doğrudan duş başlığının altında durmaktan çekindim, ama durduğumda lezzetli sıcaklıkla neredeyse eriyordum. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Yüzme havuzundaki ortak duşlar bunun yanında hiçbir şeydi. Ağrıyan, sızlayan kaslarım sevinçle şarkı söylüyordu. Kemiklerimdeki soğuk nihayet çözülmeye başlamıştı.

Ve sonra ağladım.

Fayans döşeli zemine çöktüm, kollarımı dizlerime doladım ve su soğumaya başlayana kadar uzun dakikalar boyunca ağladım. Tüm sıcak suyu kullandığım için kendimi kötü hissederek ayağa kalktım, hızla sabunla yıkandım ve duşu kapattım.

Yıpranmış siyah bir eşofman altı ve eski gri bir tişörtle giyinmeyi henüz bitirmiştım ki kapı hafifçe vuruldu. Önce irkildim, sonra Liam'ın "Orada her şey yolunda mı Iris?" diye sorduğunu duydum.

"Evet, iyiyim," dedim ve kapının kilidini açtım.

Kirli kıyafetlerim kollarımda, saçlarım ıslak bir şekilde banyodan çıktım. Liam'ın burun delikleri beni gördüğünde alevlendi. Gözleri vücudumda gezindikten sonra yüzüme döndü. Yutkunurken boğazının titrediğini gördüğümü sandım.

"Duş iyi miydi?" diye sordu, sesi tuhaf bir şekilde boğuktu.

"Evet," diye nefes aldım, tenim ısınıyordu.

Yoldan çekilmedi ve bakmayı da bırakmadı. Bir sorun olup olmadığını soramadan konuştu. "Çok genç görünüyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Pardon?"

Boğazını temizledi ve açıklık getirdi. "Göz kalemi olmadan yani." "Ah."

Gözlerimi genellikle siyah bir göz kalemi ile boyardım. Bu tek makyaj malzememdi ve onu da çoğunlukla yüzümü daha sert gösterdiği için kullanırdım. Beni bulaşmak istemeyeceğiniz biri gibi gösteriyordu ve sokaklarda yaşarken buna ihtiyacınız oluyordu.

Liam sonunda kenara çekildiğinde yüzünde belli belirsiz rahatsız bir ifade vardı. "Üzgünüm, odanıza dönmenize izin vereceğim."

"Tamam, sabah görüşürüz." "Evet, sabah görüşürüz, Iris."

O gece uyku düşündüğüm kadar kolay gelmedi. Uyuyamadım.

Yatağın yumuşaklığına, her şeyin ne kadar temiz koktuğuna ya da merkezi ısıtmanın evi ısıtırken çıkardığı sessiz uğultuya alışmaya çalıştım. Sonunda yorganı yere çekip orada uyumaya karar verdim. Sonunda, uzun bir süre tavana baktıktan sonra uykuya daldım.

Pastırma kokusuyla uyandım ve bir şekilde Lee'nin kahvaltı hazırladığını biliyordum. Belki de onunla çalıştığım onca aydan kaynaklanıyordu ama onun kendine özgü kokusunu tanıyor gibiydim. Yemeklerinin tarhun otu kullanma eğilimindeydi. En sevdiği bitki bu olmalı.

Öğle yemeğinden sonraya kadar vardiyam , ama takılmak niyetinde değildim.

evin etrafında. Kimsenin ayakları altında kalmak istemediğim için çabucak giyindim, paltomu giydim ve aşağıya, ön kapıya doğru yöneldim.

"Sen misin, Iris?" Lee mutfaktan seslendi. Öylece gitmenin kabalık olacağını biliyordum, bu yüzden isteksizce döndüm ve koridora yöneldim. Mutfığa girdiğimde Lee'yi ocağın başında buldum. Karısı, Karla, Liam, Sophie ve çocukları olduğunu tahmin ettiğim küçük bir oğlan ve kız masada oturmuş kahvaltı ediyorlardı. Liam yine üniforma giymişti. Bana hâlâ o savaş ya da kaç tepkisini keskin bir çekicilikle birlikte veriyordu.

"Bu kadar erken nereye gidiyorsun, ufaklık?" Lee sordu. "Saat bire kadar vardiyan yok."

"Sadece yapmam gereken birkaç şey var," diye yalan söyledim.

"Evet," diye elindeki spatulayı bana doğrulttu, "önce oturup yiyebilirsiniz. Kimse bu evden iyi bir kahvaltı yapmadan çıkamaz."

Pastırma bu kadar güzel kokmasaydı onunla tartışırdım. Onun yerine Paltomu silkerek çıkardım ve Liam'ın yanındaki koltuğa oturdum.

"Günaydın, Iris. Lee bana Stu'nun eski odasını kiralayacağını söyledi," dedi Karla nazik bir gülümsemeyle. Lee'nin karısıyla daha önce tanışmış ve ondan hoşlanmışım. O bir

akıllı, saçma sapan bir kadındı. Aynı zamanda bir polis çavuşuydu, bu da Liam'ın teşkilata katılmasıyla bir ilgisi olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

"Günaydın," diye cevap verdim. "Ve evet. Lee bunu teklif ederek çok nazik davrandı."

"Bu arada Val'in dün gece söyledikleri için özür dilerim," diye araya girdi Sophie. "O kızı çok seviyorum ama bazen çenesini ne zaman kapalı tutması gerektiğini bilmiyor."

Ona salladım. "Merak etme."

"Bu benim üvey kızım Billie," diye devam etti genç kızı göstererek. "Ve oğlum Jonathan."

Jonathan bana utangaç bir gülümseme verirken Billie genişçe sırttı ve Üstümün ucundan kayan bir yıldız dövmesi görünüyordu. "Çok güzelmış."

Kolumu çekiştirdim, hâlâ 'koruyucu kız' takılıp kalmıştım.

Eski, yıpranmış bir ip kalbimi çekiştirdi. Gençken böyle bir aile tarafından kabul edilmek için her şeyimi verirdim. Birden Sophie'yi yepyeni bir ı ışık altında gördüm.

"Oh, teşekkürler."

"Başka var mı?" Billie hiç sordu. Erken gelişmiş bir çizgisi vardı.

"Evet, çok," diye cevap verdim, herkesin ilgi odağı olmaktan biraz rahatsız olmuşum.

"Görebilir miyim?"

"Belki başka bir zaman, Bills," diye araya girdi Liam, beni daha fazla irdelemekten kurtardı. Aynı anda Lee önüme bir tabak dolusu yemek koydu: çırpılmış yumurta, domuz pastırması ve dağ gibi kızarmış ekmek. Sürekli açlık çekmeme rağmen hepsini yiyebileceğimden emin değildim.

Sessizce yemeğimi yedim ve sohbetin üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Böyle bir aile kahvaltısını en son Maude'un evinde yaşamıştım ama o farklıydı. Güvensiz gençlerden oluşan bir gruptuk. Bu bir aile kahvaltısıydı.

gerçek bir aile. Kalbim yalnızlıkla, o kadar derin ve köklü bir istekle çarpıyordu ki ilk başta ne olduğunu çözemedim.

O zaman anladım. İçimdeki her şeyle bir aileye ait olmak istiyordum. Liam'inki gibi bir aile.

Beş

Cumartesi Arabayla Giriş

O akşam saat sekiz sularında eve döndüğümde niyetim doğruca yatak odama gitmekti. Bay Hector'un beni aramak için restorana gelmemiş olması beni biraz üzmüştü. Teknik olarak benim kedim bile olmadığını biliyordum. Bağımsız bir kedi idi. Ama yine de kendi yoluna gittiğini düşünmek beni üzüyordu. Sophie kafasını oturma odasından çıkardığında bir ayağım merdivenlerdeydi.

"Oh, dönmüşsünüz," diye haykırdı. "Bize katılmak isteyeceğinden emin değildik."

"Sana katılmak mı?"

Bu sırada Liam ortaya çıktı, üzerinde salon pantolonu ve uzun kollu bir tişört vardı. Her zamanki gibi muhteşem ve yakışıklı görünüyordu ama ben bunu görmezden gelmeye çalıştım.

"Pizza sipariş edip film izleyeceğiz. Var mısın?" diye sordu, mavi Gözleri şaşırtıcı derecede hassas bir şekilde beni aşağı yukarı süzüyordu.

"Senden hoşlanıyor," diye fısıldadı Bowie kulağıma.

"Kapa çeneni, sen," diye fısıldadım bilinçaltımda. Bana önceden bilmiş bir sırıtış atmadan gözden kayboldu.

İtiraf etmeliyim ki, bir akşamı pizza yiyerek geçirme fikri Liam ve diğerleriyle film izlemek kulağa çok hoş geliyor. Gerçekten. Onlarla takılmak istiyordum, bu yüzden bir kez olsun kendime güzel bir şey yapma izni verdim. "Tamam, önce üstümü değiştireyim."

Aceleyle odama çıktım ve dün gece duştan sonra giydiğim şezlong pantolonu ve tişörtü giydim, çünkü herkes rahat giyiniyor gibiydi. Zaten süslü bir şeyim de yoktu. Aşağıya indim ve

Valerie'yi oturma odasında bulduğumda dehşete kapıldım. Sophie, Lee ve Karla bir kanepeye, Valerie ve Liam da diğer kanepeye oturmuşlardı.

İçimde belli belirsiz bir kıskançlık duygusu kıpırdandı ama onu bir kenara ittim. İşte

Aralarında, birlikte olmadıklarını gösterecek kadar mesafe vardı. Gerçi dün bana gösterdiği tepkiden sonra Valerie'nin Liam'a karşı bir şeyler hissettiğinden şüphelenmeye başlamıştım.

Bunun farkında olup olmadığını merak ettim.

Herkesin aksine, dar bir kot pantolon ve kuşkusuz büyük göğüslerini sergileyen dar bir üst giymişti. Benim küçük C-kupalarım hiç bu kadar korkutucu olmamıştı. Yani evet, zalim dudakları dışında Valerie oldukça çekiciydi. Her neyse. Orada olmaktan, birlikte yaşadığım bir grup insanla film izlemek gibi sıradan bir şey yapmaktan mutluydum.

Liam yanındaki boşluğu bakışları bana kaydı. "Buraya, Iris."

Valerie bana sert bir bakış attı. Evet, kesinlikle ondan hoşlanıyordu.

Lee film seçimi olarak *True Lies*'i önerdiği sırada oturdum. Karla, "Hayır, Schwarzenegger'e yirmi dakikadan fazla dayanamam," dedi.

"Ne kadar uzun bir süre," diye kıkırdadı Lee. "Peki ya *Gone Girl*?"

"Bunu henüz izlemedim. İyi olması gerekiyordu," dedi Sophie. "Peki, hepimiz *Gone Girl*'e tamam mıyız o zaman?" Lee odadakilere sordu.

Herkes aynı fikirde olduğunu dile getirirken, ben de başımı salladım.

Liam'ın yakınlığından etkilendim. Her zaman aynı kolonyayı sürerdi ve bu koku benim için bir rahatlık haline gelmişti. Dört gözle beklediğim bir şey.

Esnedim ve o da başını hafifçe çevirdi. "Yorgun musun?"

"Evet. Uzun bir gündü."

"Restoran bu akşam tam bir rezaletti," diye onayladı Lee. "Hiç durmadı, değil mi ufaklık?"

"Hemen ."

Karla, "Yine de işlerin canlanması iyi bir şey," dedi.

Valerie'nin küçük bir of çektiğini duydum ama başka kimsenin fark ettiğini sanmıyordum.

Onun sorunu neydi?

Tamam, belki de sorununun ne olduğunu biliyordum. Birincisi, Liam bana ay ve yıldızları yakmışım gibi bakıyordu, bu arada bunu anlamıyordum. Farkında değildim. Benden etkilendiği çok açıktı. Bu duyguya karşılık verdiğim de açıktı ama genel olarak erkeklerle aram çok kötüydü. Nasıl flört edeceğimi bilmiyordum, onlara çekimin karşılıklı olduğunu söyleyen o gel-gel bakışında nasıl ustalaşacağımı bilmiyordum. Her zaman bunun için fazla erkek fatma olmuşum.

İlk kez on beş yaşındayken benimle aynı koruyucu ailede yaşayan bir çocukla seks yaptım. Tatlı ve utangaçtı. Seks beceriksizce ve garipti.

İkinci kez seks yaptığımda 18 yaşındaydım, Steven adında bir adamla. Onunla Becky aracılığıyla tanıştım. O da bir dövme sanatçısıydı ve süslü Fransız sigaraları içiyordu. Kaba ve hazır görünüşüyle çelişiyorlardı. Seks iyiydi. Çok iyiydi. Ama Steven eşsiz bir pislikti. Benimle neredeyse hiç konuşmadı, sadece bir esrar teklif etti ve sonra beni öpmeye başladı. Bir şey diğerine yol açtı.

Erkeklerle olan deneyimlerimin toplamı buydu.

Daha fazlasına sahip olduğumu düşünebilirsiniz, ama her zaman içime kapandım, yeni insanlara karşı hep temkinli oldum. Ta ki Liam'a kadar. Onu neredeyse hiç tanı mıyordum ama sanki daha uzun süredir hayatımdaymış gibi hissediyordum. Belki de beni izleyerek geçirdiği onca zamandan kaynaklanıyordu - *birbirimizi* izleyerek geçirdiğimiz onca zamandan. Ne zaman gözlerimiz iş yerinde birleşse, sanki birbirimizi kelime alışverişi yapmadan öğreniyorduk. Birbirimizin tavırlarını ve alışkanlıklarını inceliyorduk.

Bir insan hakkında konuşmadan da çok şey söyleyebilirdiniz, özellikle de benim Liam'a çekildiğim gibi ona çekilmişseniz.

Bir süre düşüncelerimin içinde kaybolmuştum ki kapı çaldı. Lee cevap vermek için ayağa fırladı. Karla ve Sophie hafta sonu Billie ve Jonathan için yeni kıyafetler almaya gitmekten bahsediyorlardı. Liam, Valerie ve ben sessizdik. Ta ki Valerie ağzını açmaya karar verene kadar.

"Iris, Grub Hut'ta mı çalışıyorsun?"

Ona temkinli bir bakış attım ve Liam sertleşti. "."

"Orada ne yapıyorsun?"

Gözlerindeki şeytani parıltıya bakılırsa zaten bildiğinden şüpheleniyordum. Çenemi dışarı çıkardım ve "Temizlerim" diye cevap verdim.

"Bulaşık yıkamak gibi mi?"

"Evet."

Bir kahkaha attı. "Bruce Lee'nin biyografik filminde Çinli kadının bulaşık makinesine ihtiyaç duyduğunu söylediği repliği hiç izledin mi? Beni hep güldürür."

"Onu hiç görmedim," dedim sessizce. Görmemiştim de. Ama bahsettiği şeyin bir şekilde rahatsız edici olduğundan emindim.

"Kreşte işler nasıl gidiyor?" Liam araya girdi. "Bütün gün kirli bezleri değiştirmekten bıktığın oluyor mu?"

Bu kadın kreşte mi çalışıyormuş? Vay canına. İnsanlara inanamadım aslında çocuklarına bakması için ona güveniyordu.

Ama tamam, belki de önyargılıydım. Benimle uğraşmasının tek nedeni Liam'dı. Belki de diğer herkese karşı çok sevimliydi.

"değil. Aslında kariyerimi değiştirmeyi düşünüyorum. Şöyle bir şey var. güzellik kursu."

"Kimse makyajını senin yapmana izin vermemeli," diye araya girdi Sophie, konuya kulak misafiri olmuştu. "Lee'nin doğum günü için benimkini yapmana izin verdiğim zamanı hatırlıyor musun? Sonunda bir drag queen gibi görünmüştüm."

Valerie'nin gözleri Sophie'ye kanlı bir cinayet gibi parladı. "Bilmen gerekiyorsa, masaj terapisini düşünüyordum."

Sophie bir ifadeyle, "O halde, devam et," dedi.

"Sanırım yapacağım. Liam, senin üzerinde pratik yapmama izin verir misin?" diye sordu ona çapkın bir bakış atarak. Oh, adamım. Bu iş benim zevkime göre fazla klişe olmaya başlamıştı.

Sophie'nin söyledikleri karşısında sırtıyordu ama yüz hatları hemen değişti. "Eh, masaja pek hevesli değilim Val."

Güzel cevap. Valerie daha fazlasını söyleyemeden Lee elinde bir yığın pizza kutusuyla içeri girdi. Erimiş peynir kokusu hemen burnuma geldi ve ağzım sulanmaya başladı.

"Bir seçki sipariş ettim, bu yüzden herkese uygun bir şey olmalı."

Hepimiz içine daldık. Liam bana baktı. "Dur tahmin edeyim, jambon ve ananas mı?" Gülümsedim. "Bu ürkütücü. Nereden biliyorsun?"

"Bu tür şeyler için altıncı hissim var."

Bir dilim çıkardı ve kağıt peçetenin koyarak bana uzattı. Ona teşekkür eden bir bakış attım. Lee filmi başlattı ve hepimiz izlemek için yerleştik. Film boyunca Liam'ın ve benim bedenlerimizin birbirimize doğru çekildiğini hissettim. Her tarafımın onunkine değdiğini fark edene kadar hikâyeye iyice dalmıştım. Çıplak ön kollarımız ve kalçalarımız birbirine değiyordu. Güzeldi. Hoştan da öte.

Böyle sıradan bir ortamda hoşlandığım bir çocuğa yakın olmak benim için olağanüstüydü.

Ben hiç şeyler yapmadım.

O kadar çok pizza yemiştım ki kaburgalarımın etrafında yeni ve hoş bir yağ tabakası oluştuğunu hissedebiliyordum. Liam kolunu kanepenin arkasına dayamak için uzandı. Şimdi daha da yakın hissediyordum. Başımı ona yaslamak, sıcaklığını hissetmek çok kolay olurdu. Bunu o kadar çok istiyordum ki, daha fazla temas için can atıyordum.

Kendimi cesur hissederek daha da yaklaştım, başım göğsünün üst kısmına değdi. Bu hareket karşısında hızlı bir nefes aldı, bir an gerildi, sonra rahatladı. Beni durdurmuyordu. Nedense bu heyecan verici, heyecan verici hissettirdi. Diğer herkes aramızdaki ince etkileşimi fark edemeyecek kadar filme odaklanmıştı. Dışarıdan bakıldığında hiçbir şey yokmuş gibi görünebilirdi ama bana geçen her saniye muazzam geliyordu.

Kolunu omuzlarıma indirmeden önce boğazının arkasından hırıltılı bir ses çıkardığını duydum. Gözlerim fal taşı gibi açılmış, kalbim çılgınca atmaya başlamıştı. Bunun olduğuna inanamıyordum. Liam Cross'un kolunu bana doladığına inanamıyordum.

Aynı anda hem ağır hem de hafif hissettim.

Ona bakma cesaretini toplayana kadar birkaç dakika geçti. İlğimi hissetti ve aşağıya baktı. Bakışlarımız kilitlendi ve yanaklarım kızardı. Başka tarafa bakamadım. Parmakları kol çukurumun hemen altında durdukları yerde hareket etti. Başparmağı göğsümün alt kısmında ileri geri hareket etmeye başladığında sert bir nefes aldım.

Çok yüzşüz davranıyordu, özellikle de olduğunu düşünürsek. Buna bayıldım.

Büyülenmişim, bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyordum.

Ayrıca hayatım boyunca hiç olmadığım kadar tahrik olmuşum.

Meme uçlarım sertleşti. Kalçalarımı birbirine kenetledim. Aralarındaki nokta bir şey, herhangi bir şey için ağrıyordu. Tüm bu süre boyunca göz temasını hiç kesmedik.

Daha önce terimini *göz sikici* duymuşum, ama aslında hiç duymamışım.

şimdiye kadar deneyimlememişim. Her yerimde sıcaklık ve karıncalanma hissettim. Sanki bana doğru eğilip üflese boşalacakmışım gibi hissediyordum.

Filmin bittiğini bile fark etmemişim, ta ki Karla "Bu tam bir kafa sikmeydi" diye haykırana kadar.

Lee kıkırdadı ve dudaklarına bir öpücük kondurmak için eğildi. Liam'a döndüğümde gözleri hâlâ benim üzerimdeydi, hâlâ ihtiyaçtan kararmıştı. Tenimin her santiminde tüylerim diken diken olmuştu.

Valerie'nin sinirli bir iç çekişle o anı sonlandırdığını duydum. Liam benden uzaklaşırken o da koltuktan kalktı ve "Eve gitsem iyi olacak. Liam, beni bırakabilir misin?"

Herkes ona baktı.

"Hemen köşede oturuyorsun Val," dedi Sophie, arkadaşına *neden tuhaf davranıyorsun* der gibi bir bakış atarak.

"Geç oldu. Etrafta ne tür ucubelerin dolaştığını kim bilebilir?" dedi. Valerie, ağzı sinirli bir şekilde eğikti.

Karla, "İstersen seni bırakabilirim," diye teklif edince Valerie ters ters baktı. "Liam'a sordum."

"Liam'ın sabah erkenden kalkması gerekiyor," diye devam etti Karla. "Hadi, seni hemen eve götüreceğim."

Karla kalkıp şömine rafından anahtarlarını alırken Valerie bir kez daha ofladı. Liam ve ben boş pizza kutularını temizlerken herkes kendi yoluna gitmeye başladı. Birlikte çalışırken tek kelime etmedik ama aramızdaki gerginlik hâlâ devam ediyordu. Sophie iyi geceler dileyip odasına giderken Lee mutfığa geldi. Dikkati benden Liam'a kaydı ve küçük bir gülümseme ağzını şekillendirdi.

"Sanırım oturup kira hakkında konuşsak iyi olacak," dedi gözlerini bana dikerek. Liam kardeşine hoşnutsuz bir bakış attı ama bir şey söylemedi.

"Elbette," dedim. "Ne kadar düşünüyorsun? Depozitoya ihtiyacın olursa biraz birikmişim var."

"Hayır, sende kalsın. Maaş çekinden kesmeyi önermek istedim. Haftada otuz sterlin kulağa nasıl geliyor?"

Kaşlarımı çattım. "Kulağa çok az gibi geliyor."

"Sadece bir oda, Iris." Lee gülümsedi. "Ve hepimiz evde başka bir güzel yüze sahip olduğumuz için mutluyuz. Öyle değil mi Liam?" diye sordu, kardeşine muzip muzip bakarak.

Liam'a baktığımda yanakları hafifçe kızarmıştı. Buna inanamadım. Böyle utangaç olması beni hep şaşırtırdı.

"Mmm," diye .

Lee'ye dönüp baktım. "Eğer eminsen. Kendi yemeğimi kendim alırım ve arkamı temizlerim. Ve bütün gün ayaklarınızın altında dolaşmayacağım. Burada olduğumu bile fark etmeyeceksin."

"İstedığınız kadar yemek yiyebilir ve istediğiniz kadar takılabilirsiniz," dedi.

Lee. "Sadece bulaşıklara yardım edin ve arada bir ortalığı süpürün, o kadar."

"Tamam. Bunu yapabilirim," dedim başımı sallayarak. Yabancı bir his içime yayıldı. Tanımlamam bir saniye sürdü.

Mutluluk.

Lee bana sıcak bir gülümseme verdi ve ayağa kalktı. "O zaman halloldu. Yeni evinize hoş geldiniz, Missy." Öne çıktı ve kapıya yönelmeden önce bana dostça sarıldı. "Ben yatmaya gidiyorum. Siz ikiniz çok geç saate kadar ayakta kalmayın."

Onunla birlikte gitmişti ve tekrar yalnız kalmıştık. Liam'a baktım ve onun zaten bana baktığını gördüm.

"Ne?"

"Çok güzelsin," diye ağzından kaçırdı.

Göğsüme sıcaklık doldu ve nabzım . Tırnağımın kopardım. "Alışılmadık bir güzellik tanımınız var."

Kendinden emin bir şekilde başını salladı. "Hayır, bilmiyorum."

O an ne diyeceğimi bilemedim, kelimeler bulmaya çalıştım ama bulamadım. Gülümsedi. Çok yakışıklıydı. Daha da kızardım. Şu anda muhtemelen domates olmuştum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diyerek sessizliği bozdum.

"Herhangi bir şey."

"Evsiz olduğumu ne zamandır biliyorsun?"

Liam'ın gözleri parladı, parlak mavi derinliklerinde kargaşa vardı ve bunu sormakla hata edip etmediğimi merak ettim. Sadece beni ne kadar çabuk bilmek istiyordum. Her zaman fark edilmez olmakla övünmüşümdür. Göze çarpmamakla. Bu bir hayatta kalma mekanizmasıydı. Evsiz kızlar asla doğru türden dikkat çekmezdi.

Başarısız olduğum gerçeği içimi kemiriyordu, her ne kadar başarısız olmasaydım burada, bu evde olmayacak olsam da.

Liam bir elini saçlarında gezdirdi ve bir tabureye oturdu. Yanındakine işaret etti ve ben de oturmak için birkaç adım atarak odanın diğer tarafına geçtim.

"Seni ilk kez iş aramaya geldiğinde görmüştüm," dedi, beni şaşırttı. "Lee ile konuşmanıza kulak misafiri oldum. Sonra seni gördüm ve neden bilmiyorum ama sana çekildim. Gözlerinde benimle konuşan bir şey vardı. Çok yalnız görünüyordun."

Bunu duyunca kendimi savunmasız hissettim. Sergileniyor. Fark ettiğine inanamadım.

Ben onu fark etmeden önce.

"Ondan sonra seni izlemeye başladım. Hiç beklediğim gibi davranmadın. Diğer personelle nadiren konuşuyordun. Senin hakkında adın ve kardeşime adresini vermek istemediğin dışında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum."

Yere baktım ve kolumu kaşıdım. "Çünkü benim yoktu."

"Evet, daha önce fark etmediğim için kafam allak bullak oldu."

Dudaklarımı bilinçsizce büktüm. "Bu senin hatan değildi."

Bana bakışı aksini söylüyordu ki bu çok saçmaydı. Kızgın bir şekilde içimi çektim. "Lütfen bana dünyanın sorunlarının kendi sorunları olduğunu düşünen o kanayan kalplerden biri olduğunu söyleme."

Yine de bir şey söylemedi. Sadece bana o kadar yoğun baktı ki başka tarafa bakmak zorunda kaldım.

"Sen hiç kötü kokmazdın," dedi rastgele. "Kıyafetlerin ve saçların da her zaman temizdi. *Bir yerlerde* yaşıyor olman gerektiğini düşündüm. Gerçeği görmem bu kadar uzun sürdüğü için kendimi bok gibi hissediyorum."

Sözleri beni çok etkiledi. Her zaman böyle şeyler için çok endişelenirdim. Kirli ve dağınık görünmekten ya da kokumla insanları rahatsız etmekten. "Haftada birkaç kez halka açık yüzme havuzunu kullanıyorum. Yüzmüyorum, sadece duşlara gidiyorum," diye fısıldadım.

Gerginlik ondan yayılıyordu ve bunu duymanın zor olduğunu biliyordum. Söylemesi zordu. Uzandı ve ellerimi ellerinin arasına aldı. "Tanrım, Iris, seninle daha önce konuşmayı denemediğim için özür dilerim. Her zaman çok kapalıydın. İster inan ister inanma, aslında senden biraz korkuyordum."

Alay ettim ama aynı zamanda içimde bir sıcaklık hissettim. "Evet, ." "Bu doğru. *Benimle uğraşma* havası var sende." Bu beni biraz güldürdü. "Kapa çeneni."

Liam da güldü. "İlk başta birinden kaçtığını ve bu yüzden adres vermediğini düşünmüştüm. Aramaya geldiklerinde kimsenin seni bulmasını istemedin."

"Mantıklı."

"Ben de seni ," diye itiraf etti.

Gözlerim büyüdü ve ellerimi onunkilerden çektim. "Ne?"

Yüz ifadesi pişmanlığını gösteriyordu. "Eğer bir kaydın varsa nereden geldiğini öğrenebileceğimi düşünmüştüm ama kaydın yoktu."

"Sistemde olup olmadığımı kontrol ettiniz mi?" Birden kendimi huzursuz hissettim.

"Yanlış olduğunu biliyorum ama senin için endişelendim. Sanki Kimsen yokmuş, güvende değilmişsin gibi."

"Kimsem yoktu ve güvende değildim, ama bu senin bunu yapmaya hakkın olduğu anlamına gelmiyordu," dedim ve ondan uzaklaşıp ayağa kalktım. İçten içe beni endişelendiği için aradığını biliyordum ama yine de bir ihlal gibi hissettirdi.

"Üzgünüm, Iris, ben-"

"Hayır, üzgün olmana gerek yok. Sen . . . bunu yapmamalıydın ama yaptığına sevindim. Beni gördüğüne sevindim. Çok az insan bunu yapar."

İçim burkulsa da minnettarlığımı gözlerimle ifade etmeye çalıştım. İkiye bölünmüştüm. Yardımını takdir ediyordum ama rahatsız da olmuştum. Konu otorite olduğunda kendimi hep güçsüz hissetmiştim. Devlet işlerinde çalışan insanlar, beni bir kenara atabilecekleri yaşa gelene kadar beni oradan oraya taşımışlardı. Liam konumunu özel bilgilere ulaşmak için kullanmıştı ve buna hakkı yoktu.

"Yorulдум. Sanırım yatmaya gideceğim," dedim ve kapıya doğru yöneldim. "Iris, böyle yapma," diye yalvardı Liam.

"Sana kızgın değilim, söz veriyorum. Sadece bazı şeyleri özümsemek için biraz zamana ihtiyacım var."

Liam'ın yakışıklı yüzü beni inceledi. "Söz mü?"

Ona toplayabildiğim en içten bakışı attım. "Yemin ederim."

Altı

Asi Asi

Hâlâ yerde uyuyordum.

Bir hafta olmuştu ve ben hala yatağa alışamamıştım, temiz ve normal bir ortamda uyumakta zorlanıyordum. Bende bir sorun olmalıydı. Belki de sokaklarda çok fazla gece geçirdiğim için kurumsallaşmıştım. Belki de rahatlık konusunda kendimi hep kötü hissediyordum.

Ama hayır, buna inanmadım. İnanamazdım. Her neyse, duşla hızlı bir dostluk kurmamış değildim. Orada saatlerce suyun altında ıslanabilir, yıllar sonra ilk kez kendimi temiz hissedebilirdim.

Liam ve ben birbirimizi izlemeye geri dönmüştük.

Yaptığı şeyi ona karşı kullanmıyordum, çünkü kalbinin doğru yerde olduğunu biliyordum, ancak tüm bu konuşma aramızda bir gariplik yaratmıştı. Onunla gerçekten konuşmak istiyordum. Kendimi patlayacak gibi hissediyordum. Kanepede gözlerimizi birbirimizden ayıramadığımız o ana geri dönmek istiyordum.

Vardiyamın sonunda çöpleri restoranın arkasına taşıırken tanıdık bir kızıl kürk gördüm.

"Bay Hector! Beni terk ettiğinizi sanmıştım."

Yüksek sesle, huysuz bir miyavlama çıkardı ve onu sevmek için yanına gitmeden önce poşeti çöp kutusuna attım. "Hey, sen. Görüşmeyeli uzun zaman oldu." Vefasızlığımdan şikayet eder gibi tekrar miyavladı ama aç kalmış gibi görünmüyordu. Aslında, biraz *fazla* beslenmiş görünüyordu. Sokağın aşağısındaki kasap dükkânını işleten adamla arkadaş olduğuna bahse girmeye hazırdım. Fırsatçı serseri muhtemelen her gün sosis yiyordu.

"Gerçekten çok güzelsin, değil mi?" Elimi ipeksi tüylerinde gezdirerek söyledim.

"konuşuyorsun?" diye tanıdık bir ses geldi.

Yukarı baktım ve Liam'ın kapının yanında durduğunu gördüm. Dışarıda park etmiş bir polis arabası vardı ve üniforma giymişti.

"Kedim," diye cevap verdim ve kızıl tüy kaldırdım. Kucağımda iki büküm oldu.

Tutun. Kucağa alınmaktan hoşlanmazdı, her zaman teması başlatan kişi olmak zorundaydı. "Adı Bay Hector."

Liam bana tuhaf bir ifadeyle baktı. "Çalmadığına emin misin? O mu? Senden nefret ediyor gibi görünüyor. Ayrıca o bir dişi." Ona bön bön baktım. "Ne?"

Şimdi sıırıyordu. "Kedin bir kız, Iris. Onu kontrol etmedin mi? . bit?"

Ona dehşete düşmüş bir bakış attım. "Eğer bilmen gerekiyorsa, kedilerin cinsel organlarına bakmak gibi bir alışkanlığım yok."

Liam güldü, gözleri neşeyle dans ediyordu. "Oh, adamım. Sen bambaşka bir şeysin."

kediye baktım. "Siz gerçekten bir kız mısınız, Bay Hector?" I Kahretsin, bana öyle bir bakış attı ki, *aylardır sana anlatmaya çalışıyorum!*

"O, yani, o çok büyük. Gerçekten bir Tom'a benziyor."

"Çok tatlısın amına koyayım," dedi Liam, Bay Hector'un başını okşamak için öne çıkarken. Onun adını değiştirmeyecektim. Sadece Bay Hector'la yaşamak zorunda kalacaktı.

Liam'ın yumuşak bir sesle söylediği iltifat karşısında içten içe kızardım ve "O

Aslında benim kedim değil. O bir sokak kedisi ama bazen gecekonduda benimle uyurdu. O benim dostumdu. Onu evde tutabilir miyim diye sorardım ama evcilleştirilemeyecek kadar vahşi olduğunu hissediyorum." *Tıpkı benim gibi, bir ucube gibi yerde uyuyor.*

Çömelmeden bahsettiğimde Liam'ın yüzünde acı dolu bir ifade belirdi ama hemen . Önlüğüme baktı. "Daha çok zamanın var

"Vardiyanın son günü mü?"

"Aslında daha yeni bitirdim."

Liam bana baktı, düşünüyordu. "McDonald's'a gidip arabaya servis yaptırmak ister misin? Mola verdim ve buradan bir şeyler alacaktım ama canım abur cubur çekti."

Kalbim yerinden fırladı. Benden istiyordu. Kalbimin atmasına izin vermemeye çalıştım.

heyecanı çok fazla gösteriyor. "Tabii, gidip temizleneyim, hemen dönerim."

Liam başıyla onayladı. "Ben arabada bekleyeceğim."

Dışarı çıkıp Liam'ın yanına geldiğimde kendimi garip hissettim. Daha önce hiç polis arabasına binmemiştim. İster inanın ister inanmayın, evsiz kaldığım iki yıl boyunca gecekondlu yapmaktan tutuklanmaktan kurtulmayı başarmıştım. Lee için çalışmaya başlamadan ve kendi yemeğimi karşılayabilecek duruma gelmeden önce de düzenli olarak hırsızlık yapıyordum. Neyse ki bu konuda yakalanmayacak kadar iyiydim.

"Bir polisle arkadaş olmam çok tuhaf," dedim etrafıma bakarak. Normal bir araba gibi değildi. Gösterge paneline her türlü ekipman takılmıştı.

Liam, "Geçmişim göz önünde bulundurulduğunda benim bir PC olmam daha da tuhaf," dedi.

Dudağımı çiğneyerek ona baktım. Bunu neredeyse unutmuştum. "Eskiden araba mı çalıyordun?"

"Evet. Uzun bir süre de bundan kurtuldum. Ta ki kadar."

"Ne oldu?"

Alaycı bir kıkırdama çıkardı. "Karla oldu."

"Lee'nin Karla'sı mı?"

"Evet. Birbirlerini görmeye başladılar. Tabii ki gizli gizli. Karla'nın en iyi arkadaşı eskiden en büyük ağabeyim Stu ile çıkıyordu, bu yüzden Lee ile yolları birkaç kez kesişmişti. İlişkileri hâlâ bir sırken, Karla beni soygunda yakaladı. Kendimi beğenmiş küçük bir pisliktim, beni yakalayamayacağını düşünmüştüm." Güzel bir anıymış gibi gülümsedi.

"Ve ... mı?"

"Oh evet. Karla'nın çılgın sürüş yetenekleri var. Beni tutukladı ve Lee gelip kefaletimi ödeyene kadar karakola götürdü. Bu, daha sonraki her şey için bir çeşit katalizör oldu. Heteroseksüel olmamız yani."

"Ve polise katıldın," diye sordum. "Bu nasıl oldu?"

Liam düşünceli bir şekilde nefes verdi. "Her şeyi geride bıraktıktan sonra kendimi biraz amaçsız hissettim. Hayatımda ne yapmak istediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Sahip olduğum tek beceri çalmakla ilgiliydi. Bir gün aklıma her şeyi tersine çevirme fikri geldi. Kendim hırsızlık yapmak yerine bildiklerimi hırsızları yakalamak için kullanmak."

"Demek polis olmaya karar verdin," sözünü bitirdim.

"Hemen hemen. Karla yardım etti. Eğer o olmasaydı, polis teşkilatına girme umudum bile olmazdı. Ama babası önemli bir müfettiş, o yüzden beni oraya sokacak kadar nüfuza sahipti."

"Çok şanslısın."

"Evet, bunu seviyorum. Gerçi eskiden birlikte hırsızlık yaptığınız insanlarla karşılaşmak o kadar da eğlenceli değil," dedi yüzünü buruşturarak.

"Garip mi?" Tahmin ettim.

Kıkırdadı. "Evet, gibi bir şey."

Arabaya servis bölümüne henüz varmıştık ki Liam camını indirdi. Yanında kola ve tavuk nugget olan büyük bir Big Mac sipariş etti. Ben de aynısından istedim. Sokağın biraz aşağısına park etti ve arkadaşça bir sessizlik içinde yemeğimizi yedik. Onunla birlikte olmak, fast food yemek gibi basit bir şey yapmak güzeldi. Konuşmadan önce birkaç dakika geçti.

"Ne zamandır tek başınasın?"

Bir nefes verdim. "Big Mac'in ortasında sormak için biraz ağır bir soru."

"Ryan Gosling'in son filmi hakkında konuşmaya başlayabilmemiz için önce ağır şeyleri aradan çıkarmak istiyorum," diye şaka yaptı.

"Seni hiç Gosling hayranı olarak düşünmemiştim."

Liam çiğnerken gülümsedi. "O çok rüya gibi."

Güldüm. Bir dakika sonra yüzümdeki ifade değişti. "Annem ben on dört yaşındayken vefat etti. Beni yanına alacak kimse olmadığı için bakıma alındım. On sekiz yaşına geldiğimde devlet artık benden sorumlu değildi, bu yüzden ..." Konuşmayı kestim ve ellerimle bir hareket yaptım. "İşte buradayım."

Liam'ın bakışı nazikti, gözlerindeki anlayış açıktı. "İşte buradasın."

Yemeğimizi bitirdikten sonra bir süre daha konuştuk ve sonra işe dönmekten önce beni eve bıraktı. Bir polis arabasıyla dolaşmak yine garipti. Odama gittim ve *Büyük Umutlar* kitabımı çıkardım. Yorganı yastıklarla birlikte yere serdim ve rahat bir okuma akşamı için yerleştim.

Bowie yüzünü göstermeye karar verene kadar birkaç saat geçti.

"Son zamanlarda birilerine ulaşmak zorlaştı," diye yorumladı yatağa otururken.

"Çalışmakla meşguldüm."

"Ve bir polis memurunun yakışıklı maviliklerine hülyalı hülyalı bakıyorum," diye ekledi.

"Her neyse."

"Mutlu görünüyorsun, Iris."

"Bana duygusal mı davranıyorsun?"

"Seni daha sık gülümserken görmek hoşuma gidiyorsa beni dava et. Her ne kadar şu kat meselesini tam olarak anlayamasam da artık o berbat bodrumda uyumuyor olman içimi rahatlatıyor."

Yatağa bir göz attım. "Yatak çok yumuşak. uyuyamıyorum."

Kapının yanındaki sırt çantama baktı. *"Sen de çantanı açmamışsın. Bana hâlâ her an kaçmaya hazır mışsın gibi geldi."*

Kaşlarımı çatmıştım. "Bunu neden yapayım ki? Burada iyi giden bir işim var."

Bowie bana dikkatle baktı. *"Evet, öyle. O yüzden lanet çantayı aç ve yatakta uyumaya başla. Bu artık senin hayatın ve bundan sonra daha da iyi olacak."*

"Bunu bilemezsin," diye burnumu çektim ama her zamanki gibi haklı olduğunu biliyordum. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum.

Gülümsemesi bilgili ve sonsuz bilgelikteydi. *"Oh, ama ben biliyorum."*

Kapım çalındı ve irkildim. "Kim o?" . "Liam. İçeri girebilir miyim?"

Yorganımın ve yastıklarımın yerde olduğunu önce "Ah, evet," dedim. *Kahretsin!* Onları yatağa geri koymak için çabaladım ama faydası olmadı. Liam kapıyı açtı ve ben fırsat bulamadan içeri girdi. Etrafına bakındı ve kaşları birbirine çatıldı.

"Biriyle konuştuğunu duydum sandım."

Tanrım, öldür beni şimdi. Bowie ile konuştuğumu duydu. Bu gerçek olamayacak kadar utanç vericiydi. "Oh, um, hayır. Konuşmuyordum."

Sonra bana baktı, yüz ifadesi şüpheliydi. "Emin misin?"

"Uh-huh."

"İşten yeni çıktım, yüzden duş alacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa ara."

"Tabii, tamam."

Gitmek üzereydi ama sonra durdu, beni içeri almak için geri döndü. "Iris."

"Öyle mi?"

"Neden yerde oturuyorsun?"

Yemin ederim bir anda kıpkırmızı kesildim. Akla yatkın bir hikâye düşünmeye çalıştım ama bir şey bulamadım, bu yüzden içimi çektim ve ona gerçeği söyledim. "Burayı seviyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Yatakta olmasını sevmiyor musun?"

Başımı salladım. "Yataklara alışık değilim. Yatakta asla uyuyamam."

Uzun bir süre bana baktı, o kadar uzun bir süre ki utancımın patlayacakmışım gibi hissettim. Yüzü empatinin bir resmiydi ve midem bulandı.

"Bana öyle bakma," diye ağzımdan kaçırdım, daha fazla dayanamadım.

"Ne gibi?"

"Sanki benim için üzülüyorsun."

Dudakları kaşlarını çattı. "Iris."

"Ben iyiyim. Yerde gayet iyi uyuyorum. Kimseye zarar vermiyorum. o."

Tekrar sessizleşti, gözlerinin arkasında bir çatışma vardı. Sanırım o ama bunun yerine ağırbaşlı bir şekilde başını salladı ve kapıyı kapattı. Banyoya ve ardından duşu açarken akan suyun sesini duydum. Hah. Bu düşündüğümünden daha kolay oldu. Dikkatimi kitabıma verdim ve tekrar hikâyeye daldım. Kapım açıldığında ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum.

Davetsiz misafir karşısında sıçradım. Liam orada duruyordu, saçları ıslaktı ve üzerinde sadece bir uyku pantolonu vardı. Göğsü tamamen çıplaktı ve ona bakarken bile tenim ısındı. Güzel bir vücudu, güçlü ve kaslı bir yapısı vardı. Bir elini ıslak saçlarında gezdirdi ve kapıyı çarparak kapattı.

"Bir şey denemek istiyorum," dedi ve kitabımı çekip almaya geldi. Elimi. "Ayağa kalk."

Neler olduğunu merak ediyordum ama istediğini yaptım. Ayağa kalktığımda yorganımı ve yastıklarımı yatağa geri koymaya başladı.

"Liam . . ."

"Tartışma, sadece benimle dalga ," dedi ve yatağın üzerinde çalışmaya geri dönmeden önce bir parmağını kaldırdı. Sırtındaki kasların hareketini izledim, garip bir şekilde büyülenmişim. Saat on biri geçiyordu ve ev sessizdi. Herkesin çoktan uyumuş olduğunu hayal ettim.

Yatak hazır olduğunda beni öne doğru çağırdı. "." "Um . . ."

Dudağımı ısıldım.

"Iris, bin dedim."

Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu, ben de aramızdaki mesafeyi kapatıp yatağa girdim. Yerleştikten sonra Liam yanıma tırmanarak beni çok şaşırttı. Nabzım kulaklarımda atıyordu ve kendimi çok sıcak hissediyordum, özellikle de onun stsüz olduğunu düşünürsek. Her zamanki uyku kıyafetlerimi giymiştim. Onlarda uzaktan yakından seksi bir şey yoktu ama Liam'ın gözleri bana bakarken hâlâ parlıyordu.

"Gel buraya," dedi kollarını açıp arkasına yaslanırken, sesi boğuk bir fısıltıya dönüşmüştü.

Yanağımı göğsüne dayayıp ona yaslanmak için kendimi alalttım. Teni sıcak ve sertti. Ona dokunmak, elimi karnında gezdirmek, sonra da poposunun içinde kaybolan küçük sa izi boyunca ilerletmek istedim.

Bir kolunu indirerek beni sardı, sonra lambayı söndürmek için uzandı. Etrafımız karanlıktı. Kokusu her yerdeydi. Onun varlığı başlı başına bir afrodizyaktı. Kucağına uzandım, kafam karışmış, tahrik olmuş ve heyecanlanmıştım. Kalbim çok dolu hissediyordu.

"Ne biz?" Karanlık odaya sordum.

"Uyuyacağız," diye cevap verdi Liam, yumuşak sesi beni rahatlatmıştı.

"yle miyiz?"

"Bir teorim var," diye devam etti sorumu duymazdan gelerek. "Duştayken geldi."

Gözlerimi sıkarak kapattım, çünkü bu gözümde canlandıramayacağım kadar hoş bir tabloydu. Tam bir sapıktım.

"Oh?"

"Bence belki de yabancı bir ortamda gergin hissettiğin için uyuyamıyorsun. Yanında uyuyan biri olursa daha kolay olacağını düşünüyorum."

Uzun bir süre konuşmadım, sonra fısıldadım, "Bu bir olasılık."

Eli belimin üzerinde ileri geri hareket etmeye başladı. Her yerim karıncalanıyor, vücudumdaki her kas bana bir sonraki dokunuşunu beklerken geriliyordu. Her darbeyi, her hafif okşamayı seviyordum.

Bana bunu yaptığına göre, iyiliğine karşılık vermenin sorun olmayacağını düşündüm. Elimi karnına götürdüm, dokunuşum ilk başta hafif ve keşifseldi. Karın kaslarından göğüs kaslarına doğru sürükledim ve nefes alışının hızlandığını duydum.

Göğüs kaslarına ulaşmadan önce eli benimkine geldi ve daha fazlasını engelledi.

Hareket. "Ben bir aziz değilim, Iris," diye sessizce uyardı ve her hece içimde yankılandı.

"Bana dokunuyorsun."

"Bu farklı."

"Hayır, hayır-"

"Sadece ... konuş benimle," dedi, sesinde bir gerginlik vardı. Gerçekten mücadele ediyordu. Mücadele ediyordu çünkü ona dokunuyordum. Vay canına. Bu hoşuma gitmişti, baş döndürücü güç hissi hoşuma gitmişti.

"Ne hakkında?" Fısıldadım.

"Her şeyi," diye yanıtladı. "Bu odada yalnızken kiminle konuştuğunu söyle bana."

Dondum kaldım, kalbim panikle güm güm atmaya başladı. "Um . . ."

"Sorun değil," diye yatıştırdı. "Bazı geceler seni duyuyorum. Aslında bu biraz rahatlatıcı. Sesini seviyorum."

Sözlerimi düşünerek sustum. Tuhaf hayal gücümünden bahsedebileceğim biri varsa o da Liam'dı. "Sana bahsettiğim arkadaşım Becky'yi hatırlıyor musun? Hani şu ölen?"

"Evet."

Karanlıkta ağızımla garip bir şekil yaptım. Bunu ona itiraf etmek tuhaf hissettiriyordu. "O ve ben, birbirimizden başka kimsemiz yoktu. Sonra o gitti ve ben kendimi çok *yalnız* hissettim. Bir süre sonra kendi kendime bu konuşmaları yapmaya başladım."

"Yaptın mı?"

"*Aslında kendimle* değil. Onları David Bowie ile yaşamaya başladım."

Şaşkın bir nefes verdi ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "David Bowie mi?"

"Evet, ona her zaman biraz takıntılıyım, sanırım bu mantıklı. O benim hayali arkadaşım."

Liam hiçbir şey söylemedi, sadece sırtımı okşamaya devam etti. Sevinmişim.

Ona dokunmamı istememesine rağmen durmadı. Onu okşamamı. Nedenini anlamıştım. Çıplak karnınızı okşayan bir kızla yatakta yatmak, erkek olduğunuzda utanç verici tepkilere yol açabilirdi.

"Garip, değil mi?" Hâlâ konuşmadığında söyledim.

"Hayır, bence hiç de tuhaf değil," dedi sonunda. "Bu bir başa çıkma mekanizması. Hepimizde var."

"Evet ama Liam, o benim için *gerçek*. Akli başında insanlar ölü rock yıldızlarının hayaletleriyle konuşabileceklerine inanmazlar, gerçi her şey başladığında onun hâlâ hayatta olduğunu kabul etmek gerekir."

"Hâlâ garip olduğunu düşünmüyorum. Her ne sebeple olursa olsun, seni rahatlatıyor. Muhtemelen onunla birlikte büyüdün, değil mi?"

Göğsüne doğru başımı salladım. "Annem sürekli onun müziğini çalardı. Seksenli yıllarda onu konserde izlemeye bile gitmişti."

"Gördün mü? Sana kendi başının çaresine bakmak zorunda olmadığın zamanları hatırlatıyor. Annemiz öldükten sonra, ben ve kardeşim Trevor gerçek ebeveynlerimiz He-Man ve She-Ra'ymış gibi davranırdık. Ayrıntılı senaryolar uydururduk.

gelip bizi kurtaracakları, onlarla yaşamamız için bizi alıp götürecekleri ve böylece bir daha asla umursamayacağımız bir yere."

"Bu çok sevimli," dedim. *Ve yürek parçalayıcı.* "Ama sen bir çocuktun. Ben yirmi yaşında bir kadın."

"Hiç genç olma şansı bulamamış yirmi yaşında bir kadın. Pek sayılmaz. Senin de kendine has özelliklerin olabilir, Iris," diye şefkatle karşılık verdi.

"Onu gerektiğini biliyorum," dedim kısık bir sesle. "Deniyorum, gerçekten . Sadece çok zor."

"Oraya varacaksın," dedi ve eliyle kalçamı hafifçe sıktı. Yüzümü göğsüne gömdüm ve derin bir nefes aldım. "Umarım öyle olur." "Sen tanıdığım en güçlü insansın. Her şeyi yapabilirsin."

Sesi gerçekten inanmış gibi geliyordu. Birinin bana bu kadar inanması yeni ve özgürleştirici bir duyguydu. Gözlerimi tamamen kapattım ve ona sarılmanın tadını çıkardım. Uyuyabileceğimi sanmıyordum. Bir süre sonra yataktan sürünerek çıkacağımı ve yere uzanacağımı düşündüm. Ama sonra Liam'ın nefes alış veriş derinleşti ve meditatif bir nitelik kazandı. Buraya taşındığımdan beri ilk kez kendimi huzurlu hissettim. Ve zaman geçtikçe, teorisinin doğruluğunu kanıtlayarak yavaşça daldım.

Ben uyudum.

Liam'ın kolları bana sarılınca, sonunda kendi yatağında uyuyabildim.

Yedi

Ses ve Görüntü

Birlikte uyumanın bir alışkanlık haline gelmesi hiç de şaşırtıcı değildi.

Her gece ev sessizleştğinde, Liam gizlice odama girer ve yanımdaki yatağa sürünürdü. Uyanık bir şekilde onu beklerdim ve o her zaman gelirdi. Bazen konuşurduk. Diğer zamanlarda sadece sarılırdık. Benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı olup olmadığını merak etmeye başladım.

Hiç bilmediğim bir huzurdu. Aynı zamanda bağımlılık yapıcı, heyecan verici ve cinsel açıdan inanılmaz derecede sinir bozucuydu.

Ama biliyorsun, işe yaradı.

Hayatımda hiç bu kadar dinlenmiş hissetmemiştim.

Perdelerin arasından sızan sabah ışığına gözlerimi açtım ve gülümsedim. Liam beni kaşıklıyordu. Küçük kaşık bendim. Güçlü kolları ve erkeksi kokusu sarmıştı. Birkaç dakika daha dinlenebileceğime karar vererek gözlerimi tekrar kapattım. Liam'ın uyandığını, elinin hareket edip karnımın üzerinde durduğunu hissettiğimde anladım.

Karnımda kelebekler uçuşuyordu.

Tiörtüm gece boyunca yukarı kalkmış, çıplak göbeğimi ortaya çıkarmıştı. Liam'ın eli ileri geri okşadı ve kalçalarımın arasında bir istek uyandı. Acıyı dindirmek için onları birbirine kenetledim ama faydası olmadı. Zihnimde elinin aşağıya indiğini, iç çamaşırımın içine daldığını ve ne kadar ıslak olduğumu keşfettiğini hayal ettim.

Biraz hareket ettim ve şok edici bir keşif yaptım. Sertleşmişti. Aynı yatağı paylaştığımız onca gece boyunca her zaman aletini benden uzak tutmaya özen göstermişti. Eğer ereksiyon olduysa bile bunu hiç hissetmemiştim ama şimdi hissedebiliyordum. Bana doğru bastırırken sert ve aceleliydi.

Tanrım.

Liam'ın eli karnıma gitti, beni daha da yaklaştırdı, böylece siki arka tarafımla aynı hizadaydı. İnlemek istedim. Ona karşı kıvranmak ve daha da sertleştğini hissetmek istedim. Cesaretimi toplayarak kalçalarımın etrafında döndüm ve nefesinin enseme vurduğunu hissettim.

"Iris," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

Kalçalarımı tekrar hareket ettirdim ve en harika ve ilginç sesi çıkardı. *İnledi.* Bir erkek gibi inledi. Cinsel bir sestti. Daha önce ondan duyma zevkine erişmediğim bir sestti. Beni tahrik etti ve karşılık olarak küçük bir inilti duydum.

Beni sırtüstü çevirip bacaklarımın arasına yerleştğinde ve gözlerindeki en seksi bakışla bana baktığında tepki verecek zamanım bile olmamıştı. Elleriyle kalçalarımı kavradı ve sıktı. Sırtımı dikleştirdim, böylece sikiinin içime daha fazla girdiğini hissedebiliyordum.

Dudakları aralandı ve gözlerini kapattı, saf arzu dolu bir bakış onun yüzünü kapladı.

özellikleri. Gövdesi hareket etti ve nefesim kesildi. Aletini içime o kadar sert soktu ki inlememek için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. Eğer o anda çıplak olsaydık, çoktan sevişiyor olurduk.

Beni öpmesini istedim ama .

Onun yerine gözlerini açtı, vücudunu dirseklerinin üzerinde duracak şekilde alçalttı ve yüzümü kavradı. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kendimi hiç bu kadar büyülenmiş hissetmemiştim. Her hareketini zar zor gizlediğim bir hayranlıkla izledim. Ve sonra kalçalarını yavaşça içeri ve dışarı hareket ettirmeye başladı. Onu hissettiğimde titreyerek nefes verdim, sert aleti muhtaç seksime baskı yapıyordu. Boşalmaya çok yaklaştım ve o daha bana dokunmamıştı bile.

Bütün sinir uçlarım *yanıyordu.*

Elleri hâlâ yüzümü kavrıyordu ama başparmağı alt dudağımı okşamak için aşağı indi. Odadaki tek ses nefes alış verişlerimizdi. Başparmağı ağzımın içine daldı ve ağzımdan çıkan ses beni şaşırttı.

İkimiz de. Daha önce hiç bu kadar kadınsı bir ses çıkardığımı sanmıyordum. Çok *şehvetli*. Başparmağı kalçalarıyla aynı hareketleri yapıyor, ağzıma girip çıkıyor, dilime bastırıyordu.

"Hayatımda gördüğüm en seksi şeysin, bunu biliyor musun?" diye homurdandı.

"Liam." Adı dudaklarımda yumuşak bir yakarışa dönüştü.

"Ne güzelim?" diye , bakışları taparcasına tüm benliğimi kaplamıştı.

İç

nde "Öp beni," diye fısıldadım.

e. Sözlerimi ancak bitirmiştım ki başparmağı

dudaklarımdan yerini onun ağzı aldı. Ateşli, seksi, muhteşem ağzı. Beni susuzluktan ölüyormuş gibi öptü. Sanki bu son öpücüğü olacakmış gibi öptü beni. Dudakları benimkilerle birleşti, dili içeri kayd ve benimkilerin tepki vermesini sağladı.

Ellerimi çıplak sırtının ortasına getirdim, sonra da sert kaslarının gezdirdim. Öpüşürken inledi, hareketleri hızlandı. Aleti tam doğru noktaya vuruyordu ve içimde oluşan zevkle kalçalarım güçsüzleşti. Sanki vücudumun içinde bir havai fişek vardı ve Liam'ın siki kibriti çakmıştı.

Her an patlayabilirdim.

Öpüşmemizi hiç kesmedik ve sonra ben onun kollarında paramparça oldum, dağıldım. Liam inledi ve geçen her titremeyi yuttu, sonra kendi titremesi içinden geçti. Ağzı benimkini terk etti ve yüzünü boynumun kıvrımlarına gömdü. Onu kendime çektim, nefesim hızlı ve kesik kesikti. Bir süre sonra yavaşlamaya başladı.

Liam az önce pantolonunu bile çıkarmadan beni orgazm etmişti. Ya da benimkini. Sadece bu da değil, onun da az önce boşaldığından oldukça emindim.

Vay canına.

Dudakları boynumu ısırdı ve karıncalanmaların omurgamda dans etmesine neden oldu. "Hareket etmek istemiyorum," diye yakındı ve ben usulca güldüm.

"zorundasın. Bugün işin var. Benim de öyle."

Ayağa kalktı, aşağıya bakarken kendini üzerimde tuttu. Bakışları dudaklarımda, yanaklarımda, çenemde gezindikten sonra gözlerimin üzerinde durdu.

"Boşaldığında inanılmaz görünüyorsun," diye mırıldandı seksi bir şekilde.

Yüzüm kızardı ama arkamı dönmedim. Penceredeki çalar saatin çalması ve ikimize de kalkmamız gerektiğini hatırlatmasıyla o an bozuldu. Liam inledi ve yataktan çıkmadan önce ağzıma yumuşak, şefkatli bir öpücük kondurdu. Kapıya doğru yönelirken bana gülümsüyordu.

"Ben duş alacağım. Kahvaltıda görüşürüz."

Burada yaşamamın sevdiğim bir başka yanı da buydu. Her sabah bir aile kahvaltısı vardı, herkesin acelesi olsa bile yine de içeri girip hızlıca bir şeyler yiyorlardı. Bu rutini seviyordum. Rahatlatıcıydı.

Giyinip işe gitmek için hazırlandıktan sonra aşağıya indim. Eğer Liam'ın Ailem onun her gece odamı ziyaret ettiğinin farkındaydı ama bu konuda hiç yorum yapmamışlardı. Lee mutfak tezgahının yanında taze meyve doğruyor, bir yandan da ocakta büyük bir tencere yulaf lapası ısıtıyordu.

"Günaydın, Iris. Biraz mango ister misin?" diye sordu ve meyveyi işaret etti.

Liam hâlâ odasında giyinmeye çalışıyordu.

Başımı salladım ve bir parça aldım, keskin, tatlı tadın tadını çıkardım. Ben onu incelerken bir süre sessiz kaldık.

"Lee."

"Evet, tatlım?"

"Sen . . . Yani, bana hayır demekten çekinmeyin, ama bir ara restoranda aşçılık eğitimi almama izin verebilir misiniz?"

Ağzının kenarları yumuşak bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Merak ediyordum da uşak işi yapmaktan bıkersınız."

Utangaç bir bakış attım. "Bir süredir sana sormak istiyordum."

Bana düşünceli bir bakış attı. "Aslında yeni işçiler almayı düşünüyordum. Talebi karşılamakta ne kadar zorlandığımızı ilk elden gördünüz."

İçimde sıcak ve umutlu bir şeyler kabardı. "Gerçekten mi?" Ağladım.

"Evet, bana bir ya da iki hafta ver de senin yerine geçecek birini bulayım. sonra seni başlayabiliriz."

Ona gülümsedim, fısıltıyla "Teşekkür ederim" derken neredeyse gözlerim dolacaktı. Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsin."

Bakışları yumuşaktı. "Evet, anlıyorum. Bu yüzden evet diyorum. Herkes Bu ev çaresiz olmanın nasıl bir his olduğunu bilir, Iris. Hiçbir şey olmadan başlamanın nasıl bir şey olduğunu. Sanırım Liam'ın bu kadar etkilenmesinin nedeni de bu. Sende kendinden bir şeyler görüyor olmalı."

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Liam'ın bana olan ilgisini başkalarının da fark ettiğini bilmek beni utandırıyor, her ne kadar ona sahip olduğum için kendimi dünyanın en şanslı kızı gibi hissetsem de. Ona tekrar teşekkür edemedim Liam odaya girdi ve meyve seçkisinden bir avuç üzüm aldı. Bana öfkeli bir bakış attıktan sonra bir şeylerin farklı olduğunu fark etmiş gibiydi. Gözleri benden kardeşine kaydı.

"Bir şey mi kaçırdım?"

Kocaman gülümsedim. "Lee restoranda aşçı olarak çalışmaya başlamamı kabul etti."

Dudakları kendi gülümsemesiyle aralandı. "Öyle mi? Bu harika bir haber." "Biliyorum." Işıldadım.

Lee, "Bu arada, Sophie'nin doğum günü için bu akşam kapanıştan sonra restoranda küçük bir buluşma düzenliyoruz. Şatafatlı bir şey değil, sadece biraz yemek ve birkaç içki. İkinizin de en geç sekizde orada olmanızı istiyorum."

Davet edildiğim için şaşırmış ve gururlanmıştım. "Kulağa hoş geliyor."

"Orada olacağız," diye kabul etti Liam, eli sırtımın alt kısmında durdu.
Derimin hemen altında kaynayan bir sıcaklık vardı. Lee karıştırmak için
arkasını döndü.

Liam eğilip kulağıma usulca homurdanırken, "Bütün gün bu sabahı
düşüneceğim," dedi.

Bana nasıl baktığını hatırlayınca ben *de* öyle düşündüm.
Sanki ona aitmişim gibi.

Ben de öyle.

Sekiz

Küller Küllere

"Bunun fiyatı ne kadar?" Dize kadar uzanan siyah elbiseyi elime alarak tereddütle tezgâhtara sordum. İçine dikilmiş küçük payetler, hareket ettiğinde parıldamasını sağlıyordu. Ayrıca üç çeyrek uzunlukta kolları ve dar bir şekli vardı.

"Yirmi beş," diye yanıtladı telefonundan başını kaldırırken. "Bu sana çok yakışacak, bebeğim."

Bu iltifat karşısında ona küçük bir gülümseme verdim. En son ne zaman kendime kıyafet aldığımı hatırlamıyordum, özellikle de bunun gibi şık bir butikten yeni kıyafetler. Ama Sophie'nin doğum günü partisine sahip olduğum, ikisi de kot pantolon ve tişörtten oluşan iki kıyafetle de gidemezdim. Liam için de iyi görünmek istiyordum.

"Tamam," dedim cesurca. "Ben alırım."

Birkaç saat sonra eve döndüğümde yeni duş almış ve göz kalemi sürmüştüm. Saçlarımı geriye doğru tarayarak biraz dağınık bir görünüm kazandırdım ve elbisemi giydim. Elbisemi siyah dantelli bir tayt (yeni aldığım bir başka tayt) ve iyi giydiğim Doc Marten botlarımla giydim. Aynada kendimi kontrol etmek için geri çekildiğimde iyi göründüğüme karar verdim. Düzgünden de öte. Seksi görünüyordum.

Sophie'ye hediye olarak bir çift küpe almıştım. Gerçek gümüş değillerdi. Altın ya da başka bir şey, ama ona yakışacağını düşündüm.

Merdivenlerden indiğimde Liam mutfakta beni bekliyordu. Lacivert bir gömlek ve güzel bir kot pantolon giymişti, her zamanki gibi yakışıklıydı. Beni gördüğünde dudakları hafifçe aralandı ve beni içine çekti.

"Muhteşem görünüyorsun. Gerçekten muhteşem, Iris."

Ellerimi utangaç bir şekilde elbisemde gezdirdim. "Teşekkürler." "Gel buraya."

Ona doğru gittim ve o da kollarını bana doladı. "Düşünmeden duramıyorum Bu sabah hakkında," diye mırıldandı ve bana hafif bir öpücük vermek için eğildi. Anında karşılık verdim, öpücüğü derinleştirmek için ağzımı açtığımda meme uçlarım sertleşti. Boğazının arkasından kısık bir ses çıkardı ve geri çekildi.

"Beni böyle öpmeye devam edersen partiye asla gidemeyeceğiz." Göğsü nefes alıp verişiyile inip kalkıyordu.

Onu ne kadar aç bir şekilde öptüğümünden utanarak gülümsedim. "Özür dilerim."

Başparmağını dudağımın üzerinde gezdirdi. "Özür dileme. Bunu seviyorum."

The Grub Hut'a vardığımızda mekân halka kapalıydı. İçeri girerken Liam elimi tuttu, sanki herkese birlikte olduğumuzu anlatmak ister gibiydi. Kendimi havada yürüyormuş gibi hissediyordum. Orada çok fazla insan yoktu, sadece aile ve birkaç arkadaş vardı. Ne yazık ki Valerie de onlardan biriydi. Beni Liam'la görünce kaşlarını çattı, sonra da yaralarını sarmak için banyoya doğru yürüdü.

Liam'ın en büyük kardeşi Stu ve ortağı Andrea ile tanıştım. İyi görünüyorlardı ama Stu gerçek olamayacak kadar yakışıklıydı. Liam kadar yakışıklı değildi elbette, en azından benim gözümde. Sophie'ye küpelerini verdim ve bana sarılıp onları ne kadar çok sevdiğini haykırdı. Sonra yedik, içtik ve kendimi bir aidiyet duygusuyla sarmalanmış hissettim.

Ben buraya *aittim*.

Bu duygu güçlü ve her şeyi tüketen bir duyguydu. Biraz sarhoş olmuş olabilirim. Ya da belki şarabın etkisiydi. Ben daha ne olduğunu anlamadan ayağa kalkmış dans ediyorduk. Liam kollarını belime doladı ve müzik eşliğinde sallanmaya başladık. Beni önce aşağı indirip sonra tekrar yukarı çektiğinde kıkırdadım.

Müzik yavaşlarken kulağıma "Harikasın Iris," diye fısıldadı. Tüylerim diken diken oldu. Elleri popomu avuçlamak için alçaldı ve bir farkındalık dalgası yayıldı. Sıktı ve ben

Bu kadar çakırkeyif olmasaydım utanırdım. Neyse ki diğer herkes onun bana nasıl dokunduğunu fark edemeyecek kadar sarhoştı.

Birbirimizi o kadar çok istiyorduk ki bıçakla kesebilirdiniz.

Mutluydum, memnundum. Duygular boğazımı tıkamıştı. Liam gibi birini bulduğuma inanamıyordum. Yoksa beni bulan o muydu?

Belki de birbirimizi bulmuştuk.

Şarkı bittiğinde uzaklaştım, tuvalete gitmek için izin istediğimde ona çapkın bir bakış attım. Kalçama şakacı bir çimdik attı ve "Çabuk dön" diye ısrar etti.

Başımı salladım ve odadan çıkıp koridora doğru yürüdüm. Tuvalete girdiğimde Bowie'yi tuvaletlerden birine yaslanmış halde görünce şaşırdım. Yine Jareth'ti. Sanırım tüm kılıkları arasında en sevdiğimin bu olduğunu biliyordu. Sevecen, şefkatli bir gülümseme takınmıştı.

"Beni terk , değil mi?" diye sordu, sözleri şefkat doluydu.

Duygu gözlerimi yaktı. "İstemiyorum"

"İstemediğini biliyorum."

"Ama zorundayım."

"Bunu ben de biliyorum."

Hem mutlu hem de üzgün bir kahkaha attım. "Her zaman her şeyi biliyorsun."

"Seni seviyor," diye devam etti Bowie ve boğazımda bir yumru oluştu. Bunun doğru olmasını o kadar çok istiyordum ki. *"Belki henüz farkında değil ama seviyor. Seni her zaman hak ettiğin gibi seviyor. Hayatın başlamak üzere, Iris."*

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı. Elimini tersiyle sildim. "Gerçekten kalabilmeni isterdim."

"Ben de öyle sevgilim, ama tüm büyük şeyler hakkında ne derler bilirsin."

.."

"Benim için son bir şey yapabilir misin?" Burnumu çektim. "Gitmeden önce."

"Herhangi bir şey."

"Replikleri söyleyebilir misin?"

Uyumsuz gözleri floresan ışıkları altında parlıyordu. *"Hangi çizgiler?"*

Suratımı astım ve ona şakacı bir bakış attım. "olduğunu biliyorsun."

Bana doğru birkaç adım atarken ağzında yavaş, hınzır bir gülümseme yayıldı. Sonra tüm dünyada en sevdiğim cümleleri söyledi ve her zamanki gibi tüylerim diken diken oldu.

"Zamanı yeniden düzenledim. Dünyayı tersine çevirdim ve her şeyi senin için yaptım."

O kadar büyük gülümsedim ki yüzüm acıdı ve o da bana gülümsedi.

"Teşekkür ," diye fısıldadım, o beni boş banyoda yalnız bırakarak hemen önce.

Partiye döndüğümde kendimi farklı hissettim. Daha hafif. Diğerleri müzik eşliğinde dans ederken Liam bir masada oturmuş bira içiyordu. Ben ona ulaşmadan önce gözleri benimkilerle buluştu ve tenim ısındı. Çiçek açan bir sıcaklık tüm vücuduma yayıldı. Yanına oturmak yerine kucağına tırmandım ve kollarımı boynuna doladım. Eğildim ve kulağına mırıldandım, "Beni eve götür."

Ben daha ne olduğunu anlamadan eve dönmüştük, merdivenleri çıkarken karanlıkta öpüşüyor ve birbirimize sarılıyorduk. Liam bizi odama götürmek yerine kendi odasının kapısını iterek açtı ve beni içeri götürdü.

Daha önce buraya gelmemiştim ama onun gibi kokuyordu. Lambayı yaktı ve üzerime gelmeden önce buranın temiz ve düzenli olduğunu belli belirsiz fark ettim.

"Hadi seni bu elbiseden çıkaralım," dedi boğuk bir sesle ve fermuarıma uzandı. Kıpırdamadan durdum, elbisemi çıkarırken içimi sıcak bir ürperti kapladı. Sadece siyah külotum ve sütyenimle durduğumda geri çekildi ve

banaya baktı. Vücudumu incelemek için zaman ayırdı ve her yerime gösterdiği ilgiden dolayı yanacakmışım gibi hissettim.

"Yatağa uzan," diye şefkatle emretti.

Söyleneni yaptım, yatağın üzerine süründüm ve arkama yaslandım. Gömleğinin düğmelerini açmasını ve kot pantolonuna başlamadan önce yere atmasını izlerken titredim. Kemerini gevşettiğini görmenin çok seksi bir yanı vardı. Beklediğim bir yumruyu yuttum, üzerimde durduğunda kalçalarım ayrıldı.

Saçlarımı yüzümden itti ve gözlerimin içine baktı. Sonra beni tüm varlığıyla öptü. İnledim ve onun için açıldım, tadıyla uyuşmuştum, dilindeki alkolün hafif tınısıyla. Ağzı benimkinden ayrılıp çenemden, boynumdan, göğüslerimin üstünden aşağıya indi. Beni kaldırdı ve sütyenimi çıkarmak için uzandı, diğer kıyafetlerimizle birlikte yere attı. Meme uçlarım hava vurur vurmaz büzüştü ve Liam beni görünce küfür etti.

Eğildi ve birini ağzıyla yakaladı, eli diğer göğsümü kavrayıp masaj yaparken dili sert tepenin etrafında dönüyordu. Yatağın içinde eriyecekmişim gibi hissediyordum. Uzun dakikalar boyunca göğüslerimi okşarken, ne kadar güzel olduğumu ve tadımı ne kadar sevdiğini fısıldarken klitorisim zonkluyordu. Göbeğime doğru öptü, sonra külotumu kalçalarımın altına çekti, üzerimdeki son parça

Hâlâ giydiği boxer şortu dışında aramızdaki giysileri çıkardı. Sonra bacaklarımı omuzlarının üzerine yerleştirdi. Niyetini gördüğümde kalbim kt küt atmaya başladı.

Ağzını uyluğumun iç kısmına indirdi ve beni usulca öptü. Nefesimi içime çektim. Seksime doğru öptü ve sonra durdu. Nefesinin hassas tenime çarptığını hissettim.

"Liam," diye nefes nefese kaldım diliyle beni yaladığında.

Yaladı ve yaladı, dilini açlıkla klitorisimin etrafında döndürdü. Bağırdım. İçimde yankılanan alçak, erkeksi bir ses çıkardı. Ellerim saçlarına gömüldü ve bir parmağını içime soktu, sonra diğerini. Yavaşça içeri ve dışarı pompaladı, acı verici derecede yavaştı, temposu yalamalarına uyuyordu. Dilini klitorisimin üzerinde tekrar tekrar gezdirdi ve ben parmaklarının etrafında kenetlendim.

"Benim için gel, Iris," diye ısrar etti Liam hava almak için ayağa kalkarken. Mavi gözleri uyarılmışlıkla parlıyordu ve daha derine inebilmesi için omurgamı dikleştirdim. Her iki eli de kalalarımaya dolandı ve beni kaldırdı, dili hiç durmadı ve saçlarını daha sıkı kavradım.

"Siktir," diye kfrettim ve sonra o kadar sert orgazm oldum ki titredim. Gözlerimi kapattım, yoğunluğın tadını ıkarıyordum.

Liam onaylarcasına homurdandıktan sonra vücuduma doğru öpücükler gönderdi. Kendini üzerime bıraktı ve ben gözlerimi açtım.

"Bu" Doğru kelimeyi bulamayarak nefes aldım. Sırıttı.

"Fantastik mi? İnanılmaz mı? Akıllara durgunluk veren?"

Bir kahkaha attım. "Yukarıdakilerin hepsi."

Dövmelerimin çizgilerini takip ederken dikkati vücuduma döndü. Her biri, yaptırdığım güne dair bir anıyı da beraberinde getiriyordu. Kalçamın hemen üstünden göğüs kafesime kadar uzanan tüyden özellikle etkilenmiş görünüyordu.

"Seninle ilgili her şey beni büyülüyor. Seni ilk gördüğüm andan itibaren gözümü alamadım," diye nefes aldı, gözleri loş ışıktaki parlıyordu.

"Seni ilk gördüğümde hayatımda daha seksi bir erkek görmediğimi düşünmüştüm.

hayat."

Ağzının kıvrımlarından bundan hoşlandığını anladım. Bana dokunmaya devam etti, elleri taparcaydı.

"Valerie bu gece partide pek mutlu görünmüyordu," dedim kendimi tutamayarak.

Liam'ın yüz ifadesi ciddileşti ve bana ölümcül bir ciddiyetle baktı. "Val'le hiç ilgilenmedim, Iris."

Yutkundum. "Tamam."

Yine sessizlik çöktü. Orgazmımdan sonra kendimi rahatlamış ve erimiş hissediyordum ve Liam'ın ellerinin her hareketi beni daha da tembel bir uyarılma durumuna sokuyordu.

"Senin içinde olmak istiyorum," dedi, sesi arzu doluydu.

Konuşmadım, sadece geniş, muhtaç gözlerle ona baktım.

"Senin içinde ten tene olmak istiyorum," diye devam etti ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu.

sert bir yumruk.

"Liam," diye fısıldadım, "hiç test edilmedim."

"Evet," diye cevap verdi. "Ben temizim. Ve sana güveniyorum."

"Bu önemli değil. Bunu riske atamam. Doğum kontrol hapı bile kullanmıyorum."

"En son ne zaman biriyle birlikte oldun?" diye sordu, ağzı Göbeğimi.

"İki yıldan fazla bir süre önce."

Cevap onu memnun etmiş görünüyordu. "O zaman sana güveniyorum." "Peki ya-"

"Sabah seni doğum kontrol hapına alacağız. Sadece seninle olmak istiyorum.

Bu gece. Birlikte geçirdiğimiz her gece bunun hayalini kuruyorum. Seni istemekten delirecekmişim gibi hissediyorum Iris."

Gözlerim onunkiler arasında gidip geliyordu, nezaketten başka bir şey görmüyordum.

Sevgi. Ona güveniyordum. "Tamam," dedim usulca.

Yüzü değişti. Birden parlak gözleri karardı ve hareketleri yırtıcı bir hal aldı. Elini seksime indirip beni hissettiğinde inledi.

"Hâlâ çok ıslaksın."

Boxerını aşağı iterek sert, kabarık sikini ortaya çıkardı. Gözlerimi kocaman açarak baktım. Onu eline aldı ve girişime indirmeden önce klitorisimin üzerine sürttü. Kalçalarıyla ileri doğru itti ve içime girdiğini hissettiğimde haykırdım.

"Bana bak," diye homurdandı.

Yaptım.

İçime sonuna kadar girdi ve bunun ne kadar inanılmaz bir his olduğunu düşünerek dudağımı ısırdım. Beni o kadar mükemmel doldurmuştu ki. Kabzasına kadar girdiğinde durakladı, bir kez bile göz temasını kesmedi.

Doyduğumu hissettim.

Duygu dolu. Mutluluk dolu. Ona karşı sevgi dolu.

Sevdiğim biriyle seks yapmak tamamen yeni bir deneyimdi. Liam'ın aklı da aynı yerde olmalıydı, çünkü sözleri

Fısıltılı bir yemin.

"Sanırım sana aşık oluyorum, Iris."

İnledim. Gövdesini hareket ettirdi, hamleleri lezzetli bir şekilde yavaş ve derindi. Yüzü uyarılmışlıkla kızarmıştı. Elimi çenesine götürdüm ve onu öpebilmek için ağzını aşağı çektim. Dilimi ağzına kaydırduğımda hareketleri hızlandı. İnleme şekli neredeyse beni ele geçiriyordu.

"Ben de sana aşık oluyorum" diye cevap verecek kadar uzun süre ara verdim.

Bir an için bedeni hareketsiz kaldı. Sonra değişti, artık o kadar dikkatli değildi. Vahşileşti, sanki içinde asla doyuramayacağı bir açlık varmış gibi bana vurmaya başladı. Seslerimiz odayı doldurdu. Ellerim omuzlarından vücuduna doğru ilerleyerek sert ve kaslı arka tarafını kavradı. Vücudu inanılmazdı.

Geri çekildi ve yan tarafıma itti, sonra tekrar doldurdu. Ellerinden biri saçımı kavradı ve usulca çekti. Bu his karşısında nefesim kesildi. Tekrar çekti ve ağzımı yoğun, uyuşturucu bir öpücükle yakaladı.

Boşaldığında beni öpmeyi bırakmadı. Sıcaklığının içime olduğunu hissettim, itişleri tamamen azalana kadar yavaşladı. Kollarını bana doladı ve beni sıkıca kavradı. O anda kalbim ona olan sevgisiyle öylesine hassaslaşmıştı ki, neredeyse taşacaktım.

Birbirimize baktık ve ellerimi usulca onunkilerin üzerinde gezdirdim.

Her eğimi ve kıvrımı ezberleyerek.

"Çok güzelsin," dedim ve alçak sesle kıkırdadı.

"Bunun benim repliğim olduğunu sanıyordum."

"Hayır, sen benden çok daha güzelsin."

İçini çekti, parmakları omurgamın kıvrımları boyunca dans ediyordu. "Bu konuda aynı fikirde olmadığımızı kabul etmemiz gerekecek."

Suratımı astım, gözlerim gülüyordu ve sonra birbirimize baktık. I onun dipsiz mavi gözlerine bakmaktan yorulacağımı hiç sanmıyordum. Elleri sırtımda aşağı yukarı hareket ediyor, tüm düğümlere masaj yapıyordu. Her zaman benimle kalacağını bildiğim bir andı. Ona bir şey söylemek istedim, o anda hissettiklerimi ifade edecek bir şey. Ve sonra, mükemmel kelimeler aklıma geldi. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bana ait değillerdi. Dünyada başka kimsem yokken beni teselli eden adama aittiler.

Liam'ın bakışlarına derin derin baktım ve sessiz odada fısıldadım.

"Ben mutluyum. Umarım sen de mutlusundur."

BITTİ.

Havadaki Kalpler Alıntı

Umarım *Cross My Heart*'ı beğenmişsinizdir. Lütfen bağımsız bir yazarı desteklemeyi ve yorum bırakmayı düşünün. Sırada *Hearts* serisinin 6. kitabı *Hearts on Air* var. Bir alıntı için okumaya devam edin.

BLURB:

3 hafta. 5 şehir. 15 imkansız gösteri. Bir reality şov.

Trevor Cross, Reya Cabrera'nın dünyasına bir patlamayla girdi ve bir sızlanmayla kayboldu. İlişkilerini yürütmeye yemin ettiler ama hayatın başka planları vardı. Yıllarca televizyon hayallerinin peşinden koşan Trev, sonunda İngiltere'nin bir sonraki büyük reality yıldızı oldu ama bu süreçte ailesini ve arkadaşlarını kendinden uzaklaştırdı. Şimdi nihayet istediği her şeye sahip. Kadınlar. Para. Şöhret. Ama en önemli şeye sahip olmadığına bunların hiçbiri bir şey ifade etmiyor: aşk.

Para bir bırakır. Şöhret onu yalnızlıkla kuşatır. Ve hiçbir kadın onu, başarı kasırgası onları ayırmadan önce Reya'nın hissettirdiği gibi hissettiremez.

Onu sonsuza dek geri getirmek için bir planı vardır. Ancak, yoğun bir film programı yaklaşırken, bunu yapmanın tek yolu onu kendisiyle birlikte yola çıkmaya ikna etmektir. Reya bir süredir tekdüze bir hayat sürmektedir ve Avrupa'yı dolaşıp müziğini yeni dinleyiciler için çalma fırsatı cennet gibi görünmektedir. Tek sorun? Bunu, kalbini kıracak kadar ona yaklaşmış olan tek çocukla yapmak zorundadır. Ama o artık bir çocuk değildir ve onu yeniden tanıdıkça, dönüştüğü adama duyduğu saygıyı inkâr edemez.

zaman onun yanında olsa, kalbi patlamak üzere olan bir balon gibi havayla doluyor. Trev'in duygularının da en az onunkiler kadar çalkantılı olduğunu bilmemektedir.

Kesin olan bir şey var ki, birlikte geçirecekleri bu üç hafta onları ya yeniden bir bütün haline getirecek ya da geri dönülmez bir şekilde parçalayacak.

ALINTI:

Birinci Bölüm

"Like a G6" şarkısını hatırlıyor musun?

Bugünlerde ne zaman Trev'in hayatına bir göz atsam kafamda bunları duyuyordum.

Fazlalık.

Zenginlik.

Gençlik

çılgınlığı.

Evet, kıskanıyordum ama bunu asla itiraf etmezdim. Ayrıca, kıskançlığım kalp kırıklığımdan çok daha ağır bastı. Bunca zaman sonra onu unuttuğumu düşünebilirsiniz ve bir süreliğine unuttuğumu *düşündüm -düşüncenin* altını çiziyorum. Ama değildim. Trevor Cross gibi adamlar hayatta bir kez gelir. *Ben bir kez yaşadım.* Aşk tekrar bulsam bile, elimden alınmadan önce kısa bir an için yaşadığım şeyin yanına bile yaklaşamayacağını biliyordum.

İki yıl önce, birlikte olma yolunda ilk adımları atmıştık ama sonra onun televizyon fırsatı geldi ve birkaç ay sonra sanki yabancıymışız gibi hissettik. Belki de yeterince mücadele etmedim. Ya da belki o etmedi. Yine de araya çok fazla başka şey girdi ve romantizmimiz söndü. Gözyaşları, kavgalar ve dramla epik bir şekilde değil, ama mümkün olan en epik olmayan şekilde başarısız oldu. Mesafe ve şöhret aramızı açtı ve ne yazık ki, bir iddiada bulunmak için gereken güvene sahip değildim.

O kendi şovuydu ve şovu da kendisiydi. Sahip olduğu her şeyle gurur duyuyordum.

ve yoksul çocukluğu göz önüne alındığında, para ve başarının ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Kendini güvende ve kontrol altında hissetmek için buna ihtiyacı olduğunu biliyordum. Ama yine de en iyi arkadaşımı gerçekten özlüyordum ve bunu yürütmenin bir yolunu bulabilmeyi diliyordum.

Restoranın barının üstündeki televizyonda ona baktım. Cidden, bu kadar çok yayınlanması onun için bir tür hastalıklı işkence olmalıydı. Karla ve Lee'yi bekliyordum. Öğle yemeğinde bir şeyler içmek, bir şeyler atıştırmak ve etmek için sözleşmiştik. Ve işte Trev düz ekran televizyonda, rahatça uzanıyordu.

bir kanepede otururken, o ve diğer *Running on Air* yıldızlarıyla şımarık sarışın bir sunucu röportaj yapıyordu.

Daha önce izlediğim bir filmin tekrarıydı ama yine de izlemeden edemedim. Bu

Röportaj, Trev'in eski kırmızı bir telefon kulübesinin tepesinde durduğu gösterinin bazı görüntülerine kesildi. Sokaktan geçen insanlar merakla ona bakıyor, bu delinin neden bir telefon kulübesinin tepesine tırmandığını merak ediyorlardı. Trev'in yüzü hınzırca bir gülümsemeye ikiye ayrıldı, sonra da taklalar atarak yere düştü. Sunucu başka bir soru sorarken program röportaja geri döndü. Sesi beni her zaman içine çekerdi. Telefonumu çıkardım ve bazı şarkı sözlerini not aldım.

Her ekranda senin yüzün.

Bir ayna. Bir hatırlatma.

Gülümsemeye

devam edin.

Büyüleyici olmaya

devam edin.

Gözlerin çok çekici.

Masanın diğer tarafındaki tabure hareket edene kadar şarkı sözlerine dokunmaya devam ettim ve yukarı baktım. Karla ve Lee karşımda duruyordu. Gülümsedim. Onları son gördüğümünden bu yana en az iki hafta geçmişti. Çok uzun zaman.

"Hey, siz ikiniz," dedim arkadaşşıma sarılmak için ayağa kalkarak.

"Reya, harika görünüyorsun. Kilo mu verdin?" Karla neşeyle sordu ama zoraki bir soru gibiydi. Tuhaftı.

Ona bir bakış attım. "Biraz, çoğunlukla stresten kaynaklanıyor."

Kaşlarını çattı. "Lexie bana kulübün kapandığını söyledi. Bu berbat bir şey." "Biliyorum ama başka bir şey bulacağım. Selam, Lee."

"Selam bebeğim, seni görmek güzel," dedi ve ben de ona hızlıca sarıldım. Bu

Tam geri çekildiğimde arkasında tanıdık bir şekil gördüm ve zaman durdu.

Kalbim bir kez sert ve yüksek sesle çarptı ve boğazım kurudu.

Trevor.

Karla'nın zoraki tezahüratını şimdi anlıyordum. Bakışlarım göbeğinden yüzüne doğru ilerlerken şaşkın bir nefes aldım. O kadar geniş gülümsedi ki neredeyse odayı aydınlatacaktı. Bu gülümseme beni çok etkiledi.

Onun burada ne işi vardı?

Ve neden bana ay ve yıldızları asmışım gibi gülümsüyordu?

Vücudumdaki her gözenek farkındalıkla sıkılaştı. Boğazım daraldı. Ciğerlerim çok fazla havayla doldu. İki yıl boyunca yollarımız kesişmekten kaçınmıştı ve şimdi o buradaydı. Ona bakarken bile kalbim duracakmış gibi hissediyordum.

Kendine gel, sürtük.

Derin bir nefes aldım ve *beklenmedik görünüşün umurunda* değil gülümsemesini yapıştırdım.

"Trev, uzun oldu."

"Çok uzun," diye yanıtladı. "Merhaba Reya."

Sesinde farklı bir şey vardı, boğuk bir olgunluk. Elbette televizyonda duymuştum ama yüz yüze farklıydı. Sanki . . . Bilmiyorum, erkeklik.

"Hey," diye nefes aldım.

Aradan uzun bir süre geçti ve birbirimize öylece baktık. Benim açımdan son derece garipti ama o sinir bozucu bir şekilde rahat görünüyordu. Lee boğazını temizlediğinde gözümü kırıştırdım ve başka tarafa baktım.

"Yemek yiyecek miyiz, miyiz? Açlıktan ölüyorum."

Dönüp yerime oturmak için hamle yaptığımda Trev konuştu: "Ne? Sarılmayacak mıyım?"

Bakışlarımı ona diktiğimde gergin bir sessizlik oldu. Yüz ifadesi açık ve dostçaydı, bu da onun rastgele rahatsız olmayı zorlaştırıyordu. Derin bir nefes aldım ve kendime anahtarın şu olduğunu hatırlattım

Burada amaç rahat davranmaktı. Eve gider gitmez güzel, özel bir çıldırma yaşıyabilirdim. Ama Őimdilik sakın olmalıydım.

Bir kaşıımı kaldırdım. "Hayır, ."

"Ah, soğuk," dedi Lee kardeşini hedef alan bir sırıtıŐla.

Trev bana dikkatle baktı. Yutkundum. Sonra bir adım ne çıkıp beni kollarının arasına alarak beni Őaşıına evirdi. Sertçe nefes aldım ve Karla bana özür dileyen bir bakış attı. Bütün bunlar ona haber verilmeden yapılmıŐ olmalıydı, çünkü Trev hakkında ne hissettiğimi biliyordu. Vakti olsaydı beni uyarırdı. Ona *endişelenmemesini* söyleyen bir bakış attım, sonra dikkatimi Trev'in hâlâ bana sarıldığı gerçeğine verdim.

Güzel. Tanrım. Kokusu.

Ev gibi kokuyordu.

Beni *aşık* gibi kucakladı.

Ama hayır, hepsi kafamın içindeydi. Hormonlarım bana oyun oynuyordu. Söz konusu o olduğunda beni hep yoldan çıkarırlardı. Yavaşça uzaklaştım ve yerime oturmaya gittim. Trev masada bize katılmayıp yerinde durunca ona baktım. İfadesini düzeltip benimkinin yanındaki koltuğa oturmadan önce yüz hatlarında kısa bir çelişkili ifade gördüm.

Guh. Neden bu kadar yakın oturmak zorundaydı? Ve neden buradaydı ki? Rastgele bir hayranının göğüslerini imzalıyor ya da ne bileyim, on katlı bir binadan kemiklerini kırmadan atlayabileceğine dair bahse giriyor olması gerekmez miydi? En iyi arkadaş olduğumuz zamanlarda ne yapacağı belli olmayan biriydi ama dizide gördüğüm kadarıyla vahşıliğ daha da artmıŐtı.

"Peki, burada iyi olan ne?" diye sordu.

Sessiz kaldım ve Lee'nin cevap vermesine izin verdim. Belki de onunla mümkün olduğunca az iletişim kurmak en iyisiydi. Böylece her zaman yaptığı gibi bir Şey alamazdı.

Sevgim.

Gülümsemele

rim.

Kalbim.

"Tavuk benim favorim. Gerçi bifteklerini de seviyorum" diyor Lee.

I bakışlı karşısında ve masa at Karla ve Biz
yürütülen a Sessiz bir konuşma.

Burada olduğu için üzgünüm.

Olma.

Keşke seni uyaracak zamanım

olsaydı. Biliyorum.

"Sanırım bifteği tercih edeceğim," dedi Trev vücuduna aç vermeden önce
Bana doğru. "Ee Reya, ?" Bir omzumu
kaldırdım. "İyiyim. İyiyim."

Garson siparişlerimizi almak için geldiğinde Trev bir şey söylemek için
ağzını açtı. Tavuk parmesan ve bir kadeh şarap daha isterken onun dikkatini
sabit bir şekilde görmezden geldim. Buna kesinlikle ihtiyacım vardı.

"Sophie ve çocuklar nasıl?" Karla ve Lee'ye sordum. "Durmam gerek.
yakında bir ziyaret edin."

"Harikalar. Geçen hafta Billie'nin doğum günüydü, biz de ona evde küçük
bir parti verdik," diyor Karla.

Kaşlarımı çattım. "Kaçırdığım için üzgünüm. Ona gecikmiş bir hediye
almam gerekecek." " etme. Zaten dağ gibi eşyası var," diye araya Lee. "Bir
sürü

Ona başka bir şey verirsiniz çocuk şımarır."

"Kulübün kapanması da neyin nesi?" Trev rastgele sordu ve ona hitap
etmekten başka çarem yoktu. Şansıma, geldiklerinde Karla'nın bundan
bahsettiğini duymuştu.

Boğazımı temizlemek için öksürdüm. "Geçen yıl Club Echo'da bir rezidansım vardı ama kapanıyorlar. Çalışma saatlerimin çoğunu alıyordu, bu yüzden çalacak başka bir yer aramaya başlamam gerekiyor."

"Bu çok boktan. Artık çalmıyor musun?" "Eskisi kadar sık değil."

Kaşları birbirine çatıldı. "Neden olmasın?"

"Onu sorgulamayı bırak, Trev," dedi Lee, sesinde bir uyarı vardı. O da geçmişimizi biliyordu ama Karla'nın kişisel duygularım hakkında ne kadarını açıkladığından emin değildim.

"Evet," dedi Karla. "Zaten hepimiz seni sorguluyor olmalıydık. Ne var *Running on Air'e* ne oldu? Eğlence haberlerinde üçüncü sezonun henüz onaylanmadığını gördüm."

"Gerçekleşiyor. Yakında açıklayacaklar. Aslında başlıyoruz iki hafta içinde yeni bölümleri kaydedeceğiz. Callum ve Leanne arasında küçük bir anlaşmazlık oldu, yeni bir şey değil ama şimdi ateşkes yaptılar ve her şey yoluna girdi."

"Leanne'i seviyorum," dedi Karla gülümseyerek. "Alınma ama o benim favorim. Callum'la ne zaman birlikte sahneleri olsa gözlerimi televizyondan alamıyorum."

Trev bakışlarını şakacı bir şekilde daralttı. "Bunu söyleyemezsin. Sadece ben senin favorin olabilirim. Ben ailedenim."

"Ama Leanne çok havalı. Eğer dünyada başka bir kadın seçebilseydim o olabilirdi."

Trev bir elini göğsüne götürdü. "Beni yaraladın, kardeşim."

"Egonuz iyice yerleşmiş. Bunu aşacaksın," dedi Lee, garson dönüp içkilerimizi önümüze koyarken.

"Evet, evet, ben bencil bir pisliğim, vesaire, vesaire," diye kestirip attı Trev, dikkati bana dönmüştü. "Diziye izliyor musun Reya?" Cevap vermeden önce şarabımdan bir yudum aldım. "Bazen." Her Tek.
Bölüm.

"Gruptan bir favoriniz var mı?"

"Hmm, muhtemelen Paul. Çok tatlı biri," dedim ve Trev'in ifadesi bir anlığına donuklaştı. Gözümü kırpsaydım bunu kaçırabilirdim. Onu söyleyeceğimi mi sanmıştı? Yalan bile söylemiyordum. Paul grubun en genciydi ama bence aynı zamanda en samimi olanıydı. Kalbini koluna takardı ve ne zaman bir kız arkadaşı olsa ona bir prenses gibi davranırdı. Hayır, bir kraliçe. Paul kadar iyi ve nazık bir erkek bulabileceğimden emin değildim.

"Kızılılara karşı bir ilgin olduğunu hiç bilmiyordum," diye alay etti Trev, önceki hayal kırıklığı tamamen kaybolmuş, maske tekrar yerine oturmuştu.

Lee bana göz kırptı. "Bu bizim ortak noktamız." Karla dirseğiyle onu dürttü ve gözlerini devirdi.

"Ne?" Sırıttı. "İkimiz de biliyoruz ki saçın fark ettim."

Başını salladı ve dikkatini tekrar Trev'e verdi. "Callum ve Leanne'in bu seferki kavgası ne hakkındaydı? Yakında bir araya gelmezlerse yemin ederim öleceğim."

Balık tutmasına şaşırmadım. Karla bu dizinin bağımlısı olmuştu. İlk bölümden beri, beş ana yıldız arasındaki dinamiğe takıntılıydım. Elbette ben de öyleydim ama bunu asla kabul etmezdim. Callum ve Leanne arasında da başından beri bir aşk/nefret ilişkisi vardı. Onlara takıntılı olmamak çok zordu. Zamanın yarısında öpüşmelerini istiyor, diğer yarısında ise Leanne'in Callum'a hak ettiği tokadı atmasını diliyordunuz.

O siyah kalpli kötü çocuktu. Hepimizin nefret etmeyi sevdiği biriydi.

Trev elini yüzünde gezdirdi ve bir iç geçirdi. "Ben olsam bu konuda nefesimi tutmazdım. Aralarındaki her şeyin televizyonda yayınlanmadığını ve ilişkilerinin oldukça gergin olduğunu söyleyelim."

"Oh, hadi ama. Böyle bir Şey söyleyip de detay vermemek olmaz," diye yakındı Karla. "Bana her Şeyi anlatmazsan bu gece uyuyamayacağım."

Lee ve ben birbirimize benzer bir eğlence ifadesiyle baktık. Bu tür bir fangirling onun karakterine hiç uymuyordu ama konu *Running on Air*'e gelince saplantı haline gelmişti. Günlerini saçma sapan bir polis çavuşu olarak geçirdiği düŐünüldüđünde bu çok sevimliydi.

Trev ellerini havaya kaldırdı. "zgnm kardeşim ama bu benim anlatacağım bir hikâye değil." Karla kollarını kavuşturdu ve sinirli bir Şekilde ofladı. "Ah, çok adaletsizsin." "YaŐayacaksın," dedi Trev eğlenerek. "En azından bana bir Şey vermek zorundasın," diye çekindi.

Trev bir i çekti ve ciddi bir bakışla onu süzerken yüz ifadesi ciddileşti. "Onun hakkında kötü konuŐmamam gerektiğini biliyorum, ama konu Leanne olunca, Callum kafasını kıına o kadar sokmuŐ ki ağaçları ." Yavaşça devam ederken bir duraksama oldu, "Ben de o yollardan geçtim."

Yüzünü bana döndüğünde gözleri çok yoğundu. Sesimi bulmakta .

Bizi mi kastediyordu?

"Onunla oldukça yakın olduğunuzu sanıyordum," dedim merakımı dizginleyemeyerek.

"yleyiz. Bu, arkadaŐımın ne zaman gtlk yaptığını göremeyeceğim anlamına gelmiyor." "Kendini çok beğenmiş görünüyor. Sonra tekrar, sen de öyle zamanlar," diye yorum yaptı Karla.

"Kahretsin, teşekkürler." Trev kıkırdadı, ruh hali biraz hafiflemiŐti. Kadın gözlerini kıstı ve gülümsedi. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Yine de Karla haklıydı. Trev ve Callum dizideki en güçlü iki karakterdi ve her ikisi de kendileriyle ilgili çok yüksek fikirlere sahipti.

Tüm kadın hayranların hayran olduğu kişilerdi. Leanne grubun havalı, belalı kızıydı. Paul bebektir. James baba figürüydü, en yaşlı ve en sorumlu olanıydı ve mümkün olduğunda hepsini hizada tutan kişiydi.

"Peki sonraki bölümleri nerede çekiyorsunuz?" Lee birasını kaldırarak sordu.

Trev muhtemelen etrafta bizi dinleyen biri olup olmadığını kontrol etmek için omzunun üzerinden baktı ama mekân çok kalabalık değildi ve iki yanımızdaki masalar boştu. "Bu sefer Avrupa'ya gidiyoruz. Fikir, beşimizin birkaç ülkeyi Interrail ile geçmesi ve büyük şehirlerde gösteriler yapması."

"Vay canına, kulağa heyecan verici geliyor," dedi Karla, gözleri ilgiyle parlıyordu.

"Evet, Birleşik Krallık'taki çoğu yeri tüketmişiz gibi geliyor, bu yüzden biraz değişiklik yapmak iyi olacak. Brüksel'de başlıyoruz, sonra Paris, Bordeaux, Madrid ve son bölümler Barselona'da olacak."

"Çok iyi vakit geçirecekmisiniz gibi görünüyor," dedi Lee.

Gerçekten öyleydi ve kendimi kıskanmaktan alamadım. Sadece birazcık. İşte Trev, benden sadece bir yaş büyüktü ve dünya onun ayaklarının altındaydı. Bense hâlâ aynı eski kulüplerde çalışıyor ve on yaşındaki çocuklara aynı eski piyano derslerini veriyordum.

"Tüm bu mekânlarda çekim yapmak ve tüm oyuncularını ve ekibi otellere yerleştirmek oldukça pahalı olmalı," diye yorum yaptım.

Trev'in dikkati bana yöneldi ve dirseği bir benimkine çarptı. Daha fazla çarpışmayı önlemek için kolumu vücuduma yaklaştırdım.

"Evet, ama ilk iki sezon o kadar iyi geçti ki bütçemizi artırdılar. Ve otellerde kalmıyoruz, çoğunlukla mutfaklı dairelerde kalıyoruz."

"Beşiniz de aynı dairede mi kalacaksınız?" diye sordu Karla. "İşte bunu görmeliyim."

Trev ona bir sırtış attı. "Çok ilginç olacak." "Drama olacak, bunu biliyorum," diye devam etti en iyi arkadaşım.

Trev kıkırdadı. "Muhtemelen, ama ben bunun dışında kalıyorum. Nicole'den ayrıldığımdan beri kendimi dramasız bir hayatla yeniden tanıştırmaktan keyif alıyorum."

"Hey, bunu sen istedin," dedi Lee. "Biliyordum
"Onu görür görmez delirdim."

Trev ve kız arkadaşı ayrılmışlar mı? Bu benim için yeni bir haberdi. Hatta kız arkadaşı olduğu bile yeni bir haberdi. Dizide onu hep bekar olarak gösteriyorlardı ama belki de bu hayranların ilgisini canlı tutmak içindi. Ne zamandır birlikteydiler? *Lee biliyorsa, Karla da biliyor muydu?*

Karla'nın bunu benden kasıtlı olarak sakladığını düşünmek aslında biraz acı veriyordu ama bunu ona karşı kullanmayacaktım. Bu sadece kalbimi korumak içindi, tıpkı onun gibi, bu onun hakkında sevdiğim ve takdir ettiğim bir şeydi. Yine de en çok acıtan neydi? Arkadaşlığımız boyunca Trev'in bir ilişkiyi üç ya da dört aydan fazla sürdürdüğünü hiç görmemiştim. İki yıl önce *o* telefon görüşmesini yapmadan önce, daha fazlası olmamızı istiyordu. Ama sonra, onun için görünmez oldum. Beni takip etmişti, ama masada başka teklifler varken -şüphesiz, çok kolay bir şekilde- unutulmuştum.

"Evet, dersimi zor yoldan öğrendim," dedi Trev, sesi beni dolambaçlı, iç karartıcı düşüncelerimden çekip çıkararak.

Bir an sessizlik oldu ve ben yine bu kız arkadaşı merak ettim.
Ne yapmıştı da ders almıştı? Merakım ve bunu dile getirememem çıldırtıcıydı.

Garson yemeğimizle birlikte geldi ve yemek sohbet etmeye devam ettik.
Biz

Trev'in özel hayatı hakkında daha fazla bir şey konuşmadı, hayal kırıklığına uğradım. Hayal kırıklığına uğramamalıydım elbette. Onun hakkında hiçbir şey bilmek istememeliydim. Ama genellikle benim için kötü olan şeyleri istemeye eğilimliydim, bu da hayatımın hikayesiydi aslında.

Öğle yemeğinin sonunda Trev hesabı ödemeyi teklif etti. Lee ile birkaç dakika tartışılar ama sonunda o kazandı. Kendi paramı ödeyebileceğimi söylemek istedim ama onun varlığından dolayı hâlâ biraz kafam karıştı. Ben istemedim

onunla tartışmak için. Sadece eve gitmek istiyordum, böylece kendime söz verdiğim o özel çıldırma seansını yapabilecektim.

Dışarıda kucaklaşırken Karla "Seni görmek harikaydı" dedi.

Restoran. "Salı akşamı hala geliyor musun?"

"Bunu kaırmazdım," dedim ve Lee'ye veda etmek için döndüm.

Trev'e baktığımda düşünceli bir şekilde bana bakıyordu. Onun bu yeni, daha sakın halini eskiden çok iyi tanıdığım vahşi, kaygısız çocukla bağdaştırmak zordu. Değişmişti ve ne kadar direnmeye çalışsam da merak ediyordum.

"Eve yürüyor musun?" diye sordu. Karla ve Lee çoktan eve gitmeye başlamışlardı.

Gitmek. Kendimi

kapana kısılmış

hissettim.

"Evet."

"Seninle yryeyim."

Başımı salladım. "Buna gerek yok."

Bakışları keskinleşti. "Ben istiyorum."

"Trev, geliyor musun, musun?" Lee yolun biraz aşağısından seslendi
Sokak.

"Hayır, Reya'yı eve bırakacağım. Evde görüşürüz."

Lee başıyla onayladı ve Karla bana özür dileyen bir bakış daha gönderdi. Bunu istemeyeceğimi biliyordu. Bilmediği şey ise bir paramın bunu istediğiydi. Aptal, mazoşist bir parçam.

"Tamam, ama uzak değil," dedim ve yürümeye başladım. Trev adımlarını hızlandırdı

.

"Hâlâ eskisi gibi aynı dairede mi yaşıyorsun?" "Evet."

"Ama sen oradan hep nefret ederdin," dedi profilimi inceleyerek.

Önüme baktım ve neşesiz bir kakhaha attım. "Evet, bazen alabileceğimiz her şeyi almak zorundayız." Ona alaycı bir bakış atmak için durakladım.

"Herkesin televizyon parası yok."

"Öyle demek istemedim." Nefesinin altında küfretti. "Tanrım, her şeyi berbat ediyorum. Sadece şu anda hayatının nasıl olduğunu anlamaya çalışıyorum. Konu sen olunca Karla bana hiçbir şey anlatmıyor."

Bunu duymak beni rahatlatmıştı ama yine de hayatımda güvendiğim insanlardan biriydi. "Belki de anlatacak çok şey olmadığı içindir. İki yıl içinde senin için çok şey olmuş olabilir Trev, ama çoğumuz için durum böyle değil. Benim hayatım hemen hemen eskisi gibi, sadece orada burada birkaç küçük değişiklik oldu."

"Mesela?" diye sordu ve beni bu kadar yakından incelemesinden rahatsız olmaya başladım. Sanki mikroskop altındaymışım gibi hissediyordum.

"Dediğim gibi, artık pek çalmıyorum. Kulüplerde çalmayı tercih ediyorum, daha az pislik bağırp hakaret ediyor. Çileğe alerjim olduğunu keşfettim, o yüzden artık yemiyorum. Oh, ve telefon servis sağlayıcımı BT'den Three'ye geçirdim. Yani, bilirsiniz, artık tamamen başka bir insanım."

Trev'in ağzının kenarları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kimseyi kandırmıyorsun Reya Cabrera. Bahse girerim çok daha heyecan verici şeyler yaşamışsındır, sadece bana söylemek istemiyorsun ve bu yeterince adil. Bana güvenmiyorsun. Aramızdaki şeylerin nasıl sona erdiği . . . Bunun için her gün kendimden nefret ediyorum."

Ona şüpheyle baktım, çünkü buna inanmakta biraz zorlanıyordum. Madem her şeyden bu kadar nefret ediyordu, o zaman neden ayrı kaldığımız iki yıl boyunca bunu telafi etmeye çalışmamıştı?

"Bak, bu konuya girmeyelim," dedim, bir tavırla.

"Özür dilemek istiyorum."

"Gerçekten gerek yok."

"İstediğimi söyledim,

Reya."

"Trev, gerçekten yapmak zorunda değilsin. Lütfen. Bu geçmişte kaldı. İkimiz de hayatlarımıza devam ettik. Ben artık çilek yemiyorum, sen de, şey, sen-"

"Ben," diye başladı Trev, "yıllar önce olmam gerektiği gibi terapidayım."

Yürümeyi bıraktım ve yüzümü ona döndüm. "Öyle misin?" Derin bir nefes verdi. "Öyleyim."

"Ne kadar ?"

Parmaklarını saymaya başladı. "Aşağı yukarı altı ay." Bir nefes verdim. "Vay be."

Yüz ifadesi yoğunlaştı. "Bu bir öğrenme eğrisi oldu."

Başımı salladım ve ona baktım, aklım başka yerlerdeydi. İki yıl önce bana DEHB olduğunu ve tedaviye başlayacağını itiraf etmişti. Yıllarca teşhis konulmamıştı. O zaman onun için kalbim acımıştı ve o duyguyu hatırlıyorum. Tedaviye başlaması pek de planladığı gibi gitmedi ama onu suçlayamazdım. Aynı anda eline çok fazla şey verilmişti ve bazen yetişkinler de çocuklar gibi şımarık olabiliyordu.

Trev'in bakışları gözlerimden burnuma, oradan da dudaklarıma kaydı. Soğuk hava boynumu öptü ve ürperdim, ama daha çok bana bakış şeklinden ürperdim. Birdenbire, bana o şekilde baktığı başka bir zamana geri döndüm.

[Continue reading Havadaki Kalpler.](#)

Yazarla Tanışın

Selamlar! Sizinle tanışmak benim için bir zevk. Benim adım L.H. Cosway ve az önce okuduğunuz kitabı ben yazdım. Dublin, İrlanda'dan geliyorum ve burada kocam ve iki minik diktatör köpekle birlikte yaşıyorum. Hayatta en sevdiğim şeyler arasında kurgusal karakterler hakkında hayaller kurmak, şık restoranlarda yemek yemek, asla satın almayacağım elbiselere internetten bakmak, köpeklerimle sohbet etmek, podcast dinlemek ve tabii ki kitap okumak var. Kusurlu insanların en ilginç tür olduğuna inanıyorum. En iyi hikayeleri onlar anlatır.

İşte benim ve kitaplarım hakkında çeşitli bilgiler bulabileceğiniz web sitem:
www.lhcoswayauthor.com

Benim gibi düşünen okuyucularla hikayelerim hakkında sohbet etmek veya çelmek ister misiniz? Okuyucu grubuma [BURADAN](#) katılabilirsiniz.

Ayrıca bültenime abone olarak en son kitap haberlerimi ve gelişmeleri takip edebilirsiniz:
www.lhcoswayauthor.com/newsletter/

Ve son olarak, beni bu popüler çevrimiçi kuruluşlardan herhangi birinde takip etmekten çekinmeyin:

[Facebook](#)

[Twitter](#)

[Instagram](#)

[Pinterest](#)

[Bookbub](#)

[Youtube](#)

L.H. Cosway tarafından yazılan kitaplar

Çağdaş Romantizm Boyalı

Yüzler Katil Kraliçe

Zulmün Doğası

Dizelerle Hareketsiz

Yaşam Showmance

Fauxmance

Happy-Go-Lucky

Denizin Ötesinde Yan

Görev veya Aşk

The Cracks Düet

Her Şeyde Bir Çatlak (#1)

Işık Nasıl İçeri Girer (#2)

Kalpler Serisi

Kupa Altılısı (#1)

Ateşten Kalpler (#2)

Kalplerin Kralı (#3)

Mavi Kalpler (#4)

Kalp Hırsızı (#5)

Cross My Heart (5,75)

Havadaki Kalpler (#6)

Havada Koşu Serisi

Hava Öpücüğü (#0.5)

Havada Bir Şey Var (#1)

Havada Bir Şey Var (#2)

Penny Reid ile Rugby Serisi Fahişe

ve Ermiş (#1) Oyuncu ve Peri (#2)

Cad ve Kız (#3) Varlet ve

Röntgenci (#4)

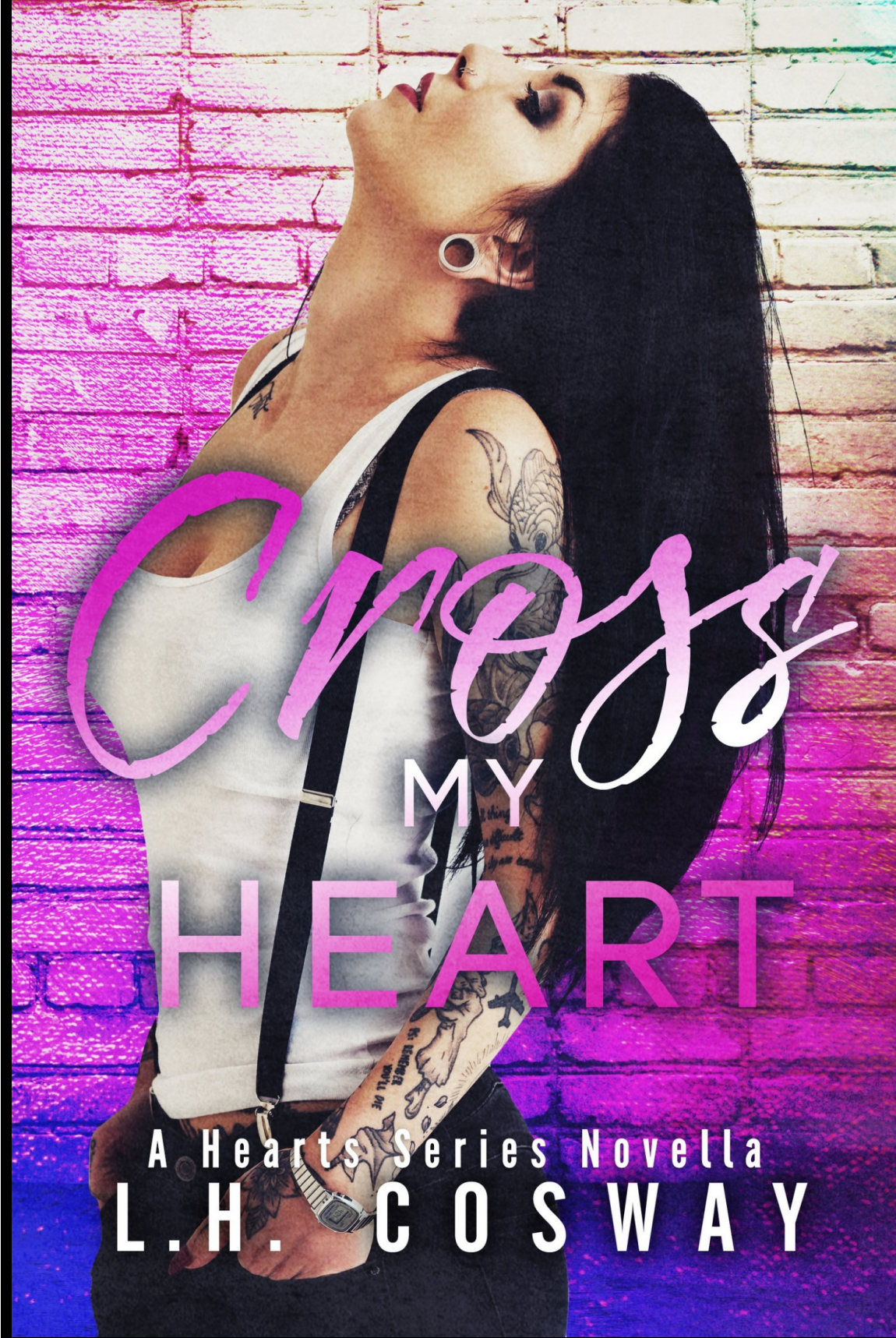
Kan Büyüsü Serisi

Nightfall (#1)

Moonglow (#2)

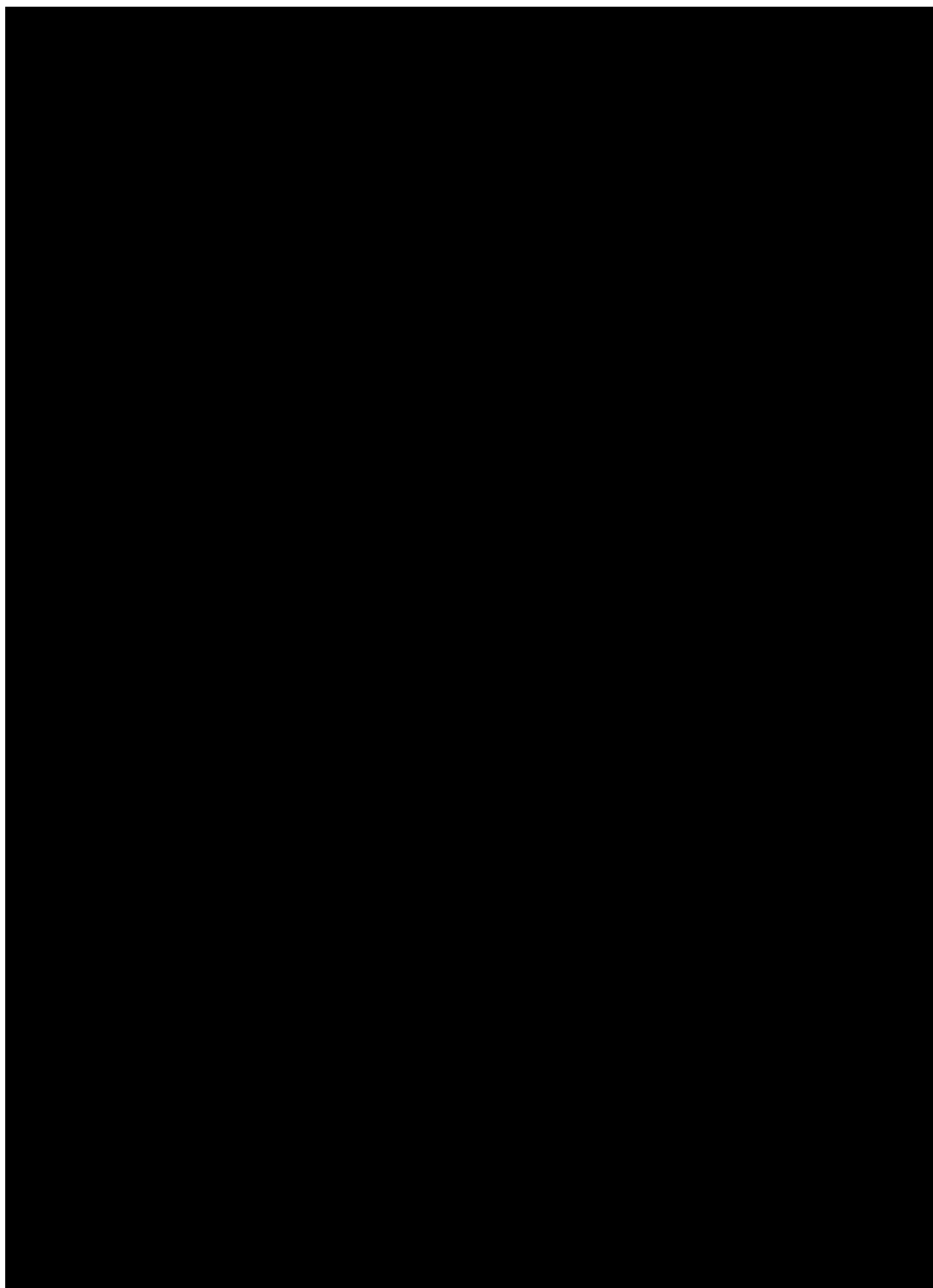
Cadı Saati (#3)

Güneş Işığı (#4)

A woman with long dark hair, wearing a white tank top and a black strap, is shown from the waist up. She has several tattoos, including a large one on her right arm and a smaller one on her shoulder. She is looking upwards and to the left. The background is a brick wall with a pinkish-purple tint. The title 'Cross MY HEART' is overlaid on the image in a stylized font.

Cross MY HEART

A Hearts Series Novella
L.H. COSWAY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

